XXVII. évfolyam, 3. szám Ára: 1,80 Ft 1971. január 21.

Ludas Matyi

Sajdik Ferenc rajza

A PESTI MŰJÉGEN

— *Kisasszony, meghozták a jeget, kiadhat újabb száz belépőt!*

KEDVES LUDAS!

KIZÁRT DOLOG, NEMRÉG JAVÍTOTTÁK

Ktsz a Szent István körúton. Szemüvegemre várva hallottam az alábbi párbeszédet:

— A vezetővel szeretnék beszélni.

Kis szünet, fanyalgó udvariasság. Aztán megjelenik a vezető.

— Itt lakom a házban. A 21-ben. Az önök fényreklámja zavarja a rádió- és tévévételt.

— Kizárt dolog. Nemrég javították.

— Mégis zavarja. Persze nem mindig. Csak ha be van kapcsolva.

— Hm. Mondom. Múlt héten javították.

— Mondom, zavarja. Győződjék csak meg. A szöveg melletti neonkeret villódzik. Jól látható a szikrázás. Kapcsolja csak be!...

— Nem tudom bekapcsolni.

— Nem?... Ugyan miért nem?...

— Mert automatikus vezérlésű. Különben is, csak este 7—11 között üzemel.

— És ilyenkor zavar, természetesen. A tévéműsorral egy időben.

— Kérem, a műsort nem zavarja. Szerintem. Esetleg csak a vételt.

— Humorosnak tetszik lenni.

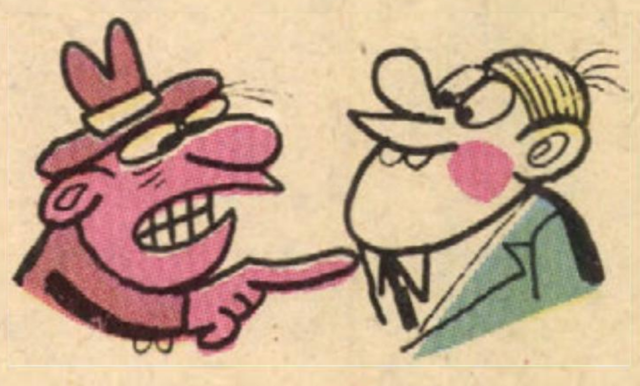
— A műsor különben is olyan, hogy...

— Mégis, ha már előfizet az ember.

— Értem, de sajnos...

— És kérem, ne használják addig, amíg nem javították meg...

— Említettem. automatikus.

— Valaki csak kezeli azért...

— Igen, a Karbantartó Ktsz embere.

— Szíveskedjék akkor neki bejelenteni.

— Talán, ha ön jelentené be, mint panaszos. De úgyis hiába.

— Hiába... Ugyan miért?...

— Mert örökké a vidéket járják.

— Majd egy másik napon.

— Akkor meg a korábbi bejelentések hibáit javítják. Náluk is tervgazdálkodás van.

— Gondolom, azért valamit önök is tehetnének az ügy érdekében.

— Mi?... Mi, kérem, optikusok vagyunk. A reklámhoz különben is a tanács ragaszkodott. Még büntetést is ránk sózna, ha mellőznénk az üzemelését. Szóljanak talán a postának.

— A postának?... De hol és milyen számon?

Úgy tudom, 224—224. Bár ott is hiába.

— Hiába?

— A posta csupán a panaszos készülékét vizsgálja. A szerelő megállapítja majd, hogy kicsi a bejövő szint, érzéketlen a készülék, és egyben javaslatot tesz a készülék felújítására.

— És intézkedik a szikrázás megszüntetéséről. Gondolom.

— Semmit sem tud megállapítani. Mert nappal történik a vizsgálat, amikor... Ugye érti, kérem?...

— Akkor mit lehet itt tenni?...

— Hogy mit?... Vegye meg ezt a napvédő szemüveget. Egészen olcsó. Szezonvégi áru... Azon keresztül a zavar is kevéssé lesz érzékelhető.

— Nem lenne célszerűbb inkább a szikrázást megszüntetni?...

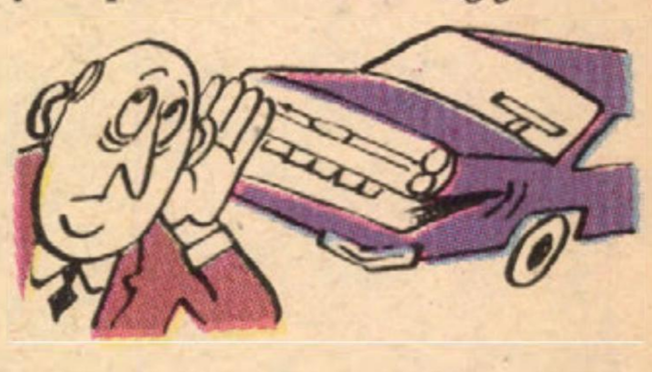
— Gondolja, hogy örökké tart?... Már a villanyóra automatája is leégett. Úgy kötöztük össze...

Sziget Balázs

PROSPEKTUS

Egy fél éve jelent meg a Ludasban egy panaszos cikk, amelyben egy újdonsült Fiat 500-as tulajdonos írta meg, hogy kocsijához a Merkur csak német nyelvű használati utasítást mellékelt, gondolván azt, hogy aki kifizet potom 56 000 forintokat, az a mellényzsebéből vesz a kocsijához egy német-magyar nagyszótárt is. Ezen jót bosszankodtam, mert magam is egy ilyen kocsi várományosa voltam, és furdalta oldalamat, hogyan fogom megismerni a kocsit, a nagyon szerény német nyelvtudásommal.

Pár napja vettem át a Fiatot, és elmondhatom, hogy az eddigi rút, áldatlan helyzet megszűnt, nem kell németül tanulnia annak, aki ezt a kocsit megvette. Most ugyanis semmiféle használati utasítást nem adnak hozzá. Amikor magyarázatért fordultam a Merkurhoz, azt a vicces választ kaptam, hogy a Fiat-cég nem nyom elegendő magyar nyelvű prospektust. Én úgy vé-

lem, ilyen összegért igenis elvárhatom a Merkurtól, hogy egy tájékoztató füzetet adjon az autó mellé. Sőt, azt is el tudom képzelni — merész fantáziám van —, hogy a Merkur nyomat magyar nyelvű prospektusokat.

Vagy ez már túl merész elképzelés?

T. N.
Budapest

UTCAI GŐZFÜRDŐ

Ha valaki elhalad az esztergomi Fürdő szálló előtti járdán, az épület közepe táján, hirtelen eltűnik egy hatalmas gőzfelhőben. Amint kilép belőle, bosszankodva érzi, hogy ruhája, arca, keze-lába, teljesen nedves. Néha olyan tömegben tódul ki a gőz, hogy még az úttestre is átterjed.

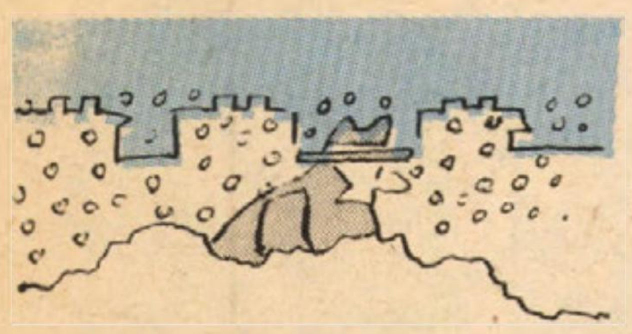
A fölösleges gőz elvezetésére ennél valami jobb módszert is kitalálhatnának!

Holop Ferenc
Esztergom

CSAK RÖVIDEN!

A Kerepesi utat a metróval összekötő gyalogjárda, a Lumumba utcától a Pillangó utcáig húzódó gyalogút gondozatlan, elhanyagolt, a havat senki sem takarítja le róla, esténként nincs megvilágítva, sötétben kell a hóban-sárban bukdácsolnunk!

R. J.
Budapest

Hajszárítómat a múlt év októberében beadtam a zalaegerszegi Gelkához, javításra. Onnan, állítólag, továbbküldték Budapestre. Hiába reklamálok azóta személyesen és levélben is, hajszárítómnak nyoma veszett. Ki tudna vajon nyomra vezetni?

Parragi Istvánné
Gellénháza

Pápán, a városi kórház előtt, évek óta rossz a csatorna, az eső és a hólé nem tud lefolyni, megáll és valóságos beltengerré dagad. A mentőautóknak itt kell megállani, hiszen itt van a kórház bejárata, de esős, olvadásos időben ez teljességgel lehetetlen. Mikor javítják meg már vajon a rossz csatornát?

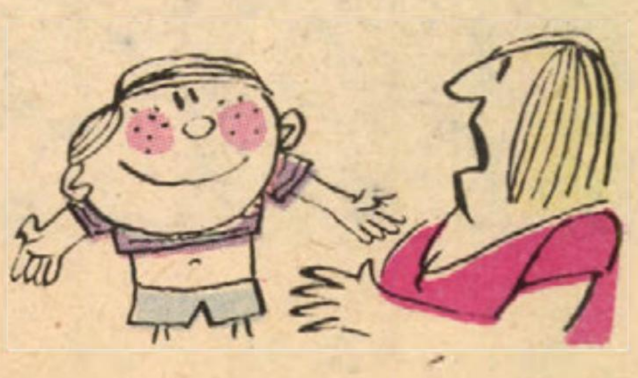
Sz. J.
Pápa

December 30-án reggel háromnegyed kilenckor adtak fel címemre egy táviratot, Veszprémben. A távirat még aznap fél 12-kor megérkezett a fóti postára. Lakásomra azonban csak másnap délben, negyed egykor, tehát csaknem 25 órás késéssel hozták ki a táviratot. Ez aztán igazán postamunka volt!

Id. Kátai Imre
Fót

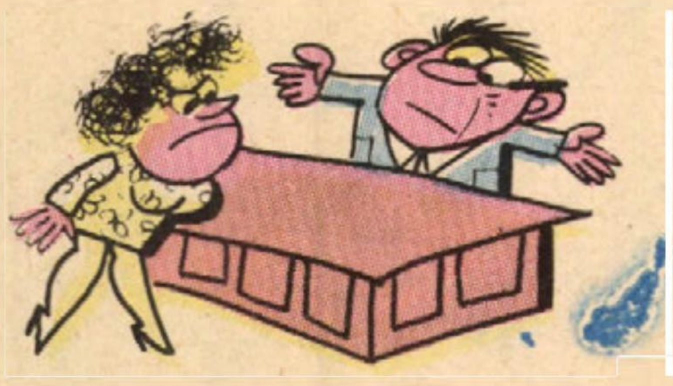
Baj van a hazai gyártmányú gyermektrikók minőségével. Néhány mosás után teljesen deformálódnak. Nem lehetne ezen segíteni?

Luca Ferencné
Gödöllő

CSIP-CSUP ÜGYEK

Hölgyismerősöm meséli: Sárga nylon kombinéjának elszakadt a vállpántja, s hiába kereste a boltokban sárga nylonszalagot, sehol sem találta. Ellenben az év első munkanapján, amikor megkapták az évi munkájukhoz szükséges új dossziékat, irattartókat és más segédeszközöket, meglepetve látta, hogy a fűzős irattartókban (szaknyelven: a szalagos irományfedelek-

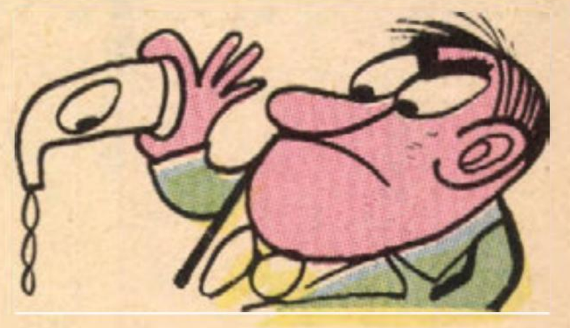

ben) az évtizedek óta megszokott keskeny, kék köpperszalag helyett széles, sárga nylonszalag pompázik. A gyártó cég, a Könyvkötő Ktsz, ezzel bizonyára a hivatali ügyintézés színvonalát — valamint az irattartó árát kívánta emelni. Ez utóbbi célt sikerült is elérniük: az irattartó ára 5,30 helyett 7 forint 50 fillér lett. A szalagot viszont hölgyismerősöm sürgősen kicserélte: köppert fűzött az irományfedélbe, a sárga nylont viszont magáncélokra használta fel. Abból a elgondolásból indult ki ugyanis, hogy a hivatali ügyintézés színvonalának emelését szolgálja az is, ha az ügyintézőről munka közben nem esik le a fehérnemű...

* * *

Néhány évvel ezelőtt „feltalálták" a műanyag cseppentőket, s a gyógyszertárakban ilyet adtak minden csepegtetős gyógyszerhez. Akkortájt néhány keresetlen szóval ecseteltük lapunkban, hogy mennyire ügyetlenek ezek az új cseppentők, és kértük, sürgősen vonják ki őket a forgalomból.

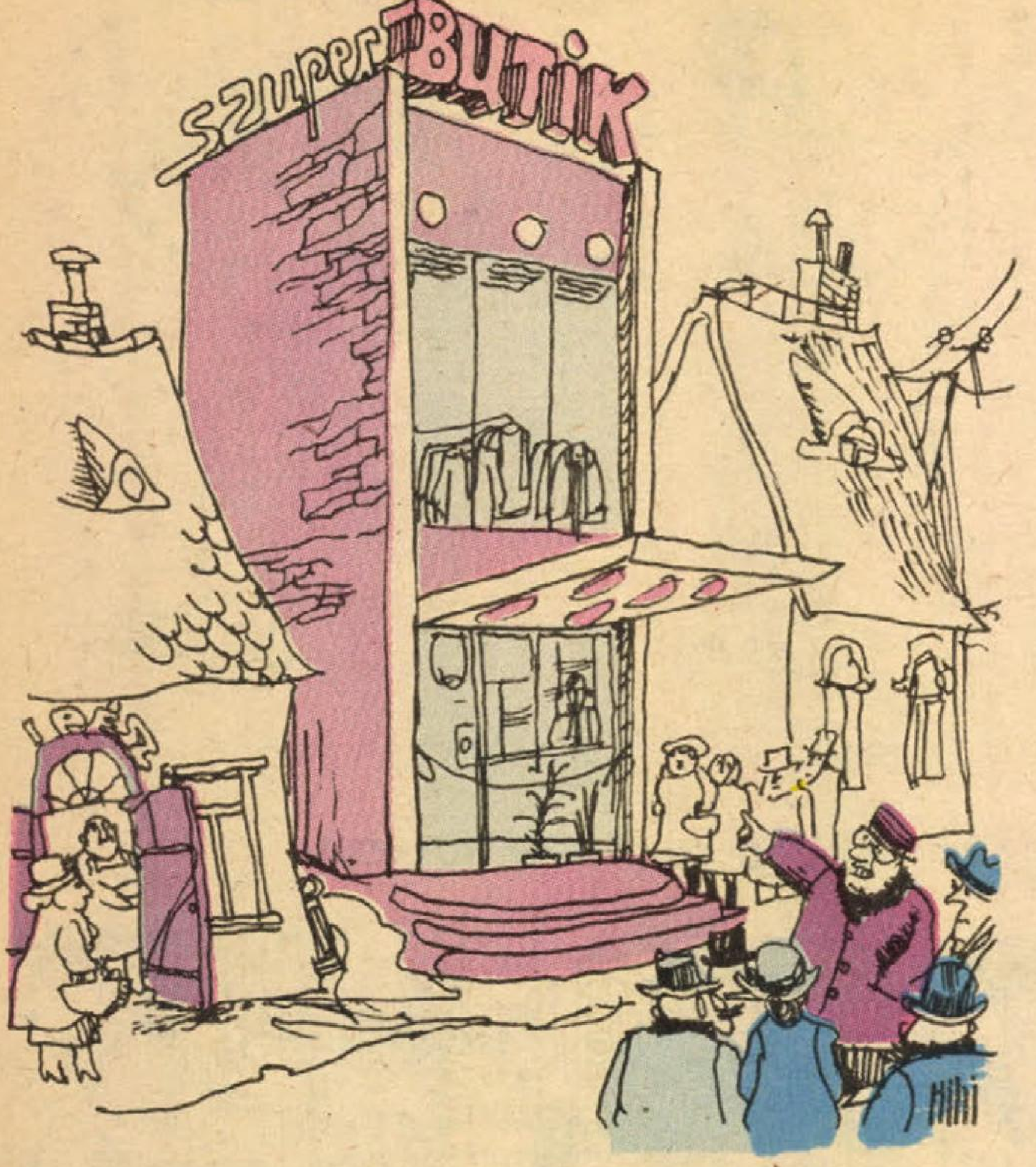
Örömmel tapasztaltam, hogy akkori tiltakozásunk nem maradt falra hányt szó, sem pusztába kiáltott borsó, mert a legutóbb kapott Asaropect-cseppekhez már nem ilyen cseppentőt mellékeltek, hanem egy kétszer hajlított, fura alakú, vékony üvegcsövet. Percekig forgattam a kezemben, tűnődve, hogy mit kezdjek vele. Használati utasítást nem adtak hozzá, s így azt sem tudtam, melyik végét hova dugjam. Minden lehetséges és elképzelhető formát kipróbálva, végre sikerült elérnem, hogy hosszas várakozás után lecsöppent az első csöpp, utána nyomban vékony sugárban elkezdett csurogni a gyógyszer. Szóval itt nem úgy van, hogy ha nem csurran, cseppen — itt nem cseppen, csak csurran. Márpedig, cseppenként adagolandó gyógyszerről lévén szó, ez nem tökéletes megoldás.

Már a műanyag cseppentő ellen hadakozva is felhívtuk a gyógyszeripar szíves figyelmét arra, hogy nekünk tökéletesen megfeleltek azok a hagyományos, régi, üvegből és gumiból készült csepegtetők, míg annál jobbat nem találnak ki, tartsák meg azt a forgalomban. Hiszen úgy is az a gyakorlat — magam is ezt követem —, hogy ezeket az újmódi csepegtetőket, még ott a gyógyszertárban, egy hanyag mozdulattal a szemétkosárba ejtjük, és a helyszínen rögvest vásárolunk helyette 40 fillérért egy „hagyományos" csepegtetőt.

(r)

KISVÁROS

– Áruházra egyelőre még nem futotta...

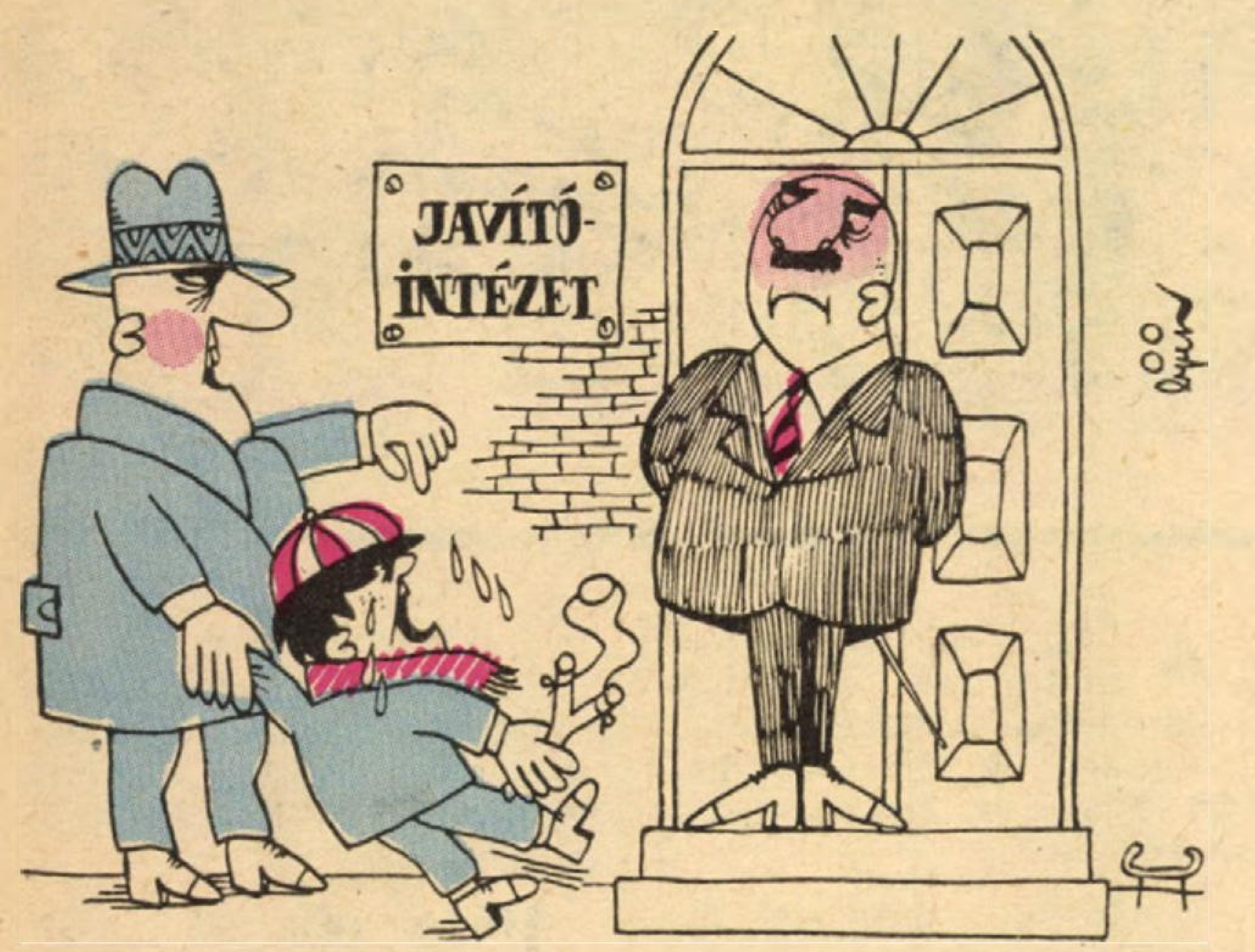
AGNEW-VAL A LEJTŐN

Tót Gyula rajza

– Elnököm, most újabb fordulattal jobbra!

TÜRELMETLEN ATYA

– Micsoda? Egy évnél rövidebb időre nem vállalják el a fiamat?...

ÖRÖM

– Másoknak most méricskélik a lakását!...

Kerkisasszonyok

Tapasztalatból mondom: nincs unalmasabb dolog annál, mint amikor az ember üzletről üzletre jár és keres valamit. Keres valamit, ami nincs. Vagy, ha van is valahol, nem tudja, hogy hol, és ezért be kell járnia a várost.

Milyen más lenne a helyzet, ha a kereskedelem kísérőket adna mellénk, akik törődnének velünk útközben. Ezek a földi kisasszonyok — a légikisasszonyok példájára — istápolnák az elanyátlanodott vásárlókat és tartanák bennük a lelket, egészen addig, amíg célhoz nem értek, amíg meg nem találták azt, amit kerestek. Sokkal kevesebb lenne a panasz, ha egy ilyen kereskedelmi kisasszony — nevezzük röviden kerkisasszonynak — mellettünk állna az utazás, illetve a vándorlás során.

Mindjárt el is mondom, hogyan képzelem a kerkisasszonyok munkáját. Tegyük fel, egy üzletben azt mondták nekem: az, amit keresek, nálunk, sajnos, nem kapható. Ekkor elindulnék a szokásos vándorútra — az egyik üzletből ki, a másikba be —, de az ajtóban mellém lépne egy bájos, jó alakú kerkisasszony, és mosolyogva azt mondaná:

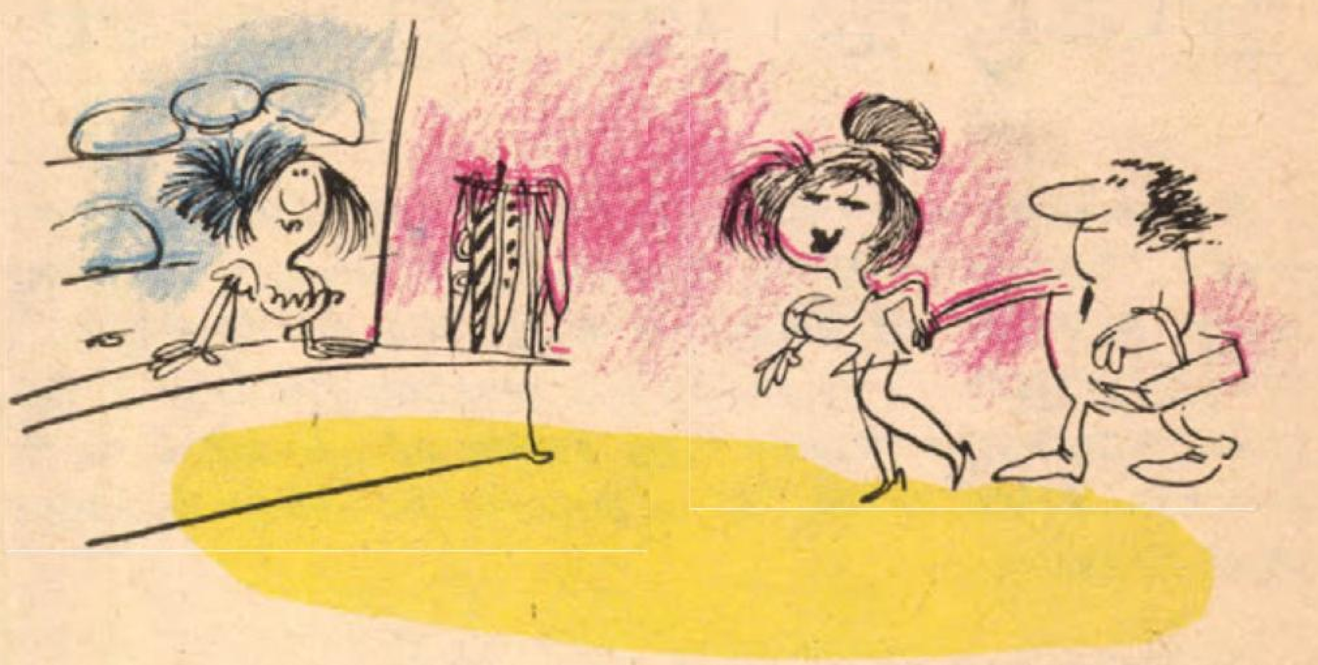
— Köszöntöm a kedves vásárlót! A nevem Kovács Ilonka. Odakünt a hőmérséklet mínusz két fok. Útirány: Lenin körút — Rákóczi út — Kossuth Lajos utca. A Kossuth Lajos utcában megiszunk valahol egy kávét, aztán megyünk tovább.

Ha egyedül kellene mászkálnom, egészen biztos szitkozódnék, hogy a nyavalya essen bele ebbe meg abba, de így belekarolnék a csinos kerkisasszonyba, és azt mondanám:

— Mehetünk!

Kettesben hamarabb eltelik az idő. A vásárló nem érzi magát olyan magányosnak, szerencsétlennek. Ha egyedül kellene megtennem ezt a hosszú utat, biztosan úrrá lenne rajtam a csüggedés, és már régen azt mondtam volna magamban: a fene se fog itt csámborogni a hidegben! De egy szép, figyelmes kerkisasszony oldalán szinte észre se vesszük, hogy üzletről üzletre járva már kilométereket gyalogoltunk.

Az eszpresszóban a kerkisasszonytól megkapnánk a legfrissebb hazai és külföldi lapokat és — kívánság szerint — konyakot, bort vagy likőrt. A cechet természetesen a kísérőnk fizetné ki — a Belkereskedelmi Minisztérium terhére.

A kerkisasszony csacsogása elterelné borús gondolatainkat, és ha látná, hogy egy kicsit idegesek vagyunk, mert a harmadik és a negyedik üzletben sem találtuk meg azt, amit kerestünk, belénk diktálna egy andaxint.

A Lenin körút és a Rákóczi út sarkán a kerkisasszony szendvicseket szolgálna fel — éhes gyomorral nem lehet mászkálni — és finom, forró kávét, termoszból. Esetleg teát. Ki mit szeret.

— Nemsokára elérjük a Kossuth Lajos utcát — mondaná később a kisasszony. — Ott majd megpihenünk egy presszóban.

— S onnan mikor indulunk tovább?

— Fél óra múlva. A Kossuth Lajos utca — Váci utca — Népköztársaság útja irányában.

S ha végül megtalálnánk azt az árucikket, amit kerestünk, a kerkisasszony így búcsúzna tőlünk:

— Isten vele, kedves vevő! Remélem, jól érezte magát az úton, legyen máskor is szerencsénk...

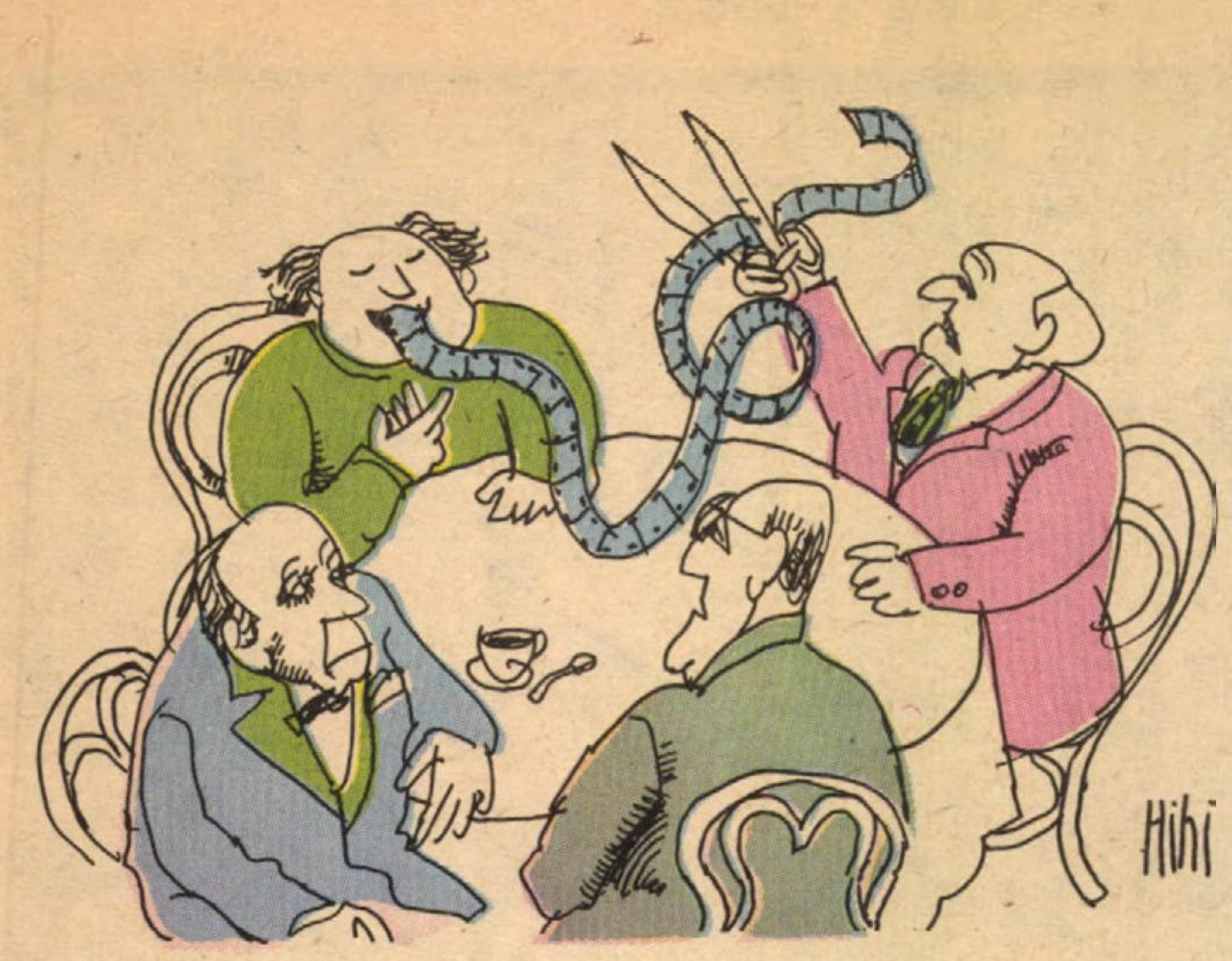
Aztán pacsi, puszi és én elégedetten indulnék el hazafelé és büszkén, hogy végül mégis megszereztem azt, amit akartam.

— Látom, vásároltál — mondaná odahaza a feleségem. — Hol vetted?

— Bejártam érte a várost — mondanám boldogan, és még hosszú ideig visszagondolnék erre a csodálatos délutánra, amikor egy gyönyörű lány oldalán, kis híján térdig lejártam a lábam...

Mikes György

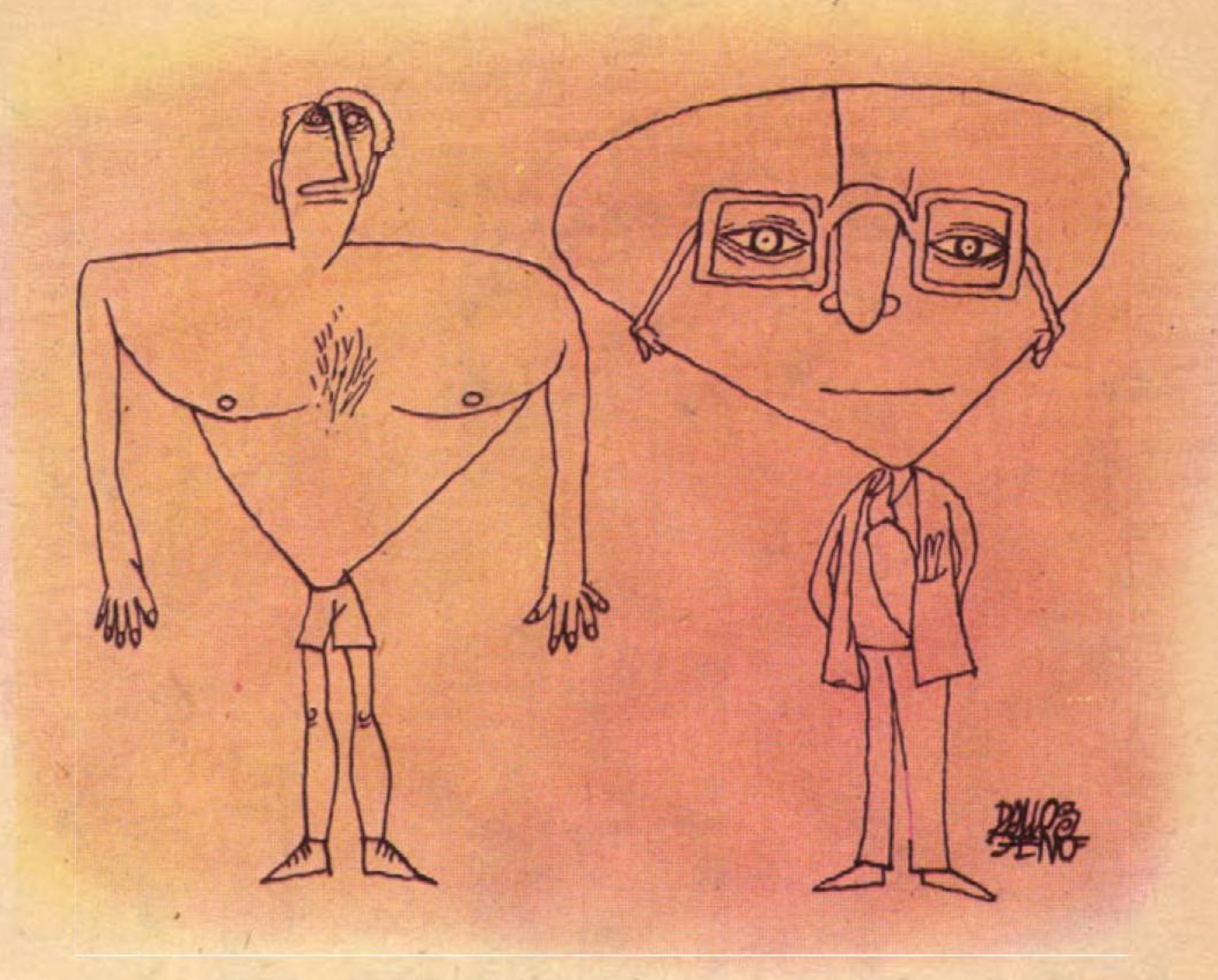
JAVITHATATLAN FILM-MESÉLŐ

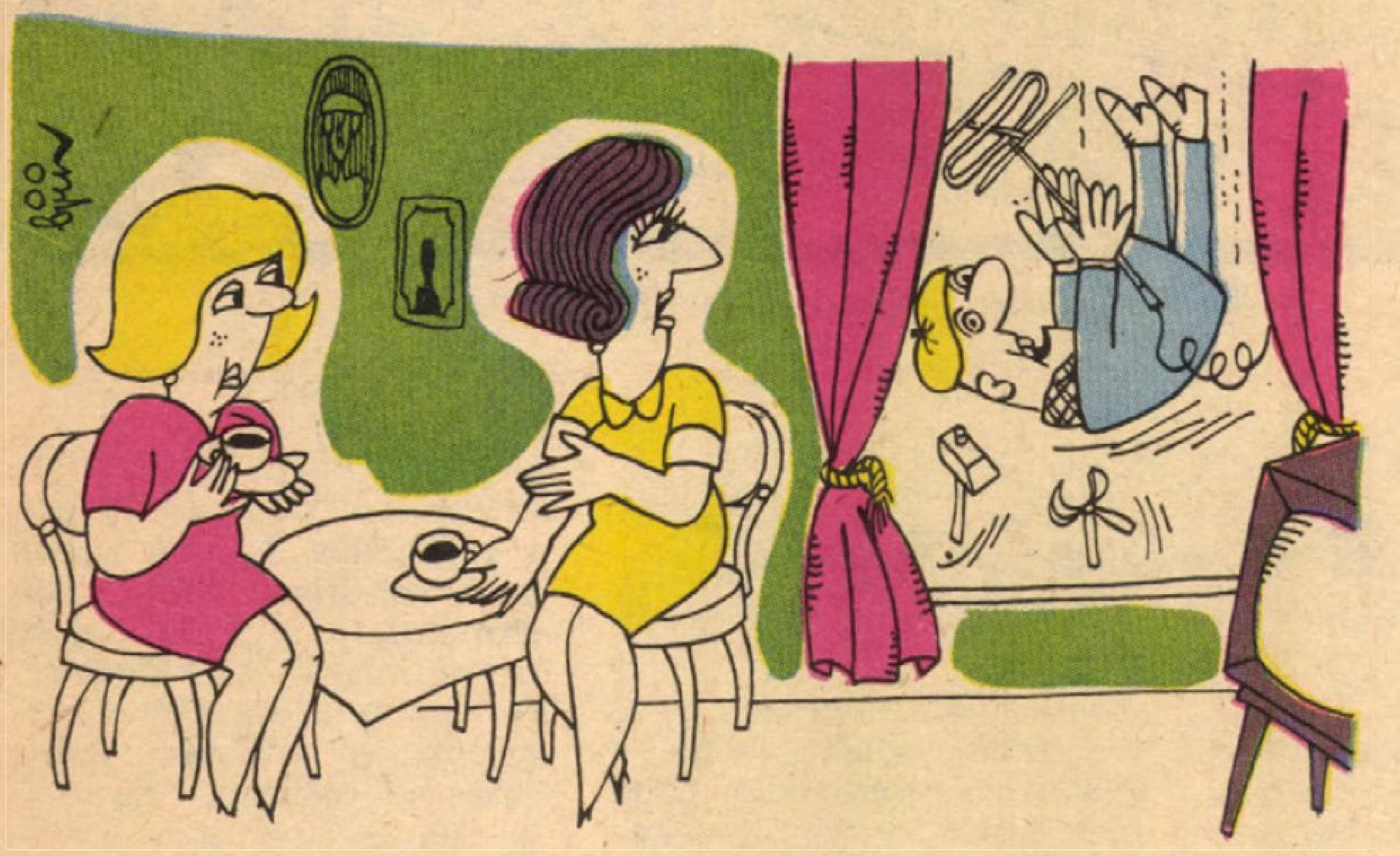
HALLOTTUNK EGY VICCET

Két lélek üldögél egy kis felhőn. Az egyik megkérdi:
– Maga hogy halt meg?
– A féltékenység volt az oka. Megtudtam, hogy a feleségem megcsal. Hazarohantam, kerestem a csábítót, de nem találtam. Ekkor dühöngeni kezdtem, összetörtem a bútorokat, a nagy szekrényt pedig ledobtam az ötödik emeletről. Az izgalom persze megártott: szívszélhűdést kaptam, és kész... És maga hogy halt meg?
– Én voltam a szekrényben.

DELTÁK

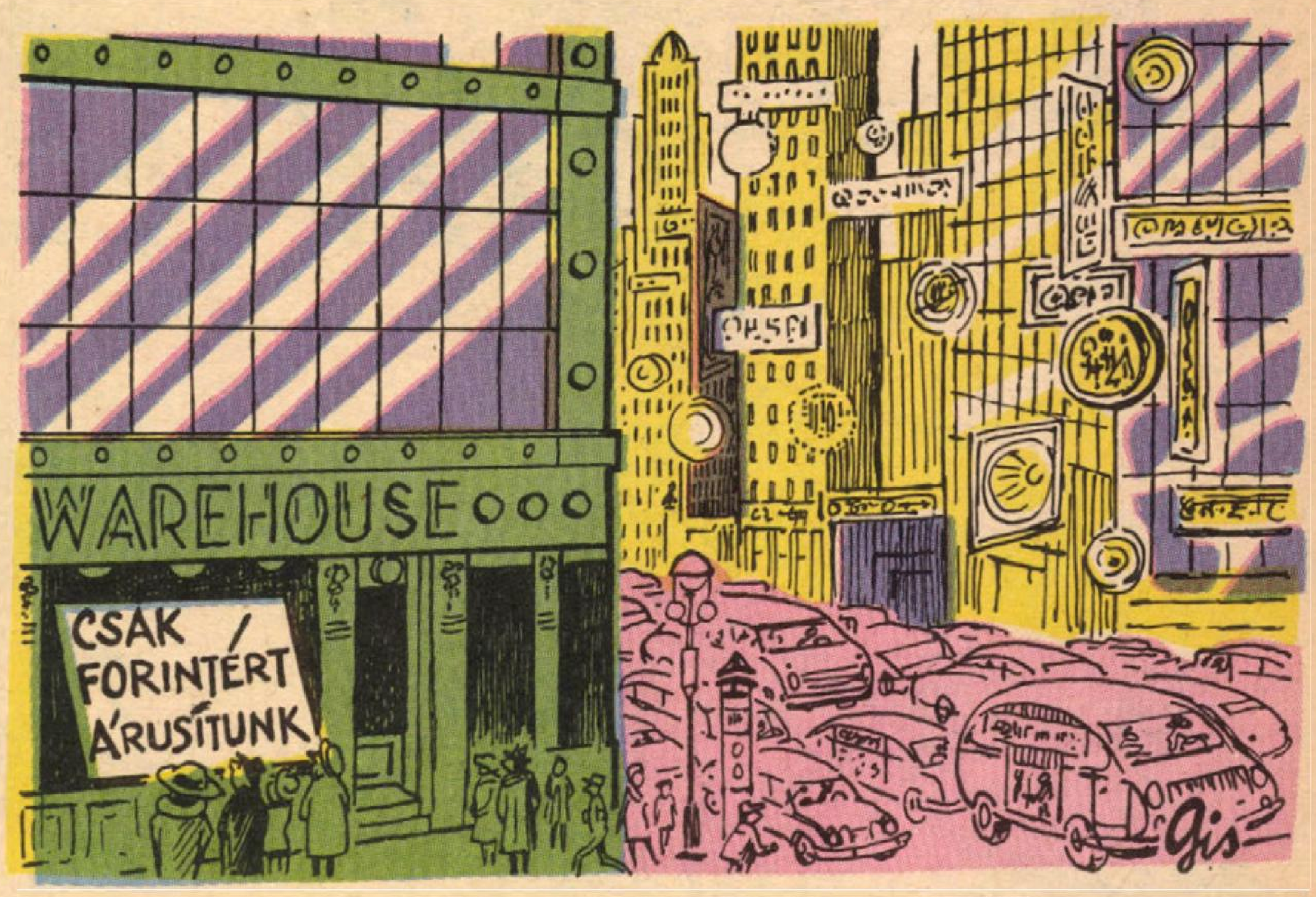

BARKÁCSOLÓ FÉRJ

– Pedig mondtam neki, hogy ne nyúljon a tetőantennához! Most nem nézhetjük meg az esti tévéjátékot.

MEGLEPŐ TÁBLA NEW YORKBAN

Fényes javaslataim

A Kék Fény országos sikere engem sem hagyott közömbösen. Műsorai gyakran elmélyült gondolkodásra serkentenek. Ilyenkor azt kérdezem magamtól: mi lenne, ha a tévében a Kék Fény mintájára meghonosítanám a más színű fényeket, aszerint, hogy éppen mi passzol a delikvenshez. Példaképpen máris ismertetek néhányat kitűnő elgondolásaimból.

A Szürke Fénnyel kezdeném. Természetesen én lennék a műsorvezetője.

— Ne legyen közöttünk félreértés — mondanám az előttem ülő riportalanynak, Hajdulák Jenőnek. — Már elöljáróban szeretném leszögezni, hogy ön egyáltalán nem tekinthető bűnözőnek, ezért került a Kék Fény helyett a Szürke Fénybe.

— Fölösleges mentegetnie magát, én csak egy úgynevezett nagymenő vagyok. Ez csak nem bűn?

— Szó sincs róla, de mindenesetre örülök, hogy felismeri a helyzetét. De azért túlzásba viszi: vagyonokat költ a nőkre, csak francia konyakot iszik, Japánba, Kanadába utazik az IBUSZ-szal harmincezerért, kettesben duplájáért...

— Na és?!

— Ha szabadna érdeklődnöm persze csak úgy privátim: miből?

— Műanyagból.

— Jó szakma.

— Szabályosan működöm. Nem lehet belém kötni.

— Nincs is szándékomban. Demokratikus jogszabályaink megvédik önt, de nekem mégis úgy tűnik, hogy jövedelme homályos eredetű, és az az érzésem, hogy nem fizet utána adót. Megrövidíti az államot.

— Laikus nézet. Amit megspórolok az adón, azt kifizetem az állami szőrmeboltban a feleségem nercbundájáért. Nem mindegy?

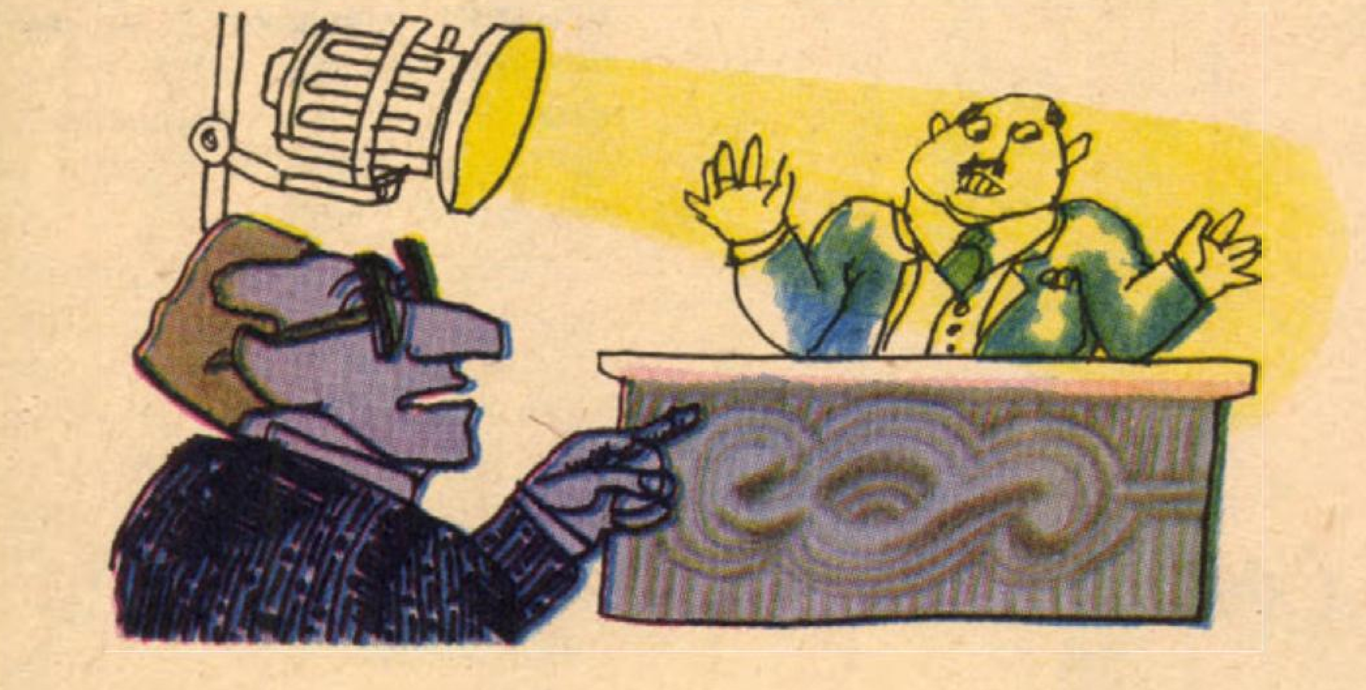
Egy másik műsorom a tévében a Sárga Fény lenne. Ebben azokat szerepeltetném, akik szerintük nem követnek el főbenjáró bűnöket, csak szerényen bujkálnak a paragrafusok között.

— Miért csinál ilyesmit? — kérdezném Bajdulák Emilt a Sárga Fényben.

— Én csak csipegetek, közérdekből: a vállalati eredmény szépítésére törekszem. Ön is tudja, milyen jó az, ha több a nyereségrészesedés. Annak mindenki örül, jobb a dolgozók közérzete. Ez politikai kérdés.

— És ön nyugodtan tud aludni?

— Miért ne tudnék? Különben is Tardyllal alszom. Senkit sem károsítok meg.

— Csak a társadalmi tulajdont...

— Az én kezemhez egyetlen fillér sem tapad, uram! Minden dolgozónknak jut belőle, mindegyik megkapja a nyereségrészesedését. Valamivel többet, mint amennyi járna, mert én ügyesen dolgozom.

— És ön is megkapja...

— Miért pont én ne kapnám meg? Éppen eleget gürcölök érte.

A Lila Fényben azokat mutatnám be, akik áremeléssel növelik a bevételüket. E téren Zajdulák Ervin a legismertebb szakember.

— Hogyan merészeli ön felemelni az árakat? — kérdezném tőle.

— Burkoltan — felelné egyszerűen. — Nem kell az ilyesmiből ügyet csinálni. Vevőnként egy forint jut rám belőle. Szót sem érdemel.

— De ötszázezerszer egy forint, az félmillió! Nem fél a népi ellenőrzéstől, a rendőrségtől?

— Van azoknak egyéb dolguk. Nekem meg készen van a nyaralóm a Balaton partján, három szoba összkomfort.

— S ha netán megkérdezném, hogyan igazolná az eredetét?

— Lottón nyertem!

— Nem hiszik el.

— Az OTP-vel tudom bizonyítani. Vettem két darab négytalálatos nyertes szelvényt, tízszázalékos felárral.

Végül még egy műsorom lenne a tévében, a Pöttyös Fény. Ebben azok szerepelnének, akik még csak nem is bujkálnak a paragrafusok között, hanem tudatosan megszegik őket.

Az első adásban Kajdulák Elemért szerepeltetném a képernyőn.

— Kajdulák — mondanám —, maga nemcsak ügyesen manipulál, de ügyetlenül és kihívóan viselkedik. Szórja a pénzt, lokálokba jár, rengeteget költ. Nem fél, hogy lebukik?

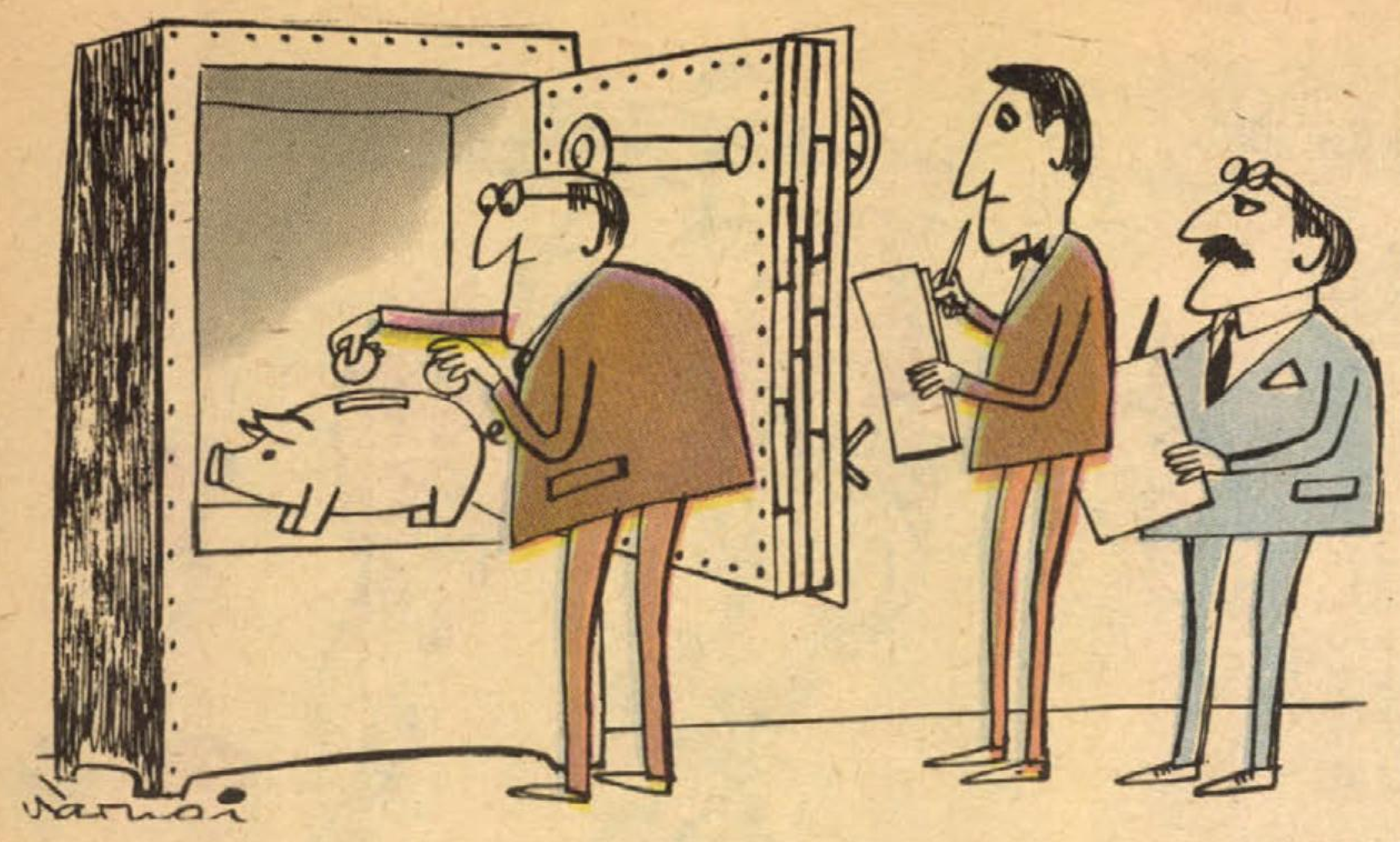
— Hogyan félhetnék? A vállalatnál csodálják, hogy milyen ügyes ember ez a Kajdulák Elemér; a lokálokban azt mondják, hogy menő fej ez a Kajdulák; a rokonaim istenítenek, én vagyok az ő amerikai nagybácsijuk. Ha tudni akarja, büszke vagyok arra, hogy kivívtam az emberek nagyrabecsülését.

— Tehát úgy gondolja, nincs mitől félnie?

— Miért lenne?! Rengeteg haverom van mindenfelé, és önnek fogalma sincs arról, hogy milyen jók az emberek.

Földes György

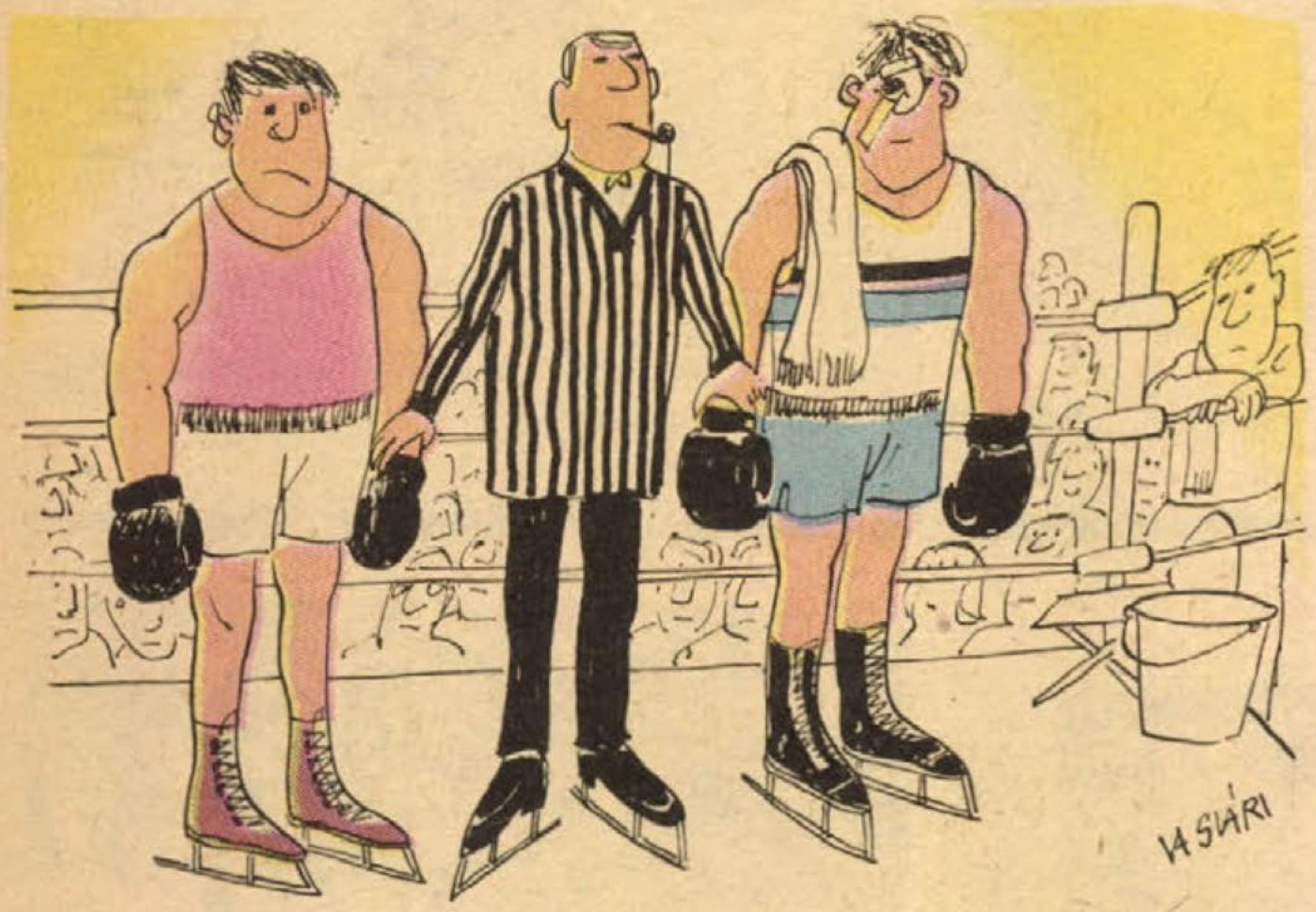
TAKARÉKOS VÁLLALAT

RÉGI SZÉP VILÁGUNK

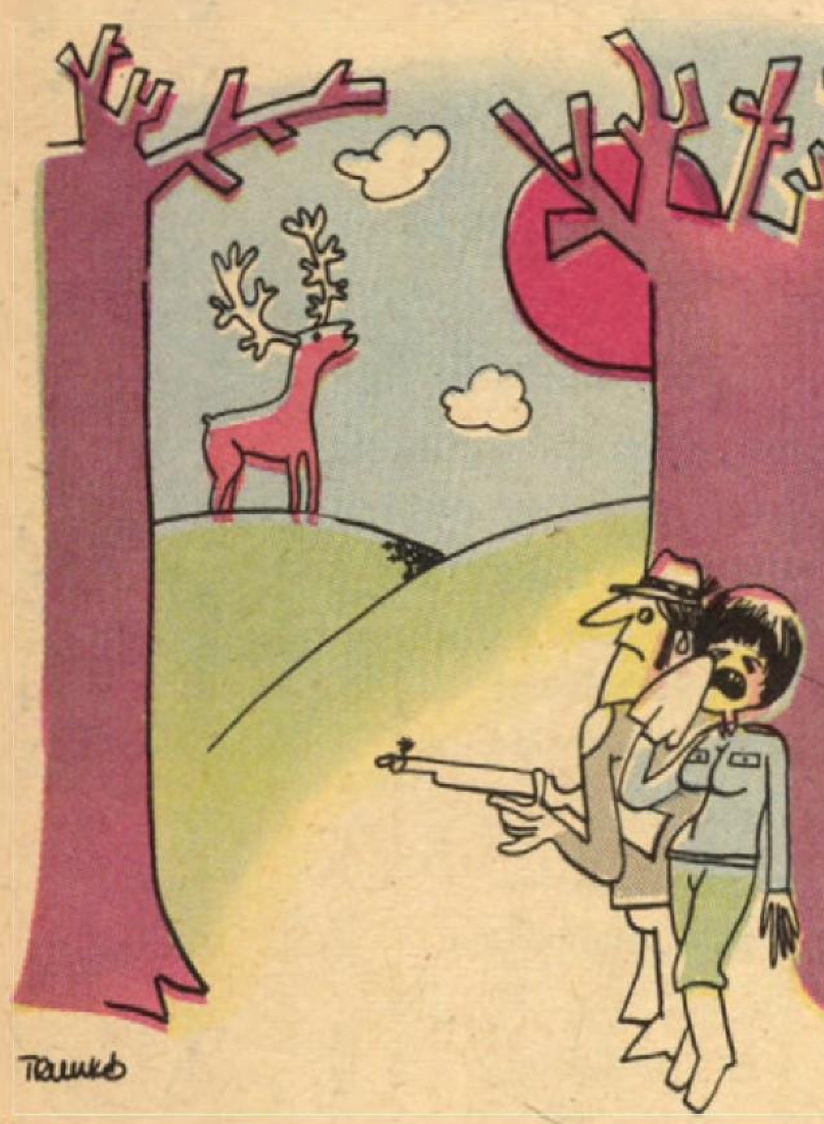

(Az „International Herald Tribune"-ból)

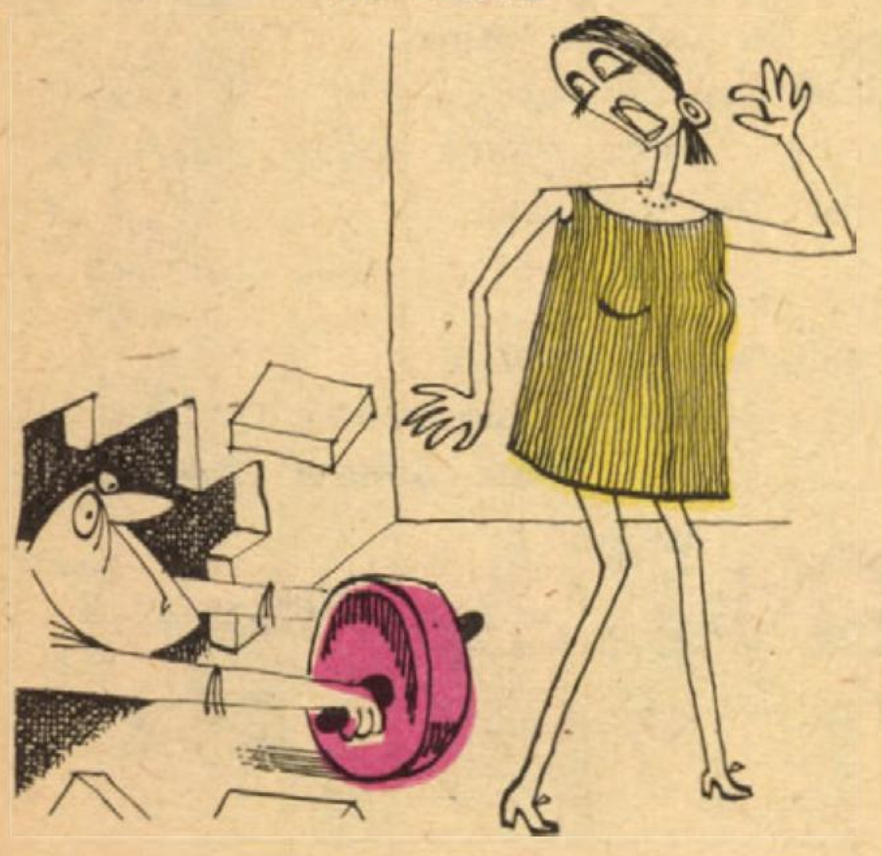
JÉG-
SZEZON

SZARVASBŐGÉS

– Ha valaki bőg, nekem is rögtön bőgnöm kell . . .

KIS LAKÁS

VENDÉG VENDÉGET HOZ

Ma estére vendéget várunk. A Lucerna házaspár jön el vacsora utáni beszélgetésre, vagyis négyesben leszünk, csöndesen meghányjuk-vetjük a magunk s a világ dolgait, szerényen, egy üveg konyak, egy csésze fekete meg egy kis teasütemény mellett. Kellemes, szolid, bensőséges hangulatú estének ígérkezik.

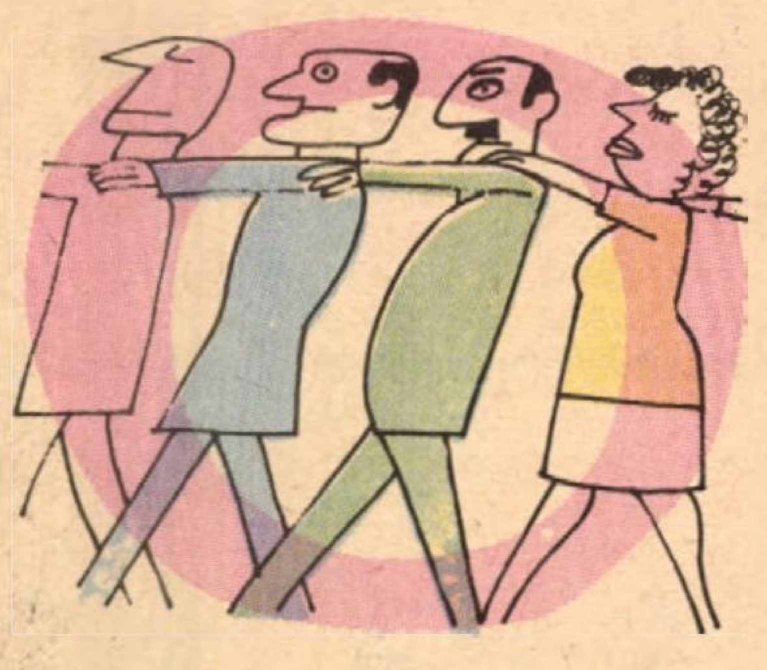
Azt mondták, fél kilencre jönnek. Nyolc óra körül cseng a telefon, Lucernáné jelentkezik. Nem baj-e, ha magukkal hozzák a Pemetefű házaspárt, akik váratlanul bemondták magukat hozzájuk? Isten neki, hozzák, legfeljebb főzünk még egy feketét.

Kilenc órakor zajt hallunk a folyosó felől. Félelmetes dübörgés, ijesztő moraj crescendója, hasonló a tokiói tömegtüntetésekhez, amiket a tévében mutatnak. Ütemes lábdobogás, éles indulatszavak, rögtönzött kórusok, tájfun és hurrikán moraja a Sárga-tenger felől.

Rémülten nyitunk ajtót, hatalmas embertömeg nyomul be rajta.

Ne ijedjenek meg, nem történt semmi különös. Minden a lehető leghétköznapibb módon zajlott le.

A következő történt. Mint már említettem, Lucernáékhoz váratlanul bemondták magukat Pemetefűék. De Pemetefűékhez közvetlenül előtte beállítottak Zengzetesék, nem rúghatták ki őket. A baj csak az volt, hogy Zengzeteséknél éppen kanadai vendégek tartózkodtak, a legnagyobb illetlenség lett volna, ha magukra hagyják őket. Igen ám, de a kanadai családfőt történetesen Kornélnak hívták, aznap volt a nevenapja. Ezt megneszelte egy volt iskolatársa Dévaványáról, és egy demizson borral felutazott Kornél-köszöntésre. A dévaványai iskolatárs — szegény feje — nem jöhetett egyedül, nem

hagyhatta magára beteg, öreg nénikéjét. Az öregasszony ugyan nem maradt volna teljesen egyedül, mert éppen látogatóban járt nála egy szabadkai rokon, azzal valahogy el lehetett volna, de nem vállalta, mert a szabadkai rokon együtt érkezett egy bosznia-hercegovinai családdal. Ennyi embert ugyan hogyan látott volna el egy beteg, süket öregasszony, különösen, amikor a bosznia-hercegovinaiak aznap beszéltek meg találkozót egy macedón illetővel, aki meg is érkezett egy török turistacsoporttal, amelyen huszonhét nagy bajuszú isztambuli egyén utazott. Igen ám, de az autóbusz elakadt a hóban, egy francia társasgépkocsi vette fel őket, amely már előzőleg egy norvég futballcsapatot is kimentett, gyúróstul, taccsbíróstul, és hát persze a dévaványai bácsika nem mondhatta a beteg, öreg, süket, idegbajos nénikéjének, hogy hagyja otthon a szabadkai kedves látogatót, aki persze nem penderíthette ki a messziről jött bosnyák-hercegovinaiakat, akik mit is csinálhattak volna a macedón pasassal meg a huszonhét törökkel, ezek meg csak hálásak lehettek megmentőiknek, a francia busz utasainak, akik persze nem rakhatták ki a fagyos éjszakába a norvég sportolókat egy szál futballgatyában. Így került hozzám, puszta véletlen folytán ez a kis társaság.

Nagyon jól éreztük magunkat. Táncra is perdültünk, én felkértem a Pemetefűt és Pemetefűnét, a norvég taccsbíró alaposan megforgatta a dévaványai bácsika beteg, falábú nénikéjét. A hangulat csak fokozódott, amikor a közfalak kidőltek, de a jókedv akkor hágott tetőpontjára, amikor lepottyantunk az alsó lakásba, és csatlakozott a mulatsághoz az ott lakó Fűrészbak házaspár, akik történetesen nem voltak egyedül, mert vendégeik érkeztek Somolyáék személyében, azok meg véletlenül magukkal hoztak egy baráti házaspárt, akikhez akkor állított be egy Muszkát és Ománba szakadt hazánkfia hét feleségével és 19 gyerekével.

Talán kicsit sokan is voltunk . . . De mit tehettem volna? Ahogy én nem sérthettem meg a vendégeimet, tőlük sem kívánhattam ezt. Már csak azért sem, mert valamennyien finom emberek voltak, akik sokat adnak az alapvető illemszabályokra.

Novobáczky Sándor

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

A Liszt-film felvételeinek egy részét a Róma melletti Tivoliban akartuk felvenni. Tivoliban azonban közölték velünk, hogy kizárólag az olasz kultuszminiszter engedélyével lehet felvételt csinálni. A miniszter Párizsban volt, és tíz napig kellett volna várnunk viszszatértéig, viszont a stábnak öt nap múlva már haza kellett utaznia.

Egy ideig azon töprengtünk, hogy kihagyjuk-e a tivoli jelenetet, vagy pedig valamilyen úton-módon engedély nélkül megcsináljuk. Az utóbbi mellett döntöttünk, de akkor még nem tudtuk: hogyan?

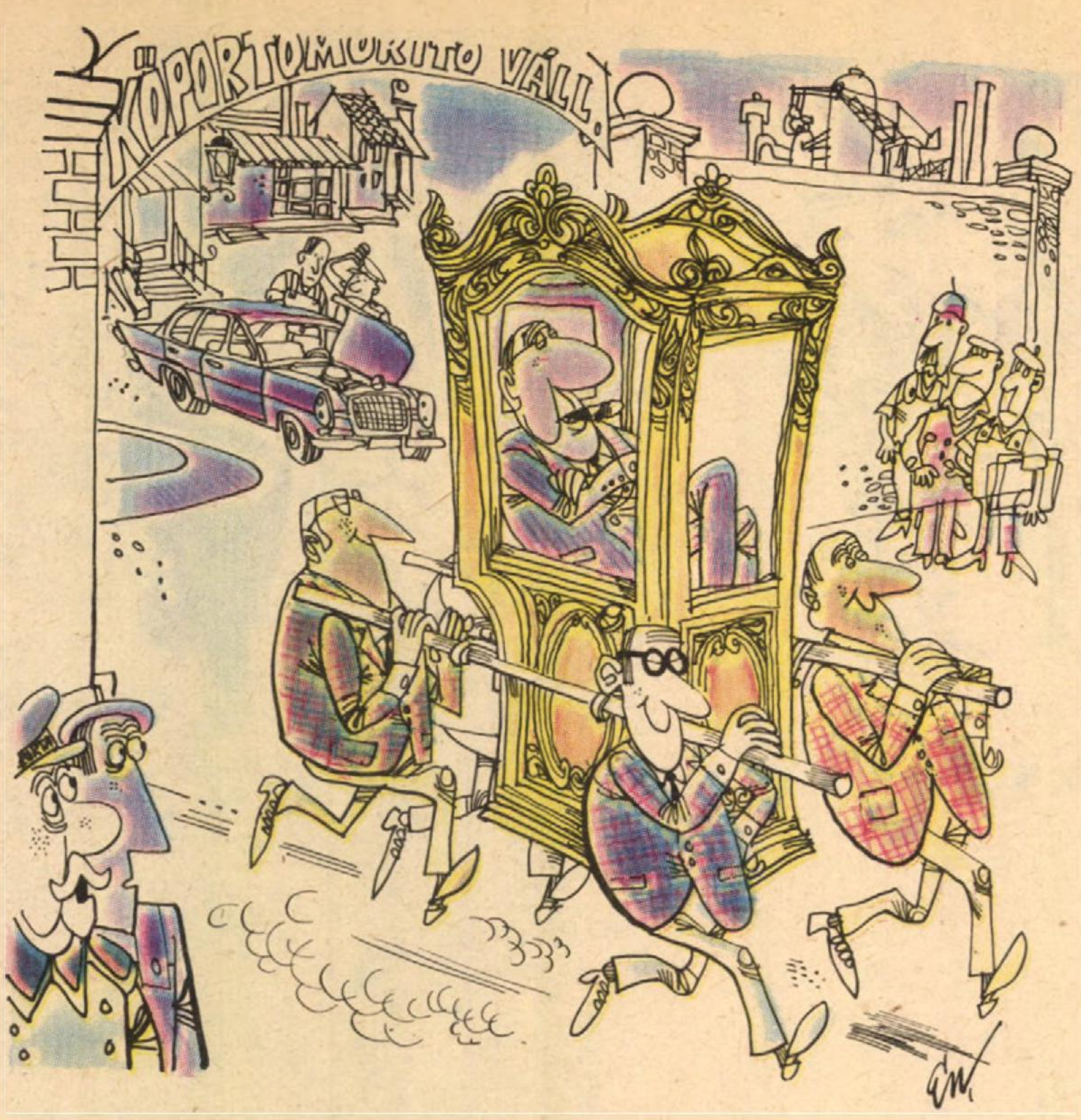
Végül azt találtuk ki, hogy Sinkovits Imre, az öreg Liszt Ferencnek maszkírozva, bő lebernyege alá rejtette a felvevőgépet. Az akkumulátort is sikerült elvinnünk a kapuig. Most már csak azon izgultunk, hogy a pénztáron túljutunk-e? Szerencsére sok volt a látogató — köztük néhány fantasztikus ruhájú turista —, és így nem tűnt fel az ősz hajú, lebernyeges ember. Simán bejutottunk, és a híres szökőkút mellé mentünk. Sinkovits elbújt egy bokor mögé, mi előkészítettük a felvételt, és intettünk Imrének, hogy előjöhet. Rövid idő alatt elkészült a felvétel, és mi nagy örömmel hagytuk el a Tivolit. A kapun kívül egymásra nevettünk: senki sem vette észre, hogy filmeztünk, és senki sem vette észre, hogy Liszt Ferenc sétált a szökőkút mellett.

A kapu előtt egy olasz árus Sinkovitsra bámult, a felismerés fénye villant fel szemében, azután egyik kezével úgy tett, mintha hegedűt tartana, a másik kezével pedig a láthatatlan vonót húzta. Ezzel akarta jelezni, hogy felismerte Imrében a nagy muzsikust. „Liszt, Liszt!" — mondta örömmel. Sinkovits nemet intett a kezével, és elkezdett zongorázni — a levegőben — egy képzeletbeli zongorán.

Az árus bólintott. Rájött arra, hogy Liszt Ferenc nem a hegedű, hanem a zongora révén lett világhírű.

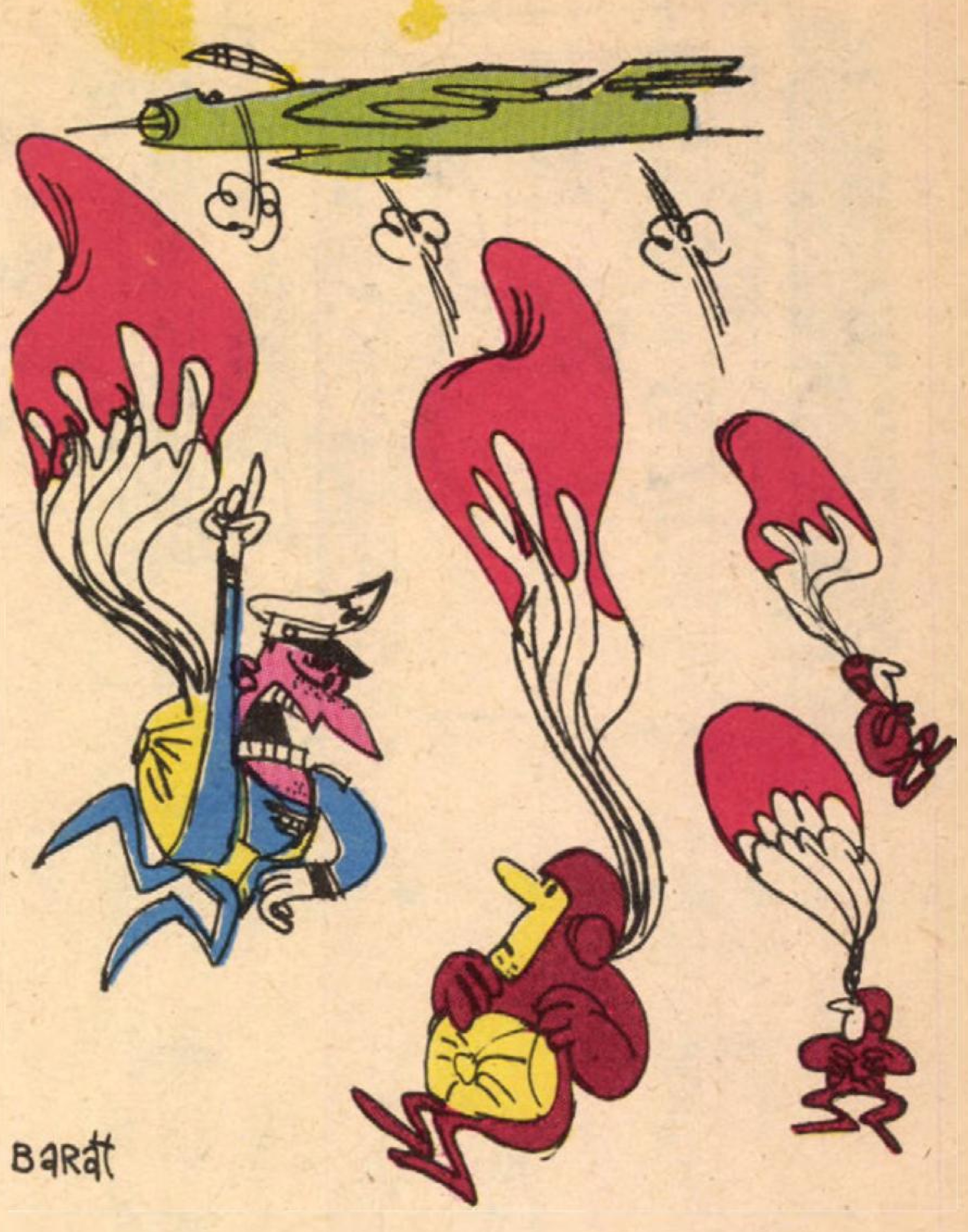
Keleti Márton

SZOLGÁLATKÉSZSÉG

– A minisztériumból jött ellenőrizni, és bedöglött a kocsija! . .

TRÉFA

– Ki volt az az idióta, aki azt ordította, hogy zuhanunk?

A RODOSTÓI

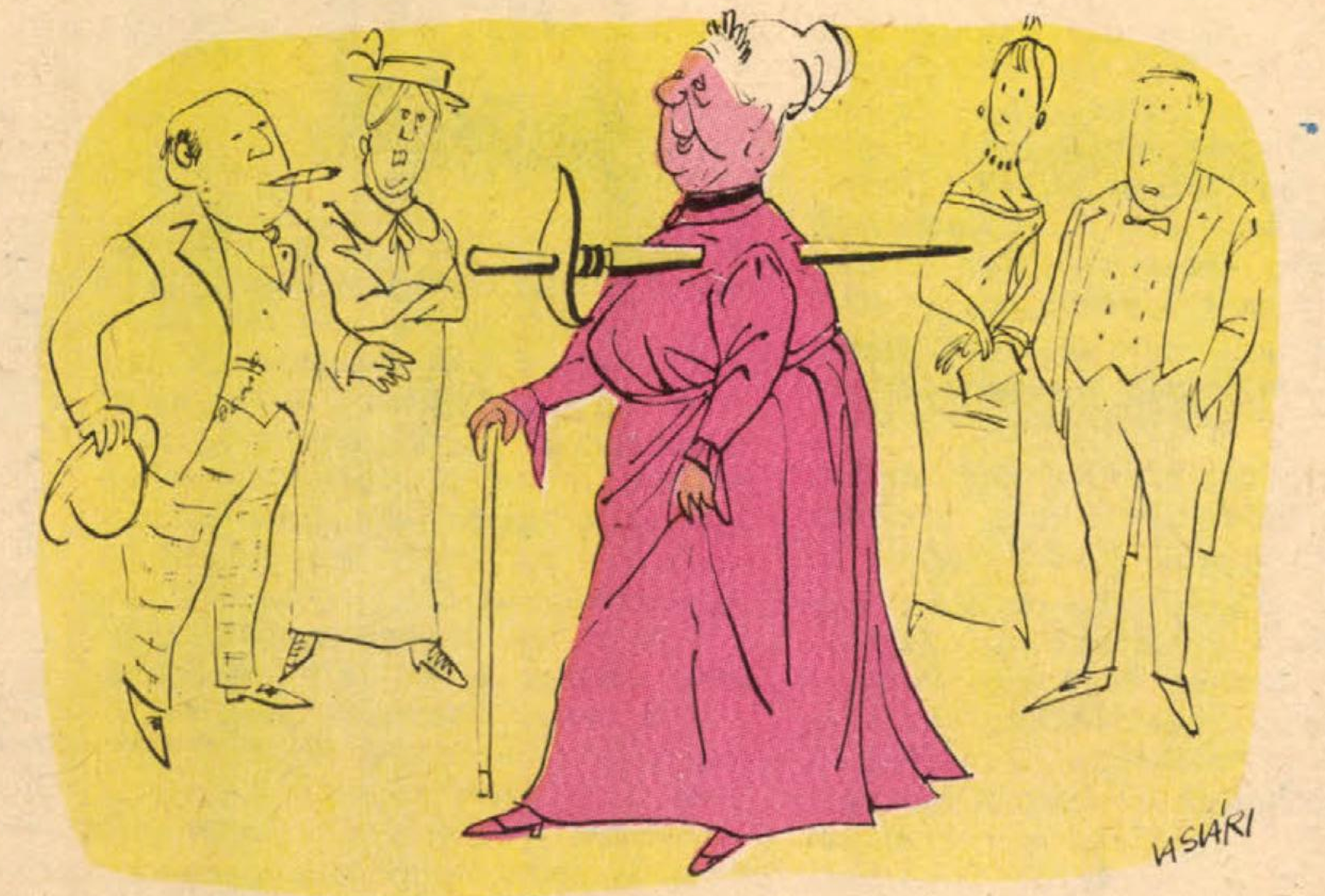
– Édes néném, inkább elhoztam a levelemet, nem volt szabványborítékom!

A KORMÁNYZÓ HANGJA

Lester Maddox, Georgia kormányzója, akinek megbízatása ebben a hónapban lejár, mint énekes óhajt tovább működni. Amikor megkérdezték tőle, hogy mikor jutott eszébe ez a nem mindennapi ötlet, Maddox így válaszolt:

– Politikai beszédeim közben vettem észre, hogy milyen szép hangom van.

AGATHA CHRISTIE-T LOVAGGÁ ÜTÖTTE AZ ANGOL KIRÁLYNŐ

Stílszerűen.

KAIRÓI STRÓFÁK

FELFEDEZÉS

A földrajz tévedést közöl,
minthogy a Közel-Kelet
közel sincs olyan közel;
rájöttem rögtön,
csak kissé közel kellett
hozzá jönnöm.

SZFINKSZ

Látta fáraók apraját-nagyját,
Herodotoszt, a keresztapját,
látta Sándort, a Nagyot,
Antoniuszt és Kleopátrát,
Cézárt és Napóleont –
s végül én is itt vagyok . . .

PIRAMIS

Itt áll ötezer éve –
töpreng szemügyre véve
hazánk turista fia,
s arra kell gondolnia,
hogy rég lejárt biz a
törvényes garancia,
még sincs aládúcolva,
teteje be nem ázik,
falain rés nem ásít,
áll mindennel dacolva.
Bezzeg, ha magyar volna,
mondjuk egy öröklakás,
akkor nem lenne nyoma más,
csak az OTP-tartozás . . .

PENZ

Kint voltam a piactéren,
s nem maradt egy piaszterem

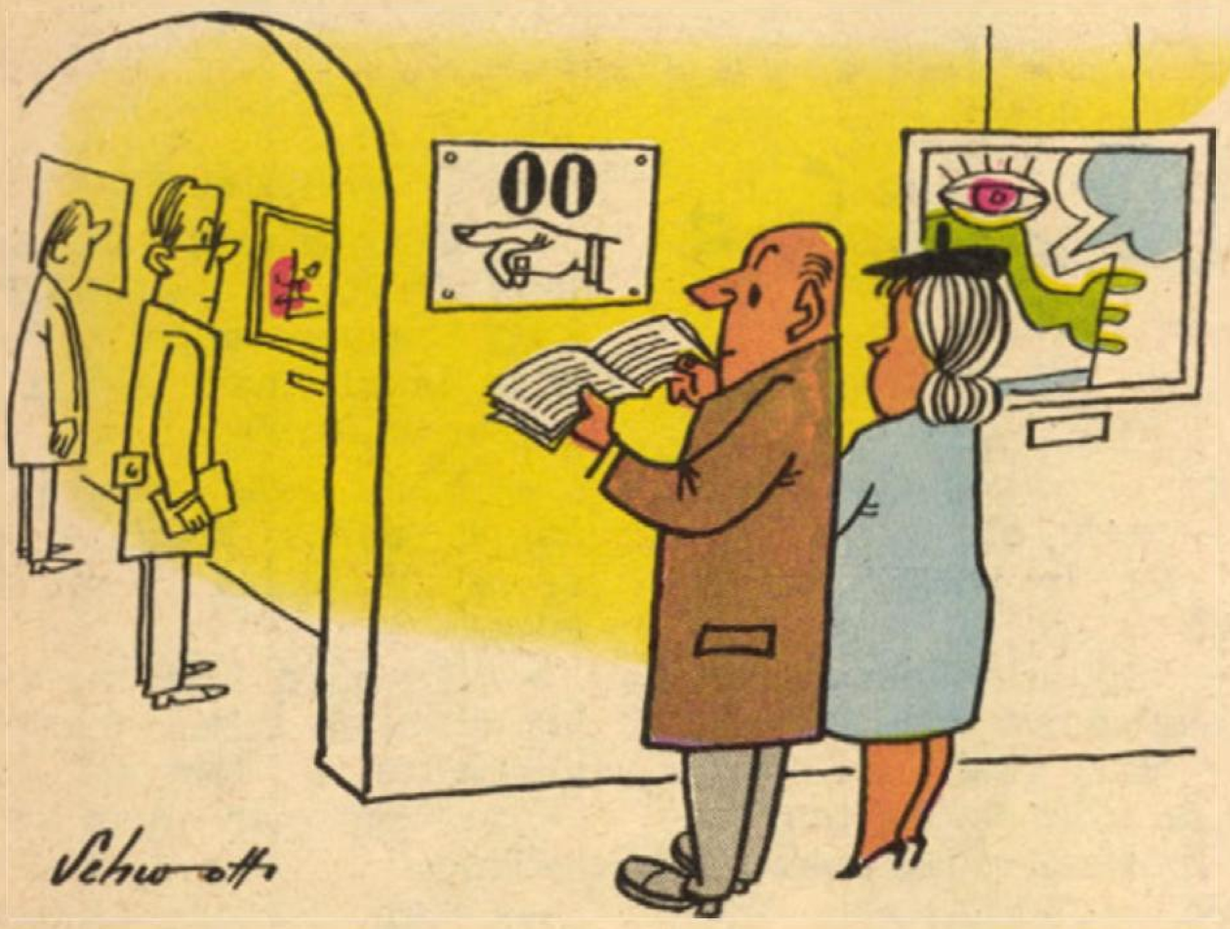
Böcz Sándor

OKTATÁS

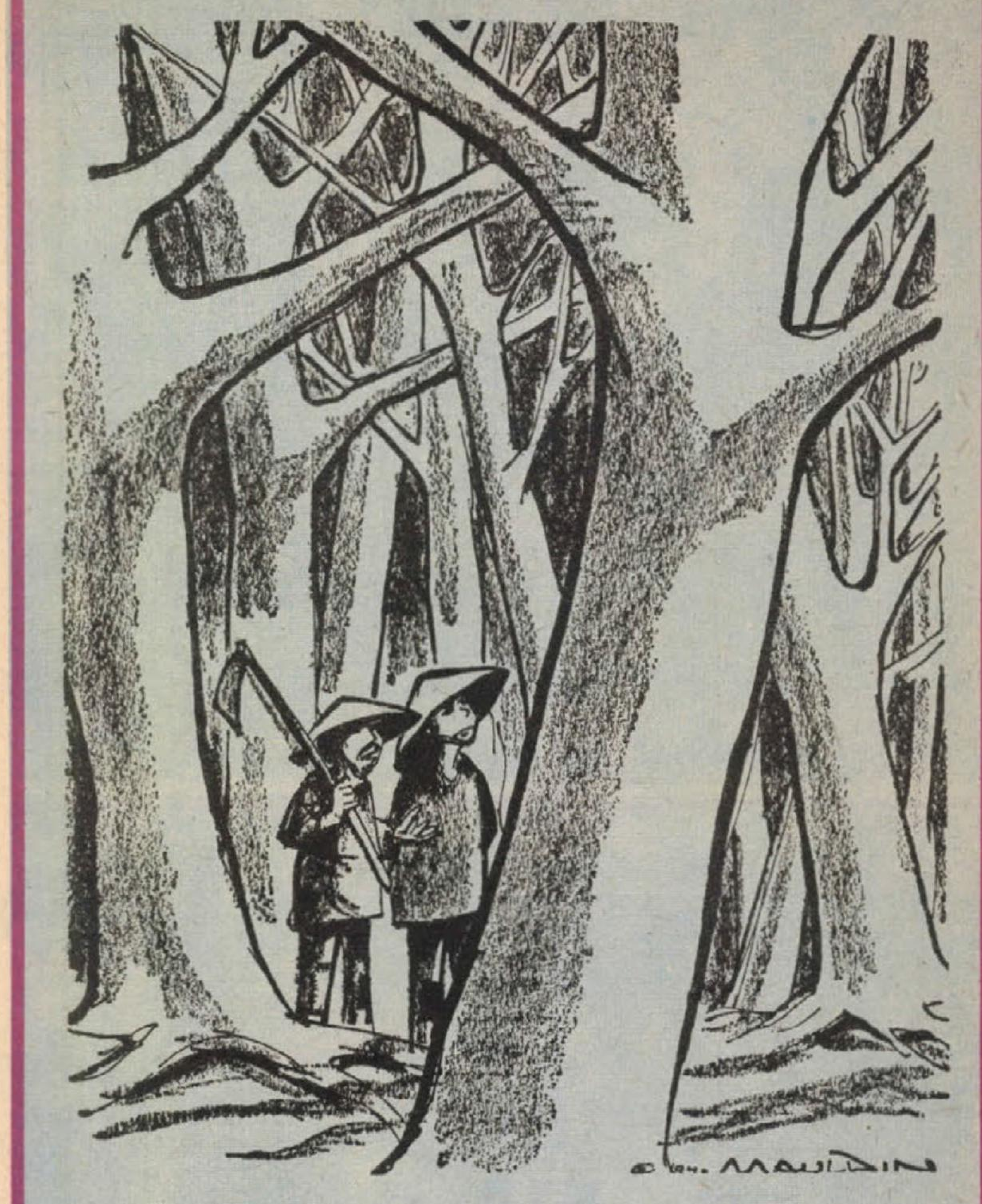
– Ez a füstjel pedig azt jelenti, ó Sólyomszem, hogy az anyád megint elégette a bölénycombot!...

MŰÉLVEZŐK

– Érdekes, ez nincs benne a katalógusban!...

TERMÉSZETRAJZ-ÓRA VIETNAMBAN

– A természet fákat, a fák oxigént, az Egyesült Államok pedig lombtalanítókat termel...

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Tápinger, aki nagyon szórakozott ember, ide-oda lépked az utcán, mintha keresne valamit.

— Mit keres? — lép hozzá a rendőr.

— Az esernyőmet.

— De hiszen az esernyő ott van a hóna alatt.

— Jaj, köszönöm szépen. Ha a biztos úr nem szól, most esernyő nélkül mentem volna haza.

*

A professzor a klinikán fekvő Tatárkaihoz vezeti a medikusokat.

— Látják, kérem, ez egy érdekes eset, mit gondolnak, kell itt operáció?

— Nem — mondják szinte egyhangúlag a medikusok.

— Tévednek, mert kell — feleli a professzor —, rögtön meg is operálom.

— Csak maga ne operáljon nekem — mondja az ágyban felülve Tatárkai —, ne legyen olyan önfejű, mikor hatan is azt mondják, hogy nem.

Miénk a Balaton

Látja, milyen igazságtalanok az emberek, de főleg az újságírók — méltatlankodott Kerekes úr, a balatoni szálloda főpincére. — Egész évben siránkoznak, hogy a magyaroknak a Balaton mellett nincs hely, a pincérek átnéznek a honi vendégek feje felett, és a forintot meg sem ismerik...

— Ez így is van — mondtam, visszaemlékezve júliusra, amikor egy teljes napon át asztalt kerestem Siófokon, vadonatúj ruhámban, 1000 forinttal a zsebemben. Végül is úgy kaptam egy zónapörköltet, hogy lepedőbe csavartam fáradt testemet, és fejhangon rikoltozva Kelet felé hajlongtam. Ekkor az összes vendéglátó dolgozó hajlongani kezdett előttem, mert ők meg mindig Nyugat felé hajlonganak.

Kerekes úr azonban kinevetett:

— Egy évben 12 hónap van, nemdebár? — kérdezte, és ebben egyetértettünk. — Ebből három hónapon át valóban sok itt a külföldi, tényleg előfordul, hogy a hazaiaknak nem jut még Balaton-víz sem. De mi van a másik kilenc hónapban? Néhány SZOT-beutalt lézeng a gyönyörű magyar tenger partján, pedig most igazi honfitársi szeretettel várnánk őket...

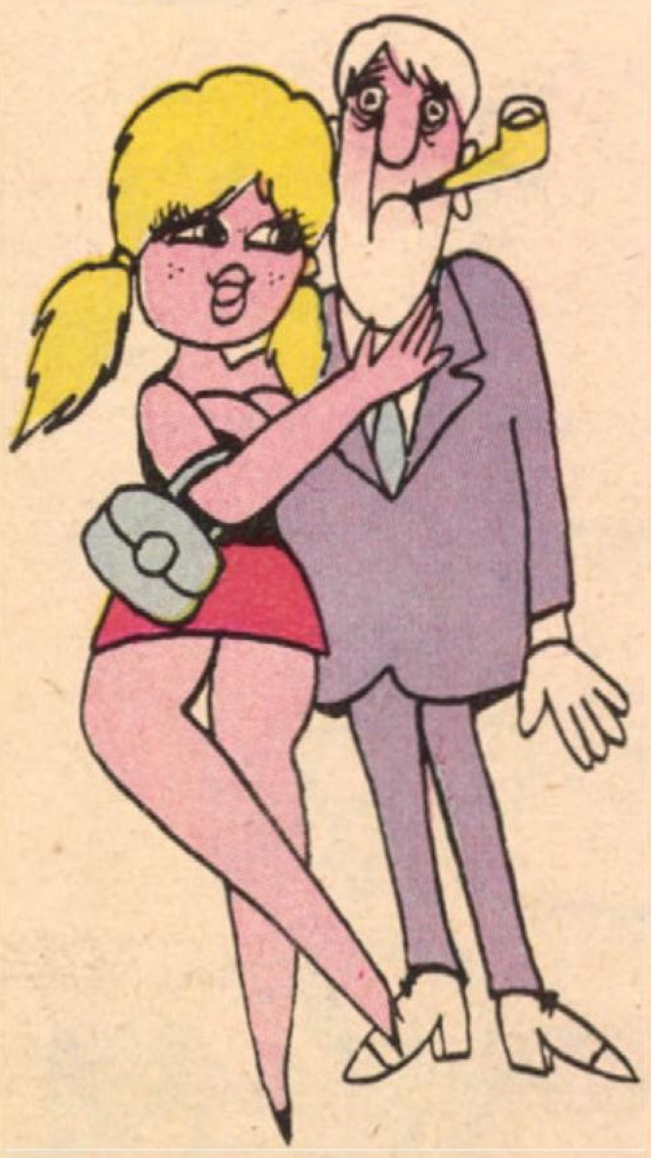
Addig beszélt, amíg meggyőzött. Valóban oktalan dolog ahhoz a zsúfolt három hónaphoz ragaszkodni, amikor most, januárban, tátong a Balaton az ürességtől. Rábeszélésre csodálatos hétvégét töltöttem Siófokon.

Örömöm már a vonaton kezdődött. A máskor zsúfolt szombati vonaton saját kupéban utaztam. A kalauz kissé csodálkozott, amikor csomagjaim között meglátta az úszóövet, de azért jó utat kívánt, és köszönt is. Az igazi meglepetés a szállodában ért. Ámbátor magyarul köszöntem, a portás kedves vendégnek nevezett, és több szobát ajánlott, külön felhívta a figyelmem a tizenötösre, amelyből kitűnő kilátás esik a tóra.

De ez még semmi.

A strandon egy lélek nem volt. Két londiner hozta utánam a nyugágyat, sokáig tanakodtak, hogy hová helyezzék el, hogy a víz is közel legyen, és a szálló teraszáig se kelljen sokat gyalogolnom. Útközben elmondták, hogy ilyen kitűnő ellátás már régen volt: korlátlanul van hideg sör, hideg kóla, bezzeg erről most nem cikkeznek az újságok.

De ez még semmi!

Jött Jucika, aki egy közeli falu bájos leánygyermeke, és nyáron az idegenforgalom fellendítésén fáradozik nappalt éjjé téve. Most nem dujuszpikingliselt, hanem zengzetes somogyi magyarsággal szólított meg:

— Mizujs, mizujs, szép szőke hercegem?

Este a bárban szép sírva-vigadós Szörényi—Bródy-számokat húzott a zenekar, ami nyáron még valutáért sem volt kapható, és a pincér akkor is mosolygott, amikor magyar konyakot kértem, és nem ettem meg egy zacskó sósmandulát, huszonöt forintért.

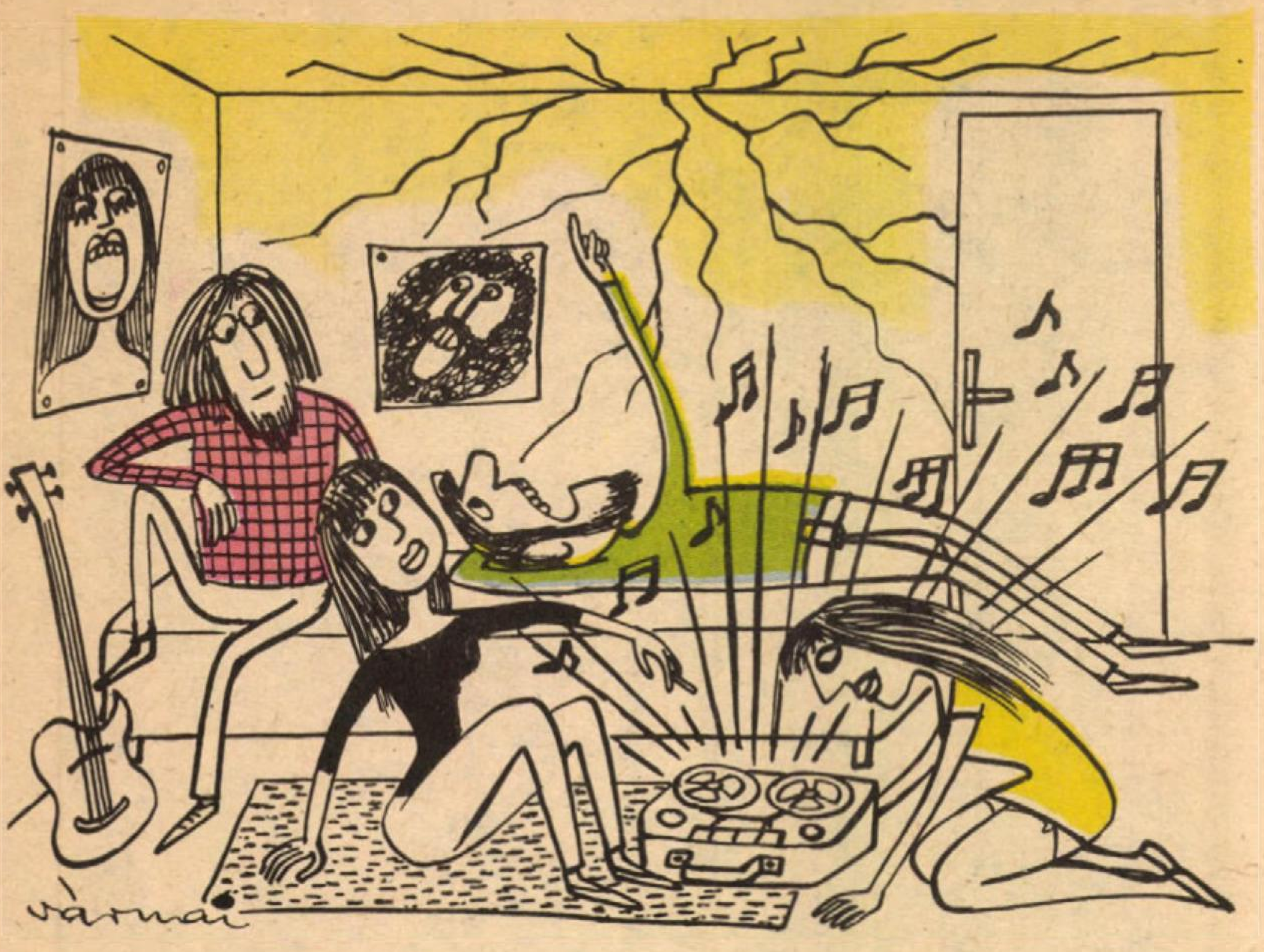
Lent a portán nem működött az a bolt, ahol magyar holmikat is csak dollárért lehet kapni, viszont működött a takarítónő, aki alig használt külföldi holmikat árult — forintért!

Az étteremben öt perc alatt hozták a marhapörköltet tarhonyával, és amikor elköltöttem ebédemet, a pincér nem tett félreérthetetlen célzásokat, hogy ez nem nyilvános melegedő. Sőt, még tartóztatott is, fagylaltot ajánlott, és hálás volt a kettőharminc borravalóért.

Hazafelé utazván, áldottam Kerekes urat. Máskor is januárban jövök a Balatonhoz, a nyári szabadságomat pedig eltöltöm valamelyik magyar síparadicsomban, ahol karácsony előtt közölték, hogy szobát, ellátást, vizet, levegőt csak júliusban kaphatok.

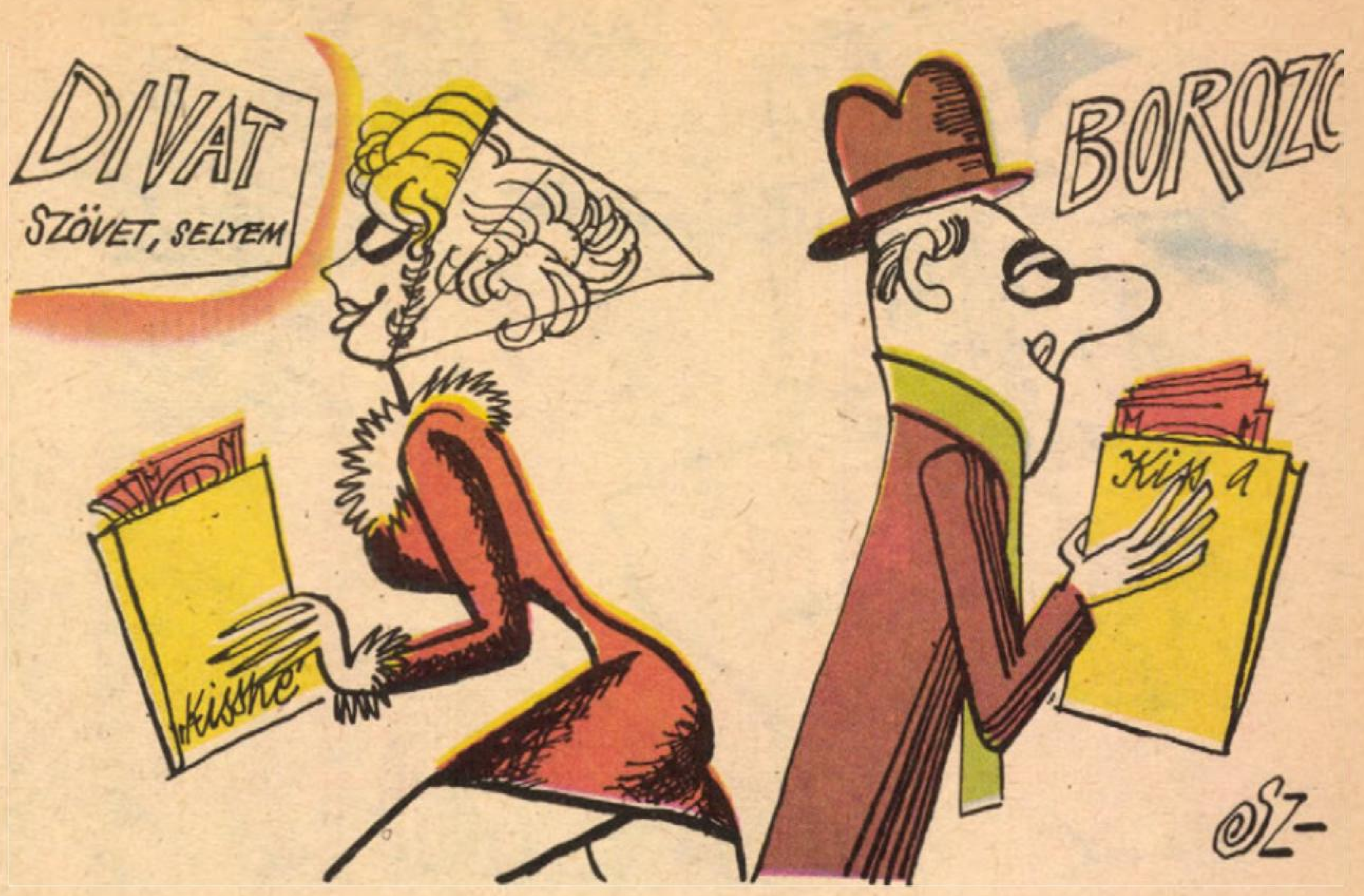
Ősz Ferenc

HÁZIBULI

– Erősítsétek fel, még nem reped eléggé a fal...

JÖN A NYERESÉGRÉSZESEDÉS

Textil- és vendéglátóipari befektetések

SAJTÓFOGADÁSON

– Higgye el, Évike, címlapon csak így szerepelhet!

SZÓVÁLTÁS

Barátom, a főkartárs

Valamikor együtt kergettük a labdát, később a lányokat és az álmokat. Aztán elszakított bennünket az Élet. Jelenleg ő Pesten lakik, én Budán, köztünk a Duna és vagy másfél kilométer légvonalban. Tekintve azonban, hogy helikopterközlekedés még nincs fővárosunkban, csak ritkán találkozunk, inkább véletlenül, tízévenként egyszer.

Ilyenkor persze fenemód megörülünk egymásnak, és szentül megfogadjuk, hogy ezentúl...

— Addig is, ha felém jársz, ugorj föl! — mondta legutóbb a színházban, amikor a szünet végét jelző csengő egyre türelmetlenebbül sürgette búcsúzásunkat.

Ugrani ugyan nem tudok három emelet magasra. de szerencsémre a Főhivatalban, ahol emlegetett gyerekkori barátom főkartárs, járt a lift.

A titkárnő beszólt, ő nyomban kirohant és a keblére ölelt.

— A lehető legjobbkor jöttél, komám, épp van szabad tíz percem — mondta, miközben a szobájába tessékelt.

— Erre jártam, gondoltam, benézek — szóltam a fotel mélyéről, ahova szívélyesen lenyomott.

— Jól tetted — válaszolta ő, és a kávéval besurranó titkárnőhöz fordult: — Nem vagyok itt senkinek.

Azután rám mosolygott, én vissza, és hallgattunk.

— No! Mivel állhatok rendelkezésedre? — kérdezte húsz másodpercnyi kínos csend után.

— Köszönöm, semmi mást nem kérek — tettem az asztalra az üres csészét, majd félve a csendtől új témába kezdtem. — Tudod-e, hol jártam most vasárnap? Leányfalu fölött, ahol sátoroztunk egyszer. Emlékszel, amikor...

— Ahol most parcelláznak? — vágott közbe.

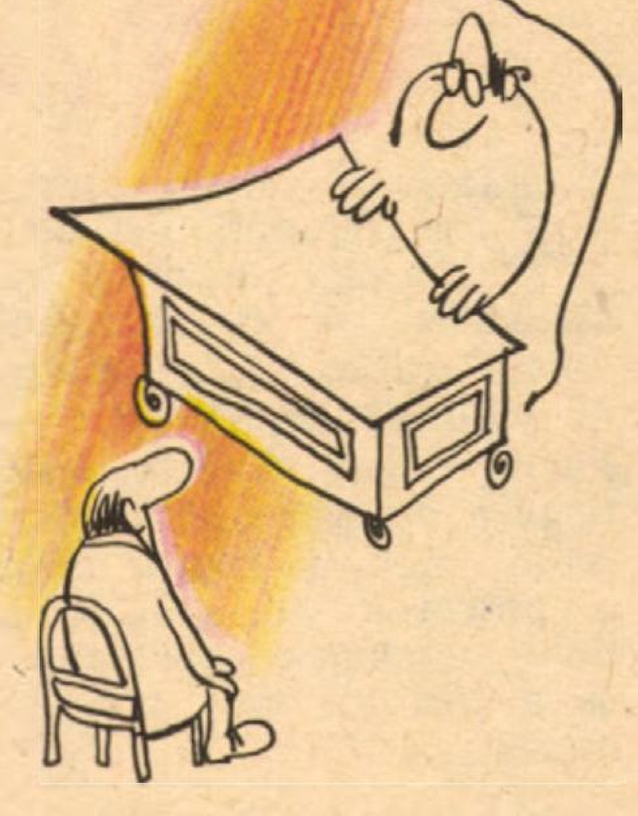
— Igen, ott.

— Te is vettél ott telket?

— Ugyan! Nem nekem parcelláznak ott.

— Várj csak! — emelte föl az ujját, aztán tenyerébe hajtotta a homlokát. — Majd utánanézek, kire tartozik ez. Bár úgy hallottam, már mind eladták a telkeket.

— Sose fáradj, nem akarok én telket venni. Eszem ágában sincs!

— Előbb kocsit. Igaz?

— Nem.

— Persze kocsid már van.

— Nincs.

— Várj csak! — emelte föl az ujját, aztán tenyerébe hajtotta a homlokát. — Majd utánanézek, biztos akad nekem ott valaki...

— Eszem ágában sincs kocsit venni — mondtam kissé indulatosan.

— Talán nincs rá pénzed?

— Ez az egyik ok.

— Én szívesen vállalom a kezességet, ha személyi kölcsönt akarsz kérni.

— Igazán kedves vagy, de... — Nyeltem és témát változtattam. — Hogy van a családod? A fiad?

— Köszönöm, másodéves bölcsész. A te lányod pedig...?

— Ő negyedéves.

— Negyedikes? És aztán? Csak azt ne mondd, hogy magyar—angol szakos akar lenni, mert ahhoz a jóisten is kevés.

— Nem akar magyar—angol szakos lenni, mert orvostanhallgató. Negyedéves.

— Ej, bökd már ki, mivel állhatok szíves rendelkezésedre — fortyant föl —, ne légy már olyan szemérmes!

— Nem azért jöttem, hogy „szíves rendelkezésemre állj".

— Ismerlek. Most fölhúztad az orrodat.

— Ugyan!

— Milyen a lakásod?

— Tipp-topp.

— Szeretnél átállni gázfűtésre?

— Ha bolond lennék! Távfűtésünk van.

— Megvan! — csapott a homlokára. — Társasutazni óhajtasz Spanyolországba. Megpróbálom, van egy jó barátom az IBUSZ-nál.

— Köszönöm, ne fáradj, nekem van egy jó barátom Barcelonában. Évek óta hív.

— Nem kapsz útlevelet?

— Zsebemben az érvényes útlevél.

— Akkor jó — sóhajtott föl megkönnyebbülten —, útlevélügyben nem tudok semmit tenni.

Ekkor megszólalt a telefon. Fölkapta a kagylót, belemorgott, majd hozzám fordult: „Ne haragudj, de..."

— Úgyis mennem kell már — álltam föl.

— Rendelkezésedre bocsátom a kocsimat — ragyogott rám. — Egy óra hosszat használhatod, mindjárt leszólok...

Közbe akartam vágni, hogy „hagyjad csak!", de aztán meggondoltam magam.

Igaz, csak a szomszéd utcába kellett mennem, alig száz méterre a Főhivataltól, de a gyerekkori jó barátomat nem akartam visszautasítani.

Sólyom László

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Miről szeretnének leszokni?

Erdei Sándor:

– Nem tudok felelni rá, mert elvonókúrán vagyok.

Fülöp György:

– A házi kosztról

Várnai György:

– Arról a ronda szokásomról, hogy félórákig várok egy taxira...

Balázs-Piri Balázs:

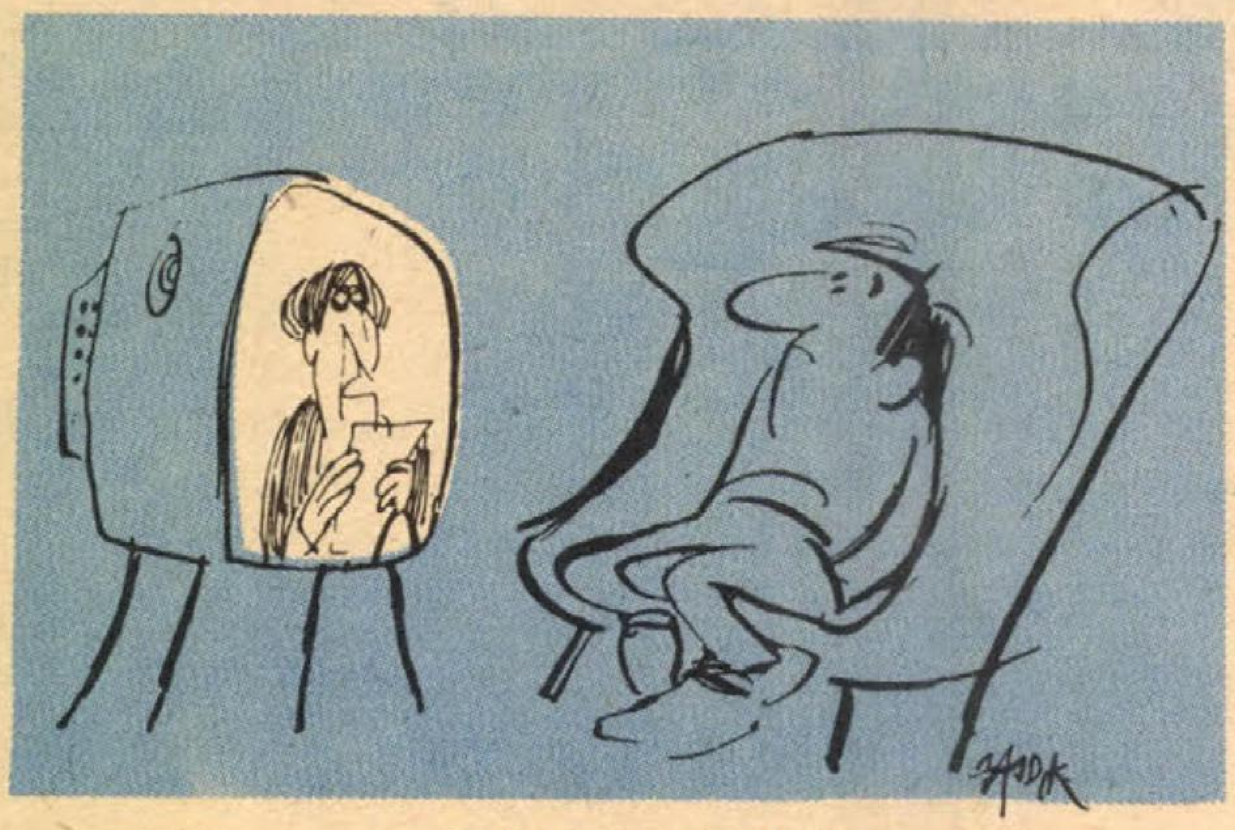
– Miről kellene leszoknom? Nincs semmiféle szenvedélyem...

Takács Imre:

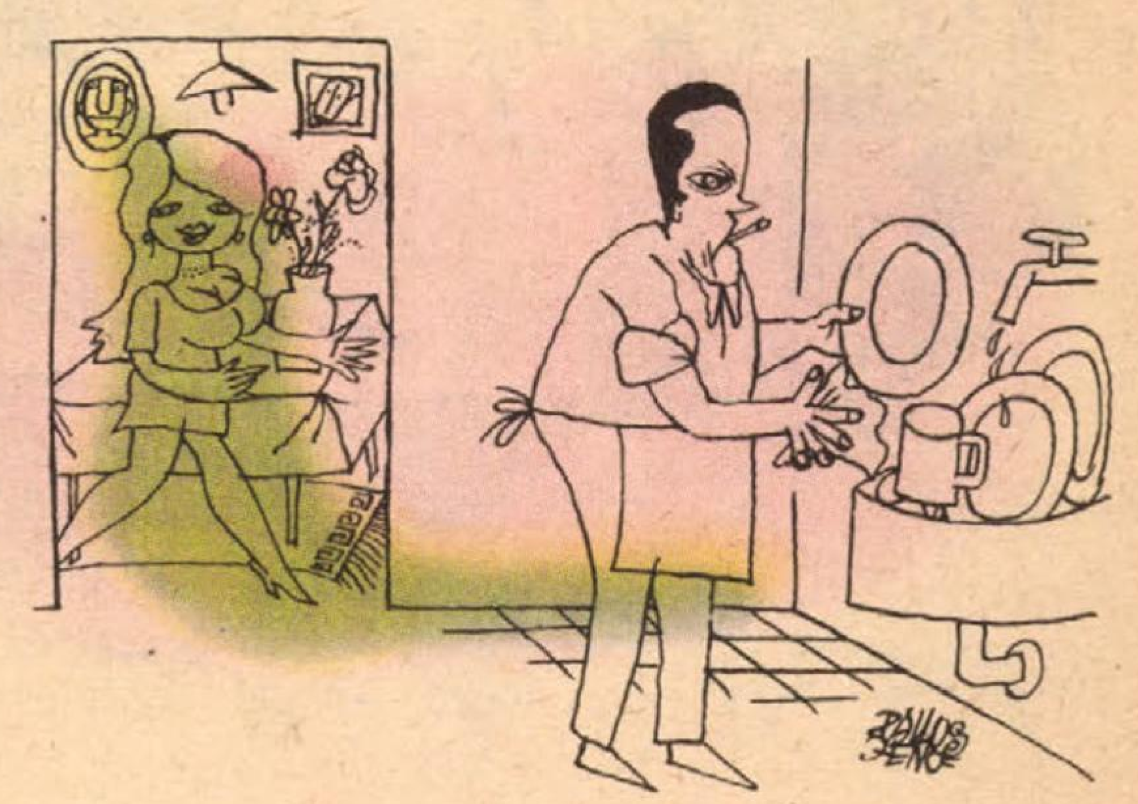
– Arról, hogy a központi fűtésünknél próbáljak felmelegedni!

Sajdik Ferenc:

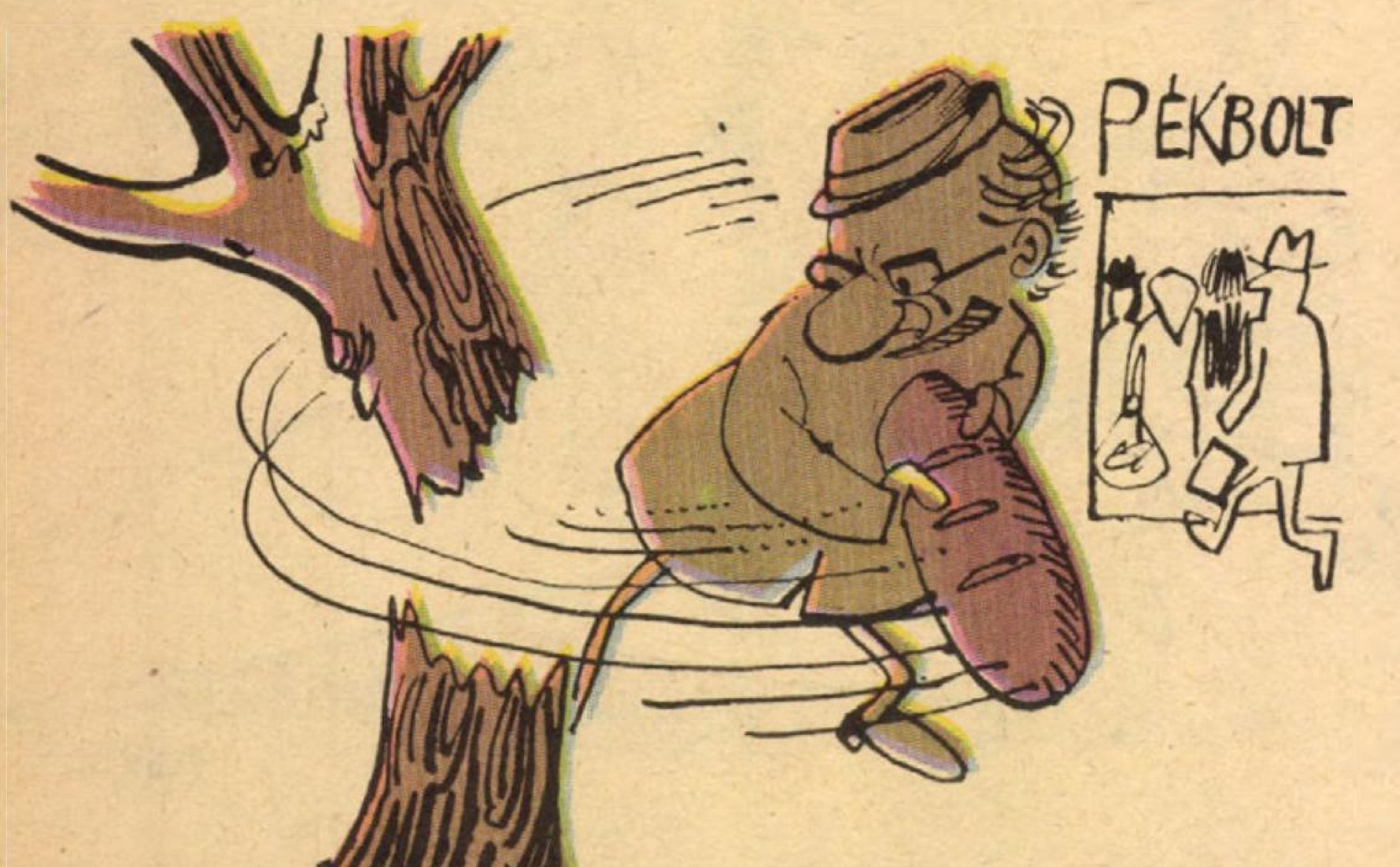
– A kommentárokról.

Dallos Jenő:

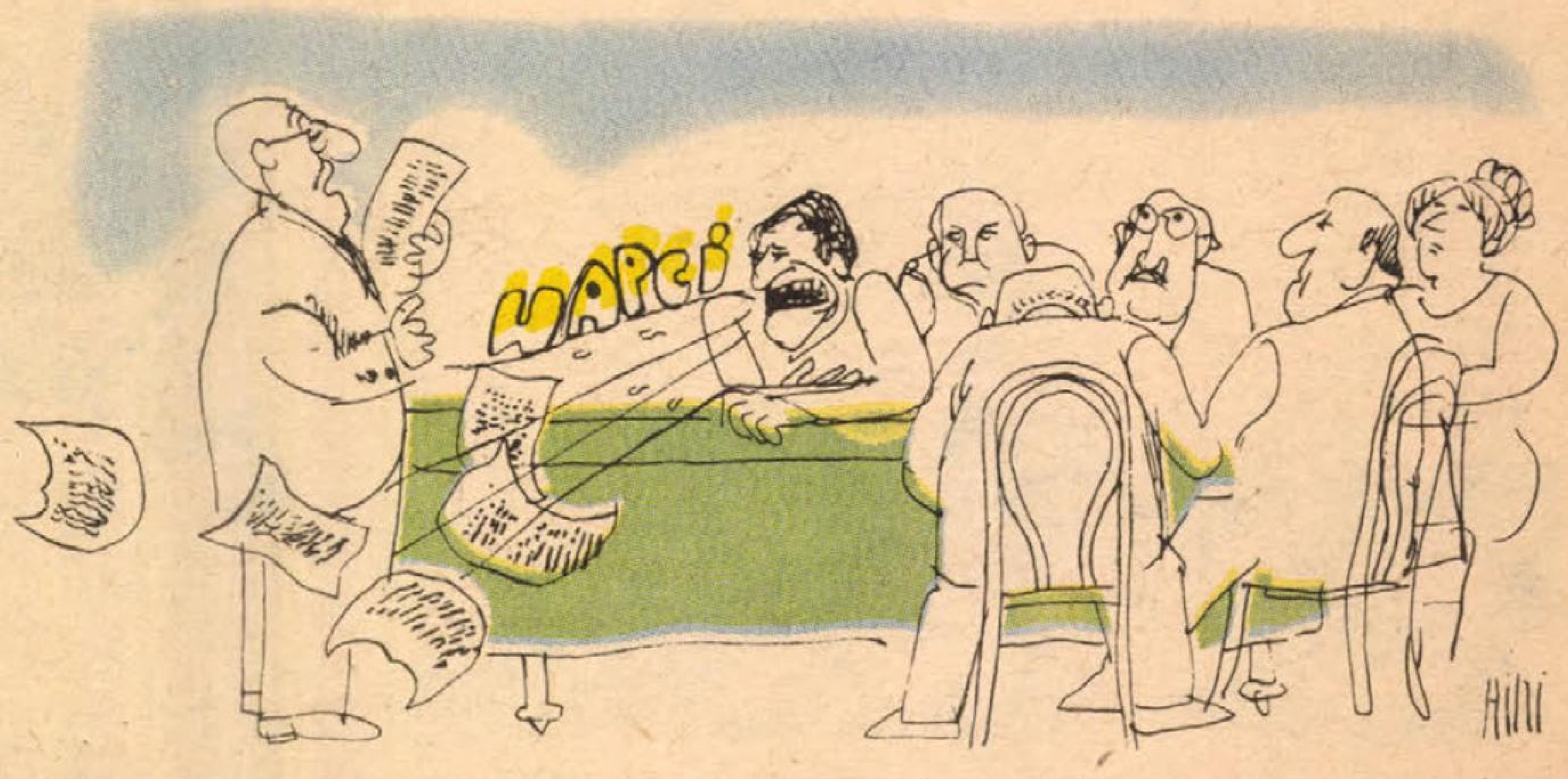
– Az alkalmazkodásról.

Szűr-Szabó József:

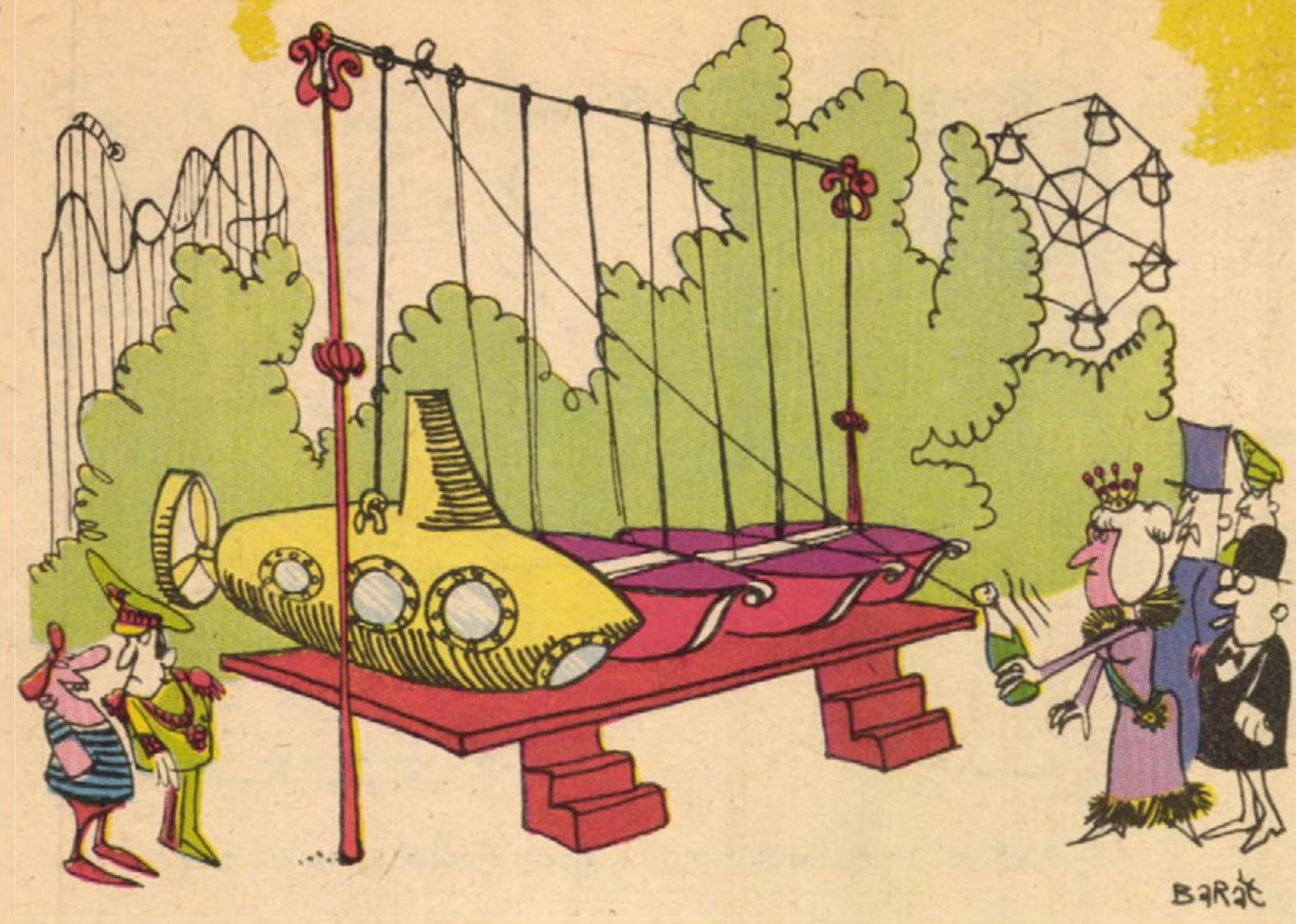
– Szenvedélyemről, a friss, jóízű kenyérről!

Hegedűs István:

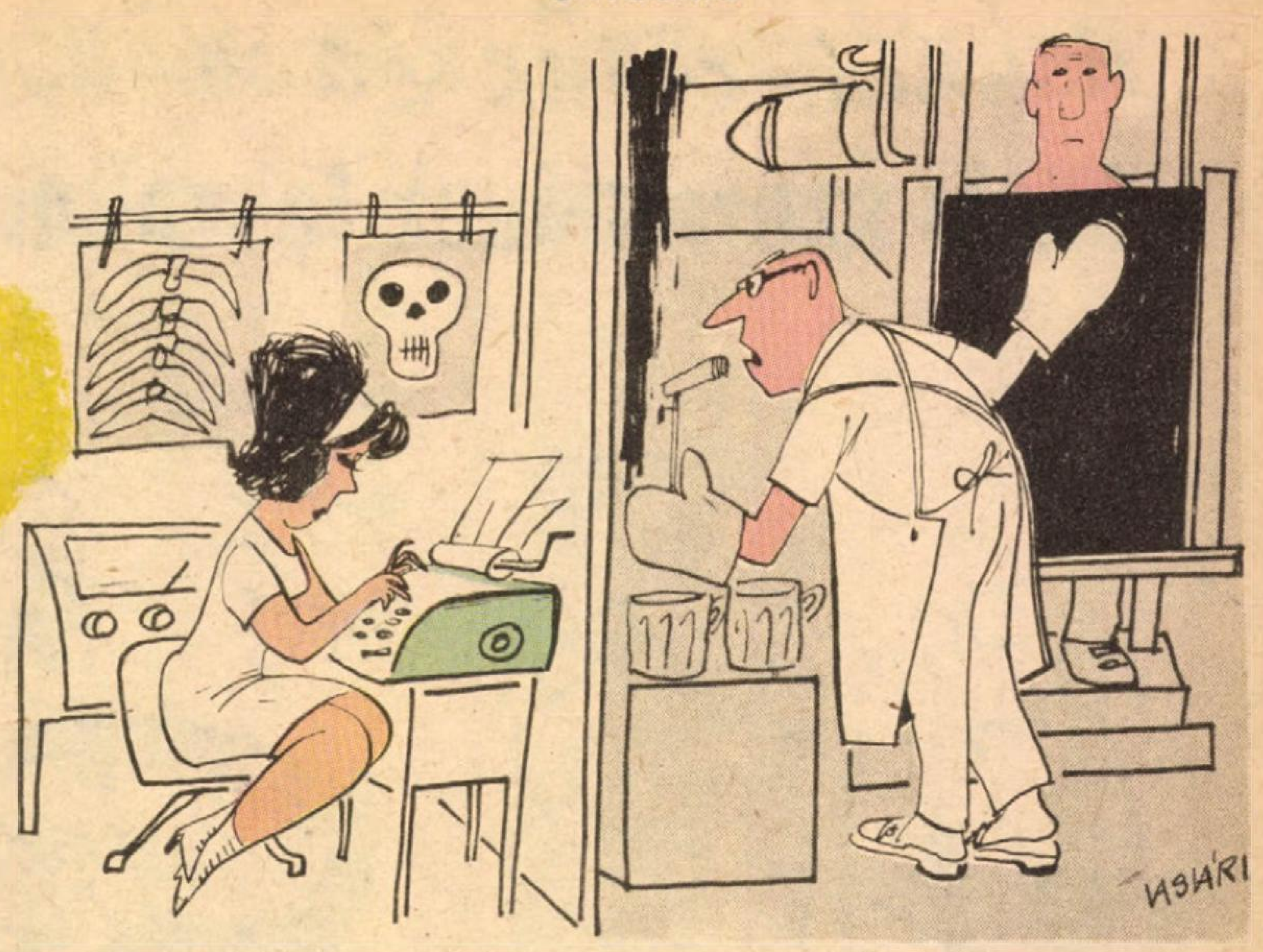
– Az eredménybeszámolón való tüsszentésekről...

KIS ORSZÁG

– Most korszerűsítettük a flottánkat...

ORVOSNÁL

– Írjon fekélyt, mert az ulcust már mindenki megérti...

EXPORT-ROMÁNC

– Igazgató úr, behoztam az aláírnivalókat, s egyben bejelentem, hogy hozzámegyek külföldi ügyfelünkhöz.

Mini mosoly

A félelemtől reszketve állít be a fogorvoshoz egy páciens.

— Ki kell húzni a fogát — állapítja meg a vizsgálat eredményeként a doktor.

Erre a beteg még jobban reszketni kezd.

— Na, igyon egy kis bátorságot — mondja az orvos, és tölt neki egy kupica alkoholt, aztán még

egyet, aztán a harmadikat, a negyediket. Látva, hogy látogatója most már nem remeg, megkérdi az orvos:

— Hogy érzi magát, visszanyerte a bátorságát?

— De még mennyire! Most már csak azt a szerencsétlen pacákot szeretném látni, aki hozzá mer nyúlni az én fogamhoz!

*

Az állatkertben életében először lát pávát a kis Aljosa, jól szemügyre veszi, aztán az anyjához fordul:

— Nézd, mama, ez a tyúk kivirágzott!

*

Rendkívül vad külsejű kutyát vezet pórázon egy ember. Egy kíváncsi járókelő félénk pillantást vetve a kutyára, megkérdezi a gazdájától:

— Tessék mondani, ez azért közel engedi magához az embert?

— Hogyne. Pontosan olyan közel, hogy beleharaphasson.

*

— Hogyan kell kinyitni ezt a pléhdobozt?

— Belül ott a használati utasítás.

— Tegnap hallottam a falon át, amint ön énekelt.

— Ó, csak az időt ütöttem agyon vele.

— Nagyon kegyetlen fegyvert választott!

*

Minden tantárgyból megbukott a diák. Táviratot küldött haza: „Megbuktam. Kizártak. Készítsétek fel apámat." Nemsokára megér-

kezett a válasz: „Az apad — kész. Hát te?"

*

— Mennyibe kerül ez a macska? — kérdi a piacon a vevő.

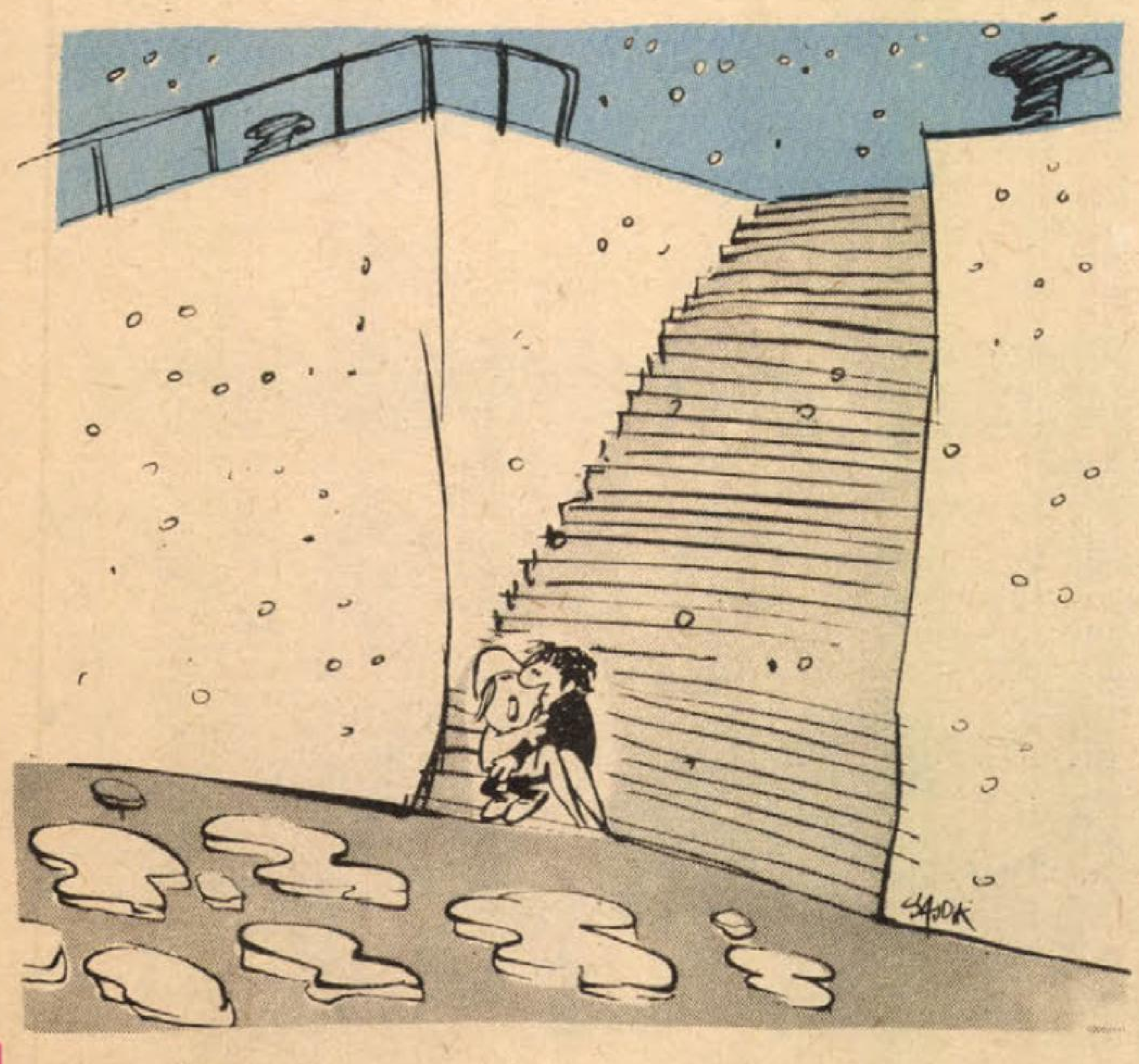
— Négy rubel.

— De hiszen tegnap csak hármat kért érte...

— Az igaz, de azóta megevett egy kanárit!

(A moszkvai „Krokodil"-ból fordította: K. A)

TÉLI ROMANTIKA

– Vigyázz, szívem, hátha erre úszik a Schirilla...

A GÉPKOCSITOLVAJ AGGODALMA

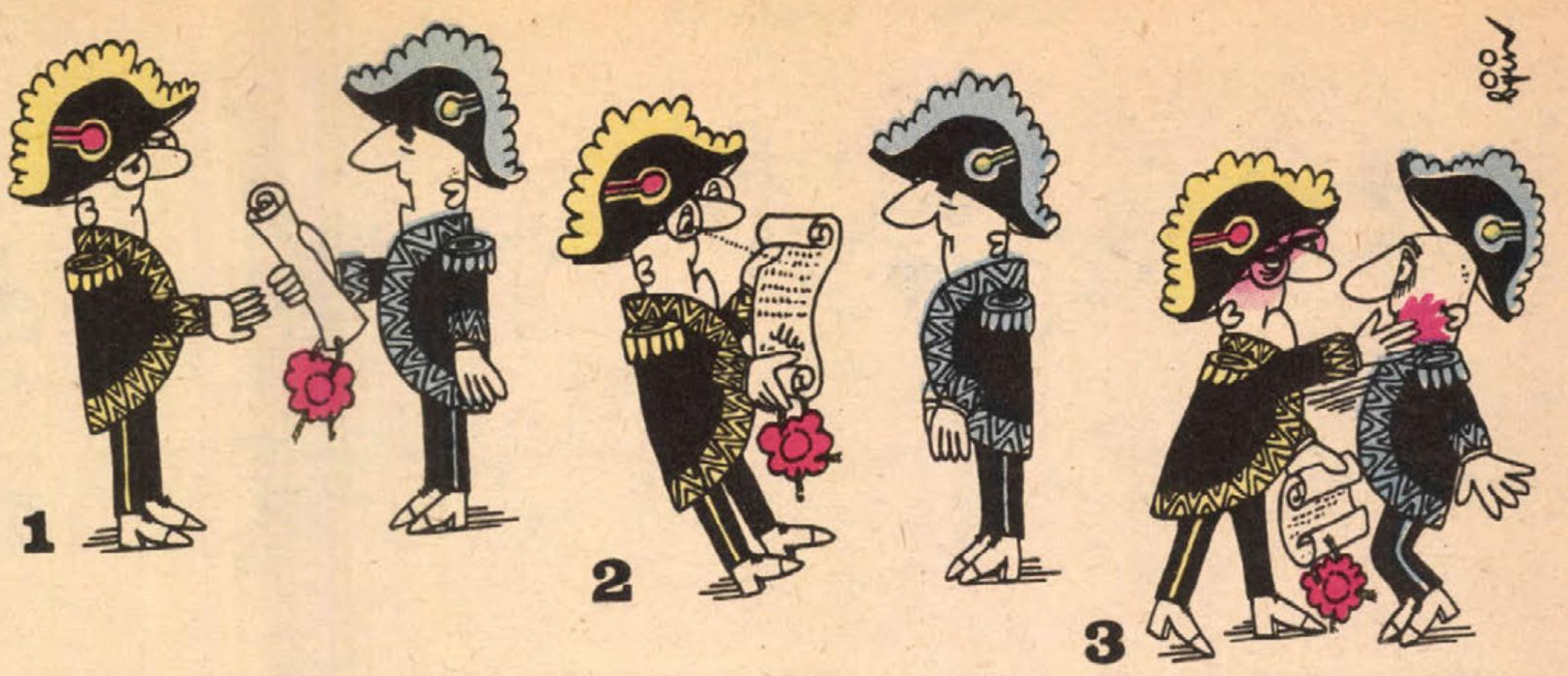

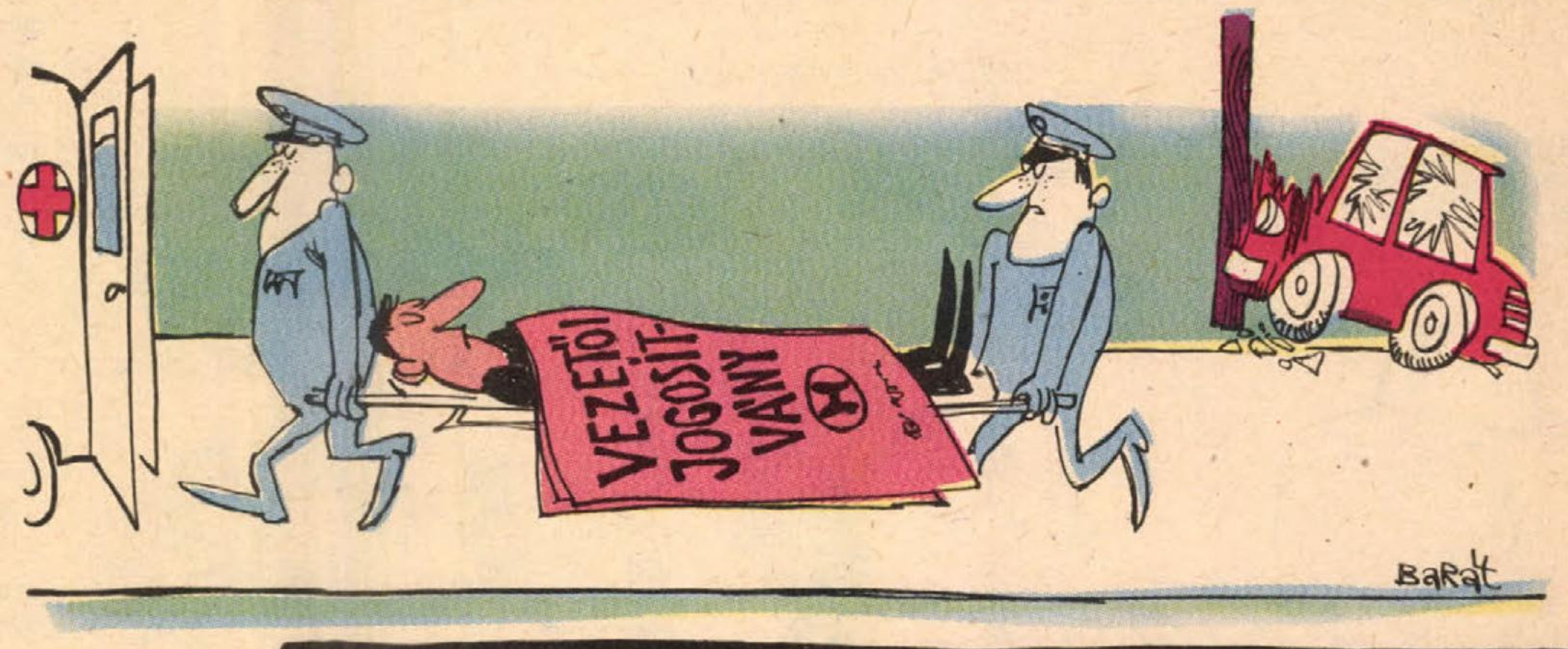
– Az ítélettől nem félek, csak a sajtóvisszhang és a közvélemény nyugtalanít...

OKMÁNY

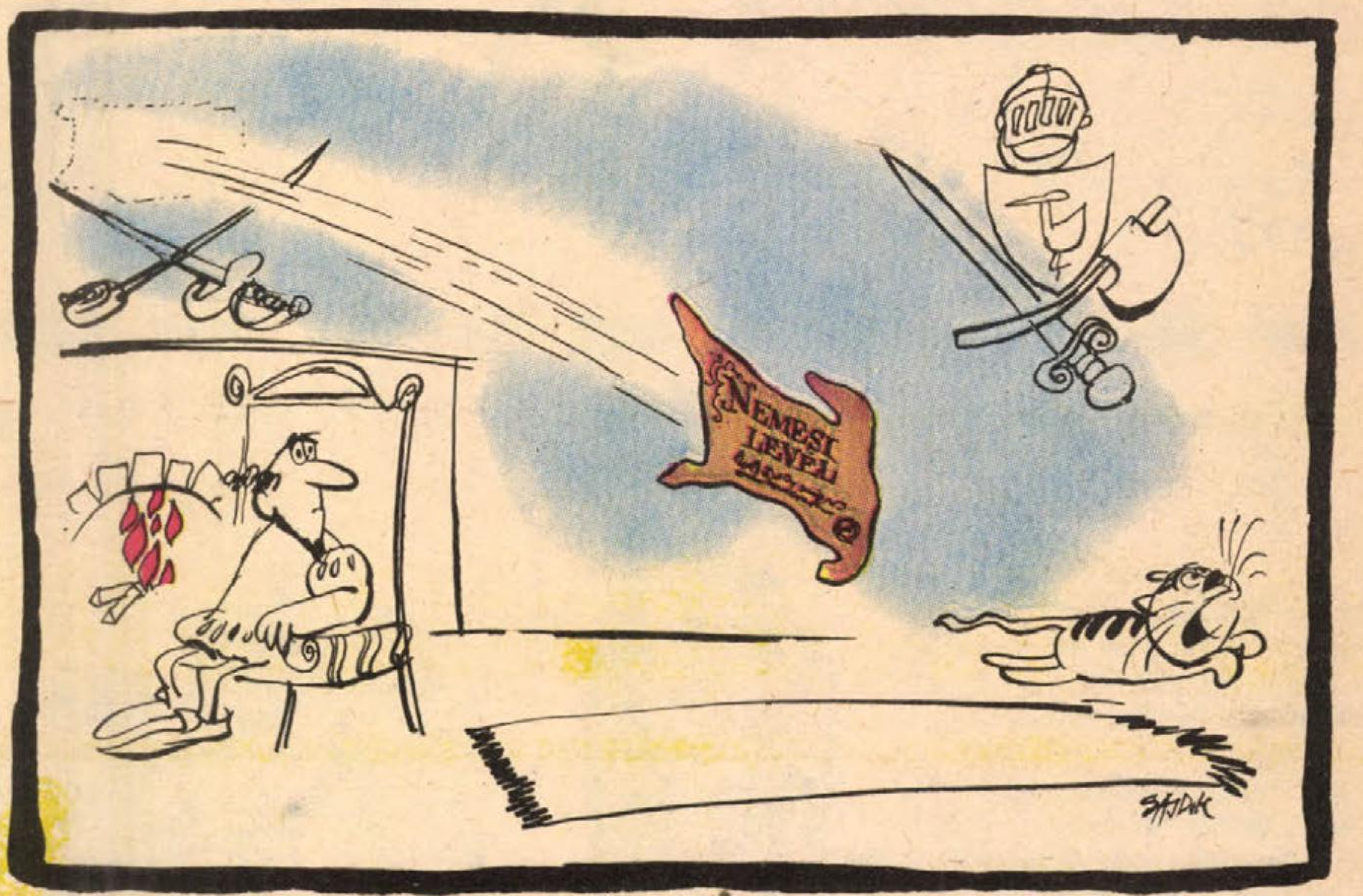
VARNAI,
DALLOS,
BALÁZS-PIRI,
BARÁT,
SAJDIK,
TÓT;
HEGEDŰS

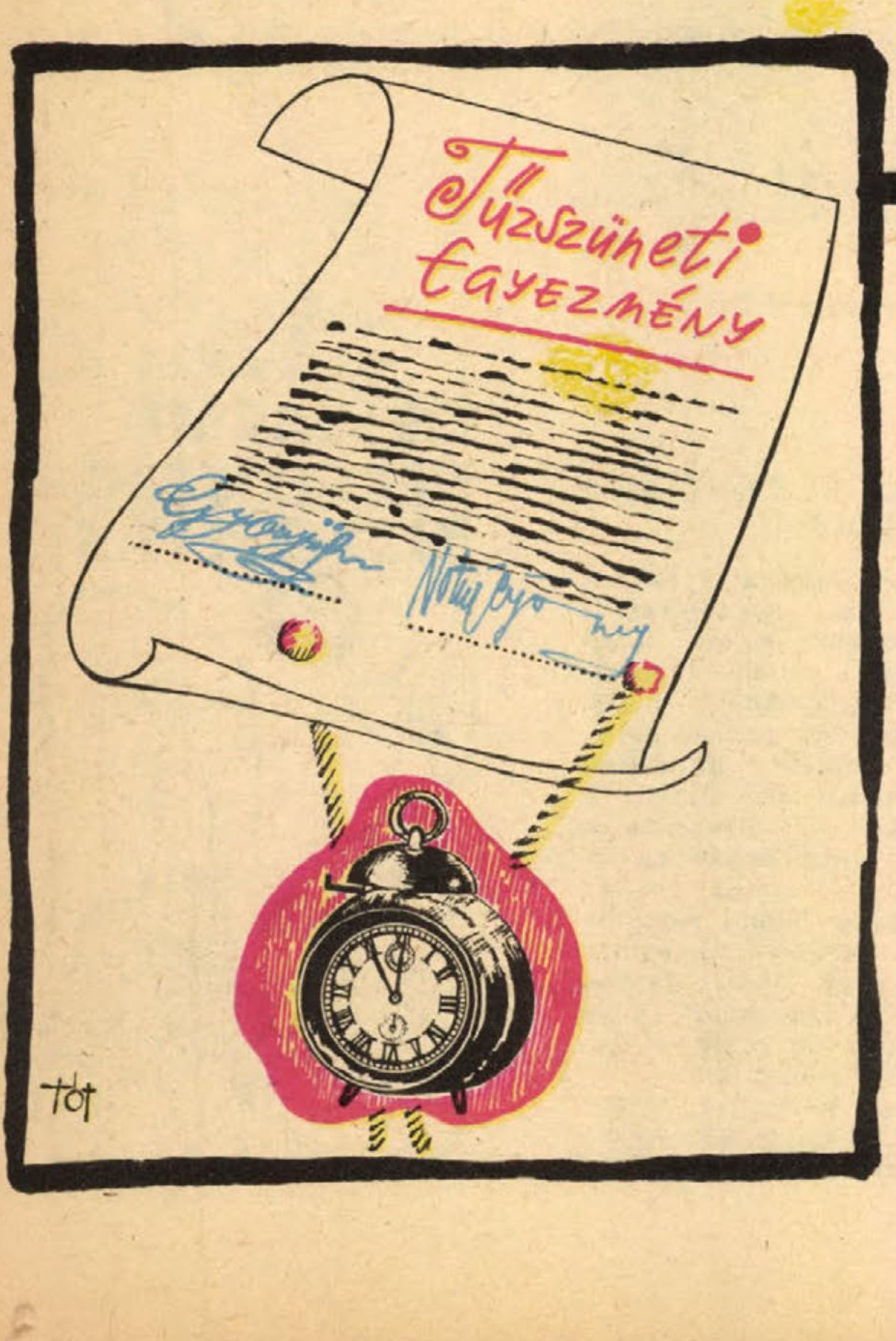

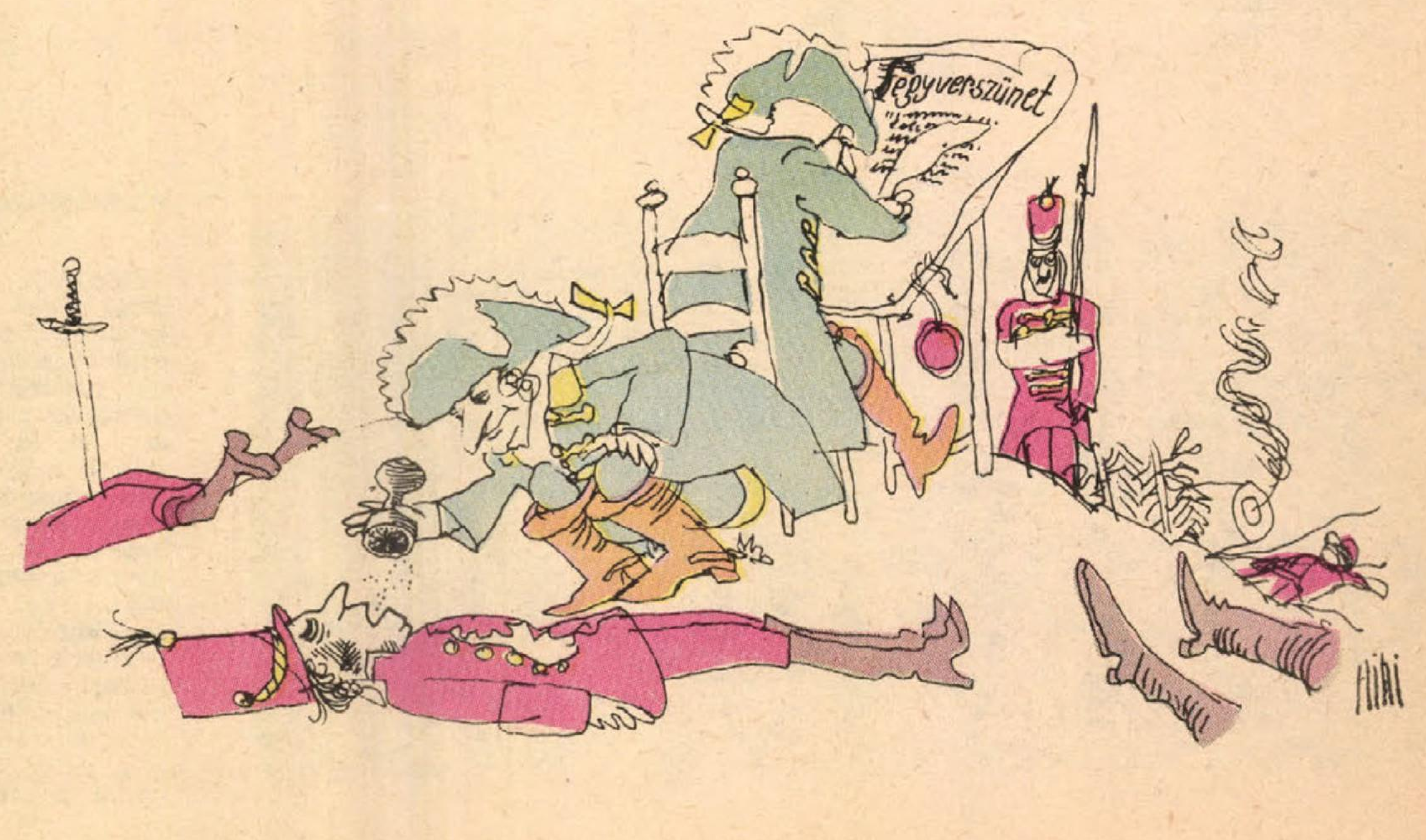

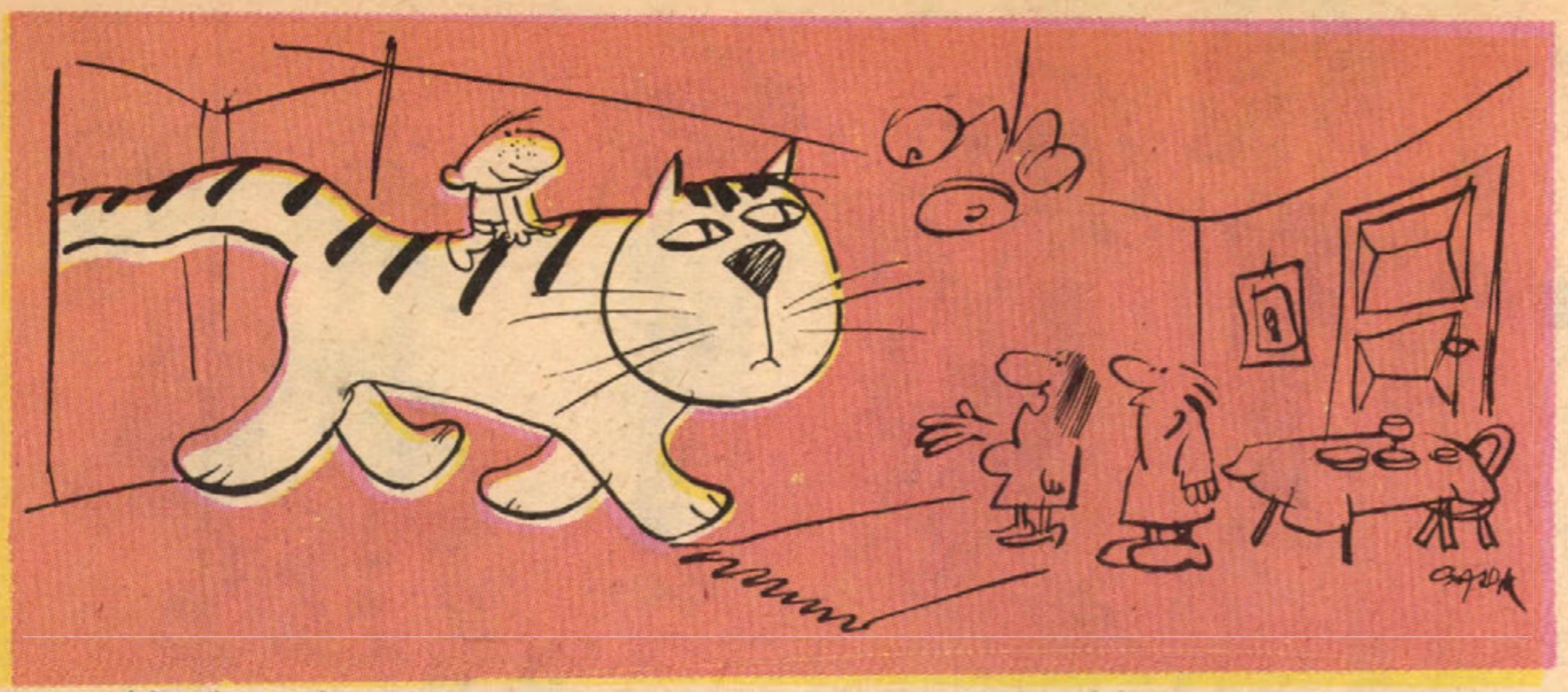

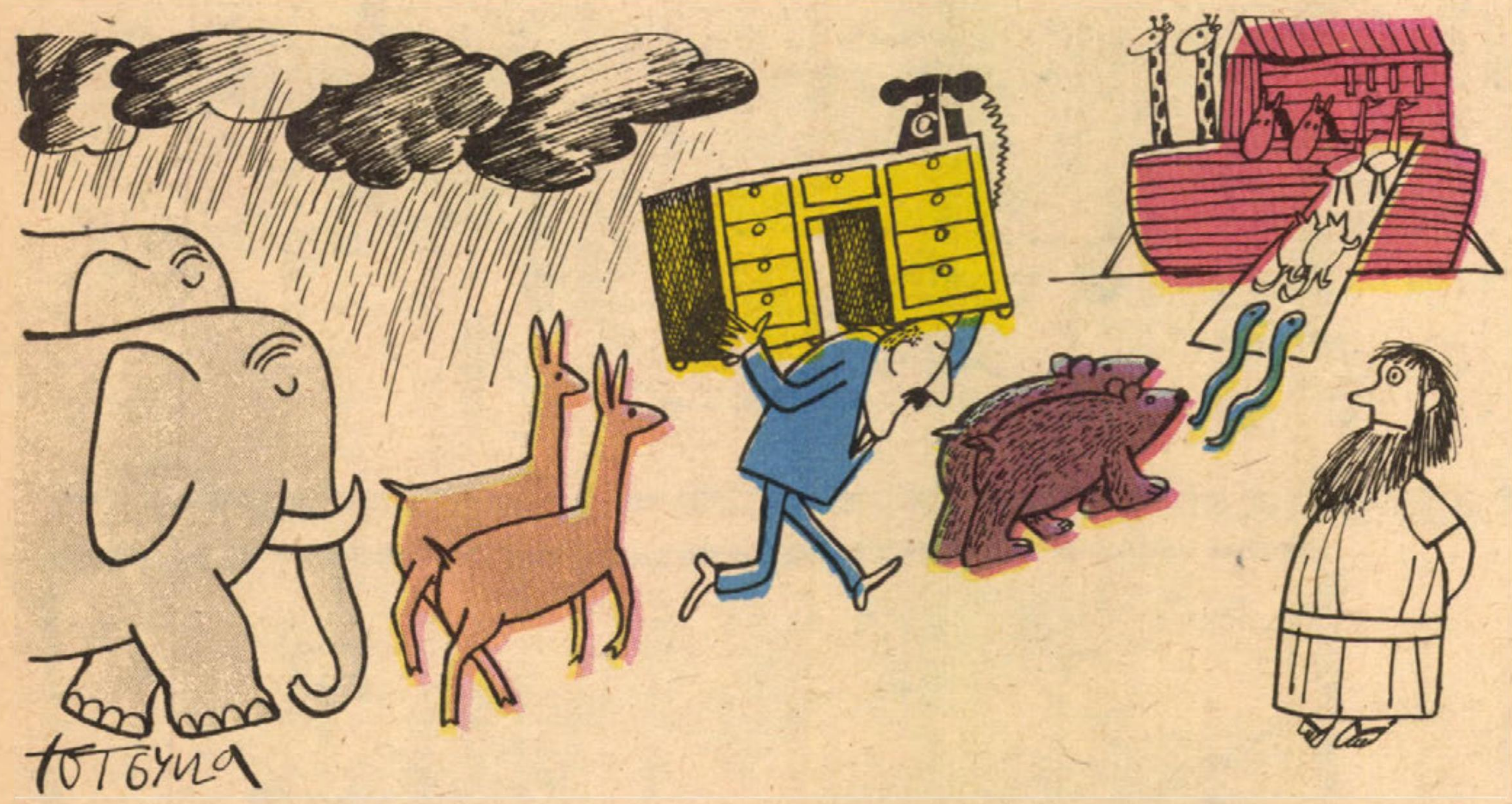

SZÜLŐI FIGYELMEZTETÉS

– Mondtam, hogy nem nősz nagyra, ha mindig a macskának adod a spenótot!

ÖZÖNVÍZ ELŐTTI VICC

EZT OLVASTAM

CSUPA ZENE MONDAT

Bírálat a Muzsikából: *„Mintha minden darab mögött évtizedes játszottság rejlenék...”*

Nekem egy játszottság ne rejeljék. Még egyetlen árva darab mögött se, ha lehetséges.

NEMZETISÉGI KÉRDÉS

Egyik hetilapunk szerint Marina Vlady *„olasz filmszínésznő”*.

Azt, hogy francia, meg hogy orosz származású, tudtam. Arról azonban, hogy a tetejébe még olasz is, most értesülünk először.

ZAVAROS SZTRÁJK

Hétfői Hírek: „Sztrájkba léptek a két legnagyobb angol *hetilap*, a Daily Mirror és a The Sun beosztott *szerkesztőségi* munkatársai. A két lap az újságírók munkabeszüntetése ellenére pénteken még megjelent, mivel a vezetők maguk álltak a *nyomdagépek* mellé.”

Első kérdésem: mikor lett az említett két napilapból hetilap? A második: ha egyszer az újságírók léptek sztrájkba, miért a nyomdagépek mellé álltak a vezetők? Hol voltak a nyomdászok? Lehet, hogy ők meg a cikkeket írták?

ÚJ TÁVLATOK FOCIBAN

A Magyar Hírlap egyik, a labdarúgással foglalkozó cikkéből: „Az erőviszonyok a nemzetközi porondon annyira kiegyenlítődnek, hogy most már az árnyalatnyi *előnyveszteségért* is öldöklő harc folyik!”

Akik nem vesztenek elég előnyt, lemaradnak, és kénytelenek beérni a világelsőséggel. Ami engem illet, nem győzök örvendezni a fölmérhetetlen veszteségnek, amelynek révén a magyar labdarúgás — hála az új elvnek — a győztesek közé tartozik.

Tímár György

A sztriptíz nekrológja

Im, a sztriptíz sorsa betelt.
Nem látunk már pőre kebelt,
s mert emiatt orrom lógott,
írtam e bús nekrológot.

Hol vagy, röpködő melltartó?
Nem voltál te rossz eltartó
a hölgynek, ha nem volt sánta
s magát vetkőzésre szánta.

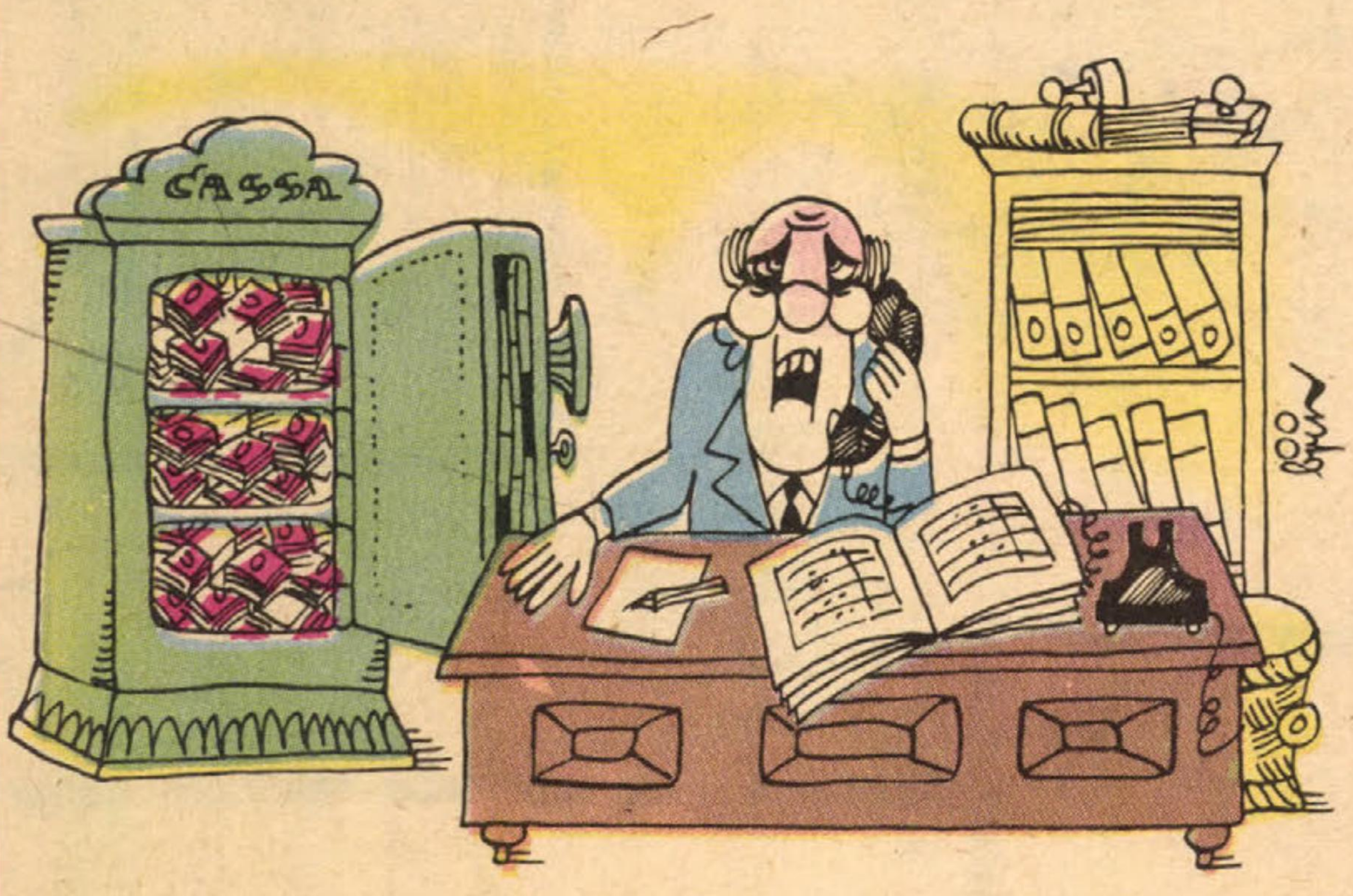
Sztriptíz helyett itt a maxi,
éltünk elfut, mint a taxi.
Szaladnak a fürge évek
s bár jöhetnek újabb érvek,

mire ledőlnek a falak,
s feltárul a női alak,
méltathatja ecset, véső,
már legyintünk:
– sajnos késő...

Fülöp György

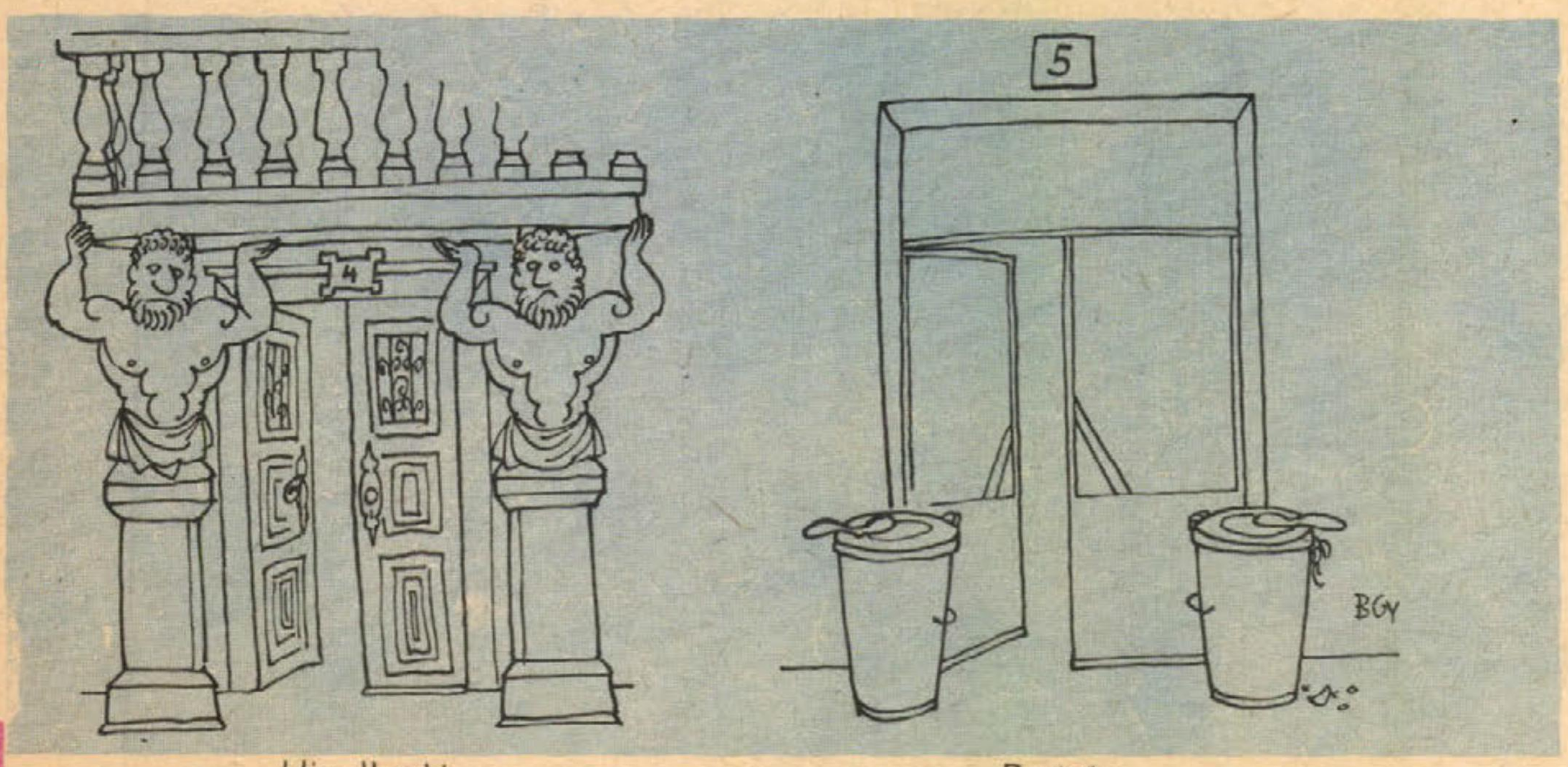

PRECÍZ EMBER

– Szívecském, mit is mondtál, mennyit sikkasszak?

BUDAPESTI KAPUK

Hivalkodó

Puritán

PANASZOK A CONCORDE ELLEN

Még csak a kipróbálás állapotában van az angol—francia együttműködésben épült Concorde repülőgép, amely a hangnál kétszerte gyorsabban repül, de máris tengernyi panasz hangzott el és rengeteg kártérítési igényt nyújtottak be ellene. A hangrobbanások üvegházakat törnek össze, megvadítják az állatokat. Most — amint azt az AP-hírügynökség jelenti Londonból — egy merőben új panasz hangzott el: egy walesi farmer jelentette a hatóságoknak, hogy a hangrobbanás az egyik tehénnél koraszülést idézett elő.

A Concorde amúgy is drága gép, de a kártérítésekkel együtt szinte megfizethetetlen lesz.

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Kik várnak? Milyen szakmában adnak tanácsot? Hová kell menni?

(Az egyéni telefonkönyvből ollózta: Zelei István, Budapest)

KECSEGTETŐ AJÁNLAT

(Beküldte: Detrich György, Budapest)

A tábla a sárospataki állomásépületen díszlik. Ki érti?

(Beküldte: Gárdos Péter, Budapest)

MILYEN LEHET A KAJSZI CSERESZNYE?

(Beküldte: Varga Gyula, Bratislava)

KAROLA, A TÖKÉLETES TITKÁRNŐ

Érdekes egyenlőség: Karola éppen tizennyolc év óta és pont tizennyolc éves kora óta volt Nyekk Emil titkárnője, szinte gyermekfejjel került még Nyekk Emil mellé, s az eltelt évek során nemcsak a jobb keze lett Nyekk Emilnek, de mind a két keze, sőt egy kissé a lélegzete is és a gondolata is. Ha Nyekk arra gondolt, hogy a szobájában erős a füst és ablakot kellene nyitni, Karola egészen biztosan belépett a szobába és kinyitotta az ablakot, anélkül, hogy Nyekk szólt volna erről. Mi több, Nyekk Emilnek fel sem tűnt, hogy Karola szellőzteti a szobát, holott ő nem is kérte rá, csak éppen gondolta, hogy nem ártana ablakot nyitni. Hát ilyen titkárnője volt Karola Nyekk Emilnek.

Nyekk az íróasztala mellől átlagosan óránként negyven-hatvanszor nyitott ki Karolához vagy szólt ki hozzá a hangosbeszélőn, ilyenformán:

— Mondja, Karola, hová tettem a bélyegragasztót?

— Egy zöld borítékba tetszett beletenni, középen, jobbra.

— Elmegyek én valahová ebéd előtt?

— Nem tetszik elmenni. Ellenben mi várjuk ide Kibirnyákot a gőzfűtéstől.

Később:

— Mondja, nem emlékszik rá, kinek mondtam én, hogy nem hozta be?

— A Dominénak tetszett mondani.

— Úgy van. Mit is nem hozott be?

— A húspástétomot.

— Igaz. Mondja: szeretem én ezt a pástétomot?

— A múlt héten nagyon tetszett szeretni.

Szóval ilyen titkárnője volt Karola Nyekk Emilnek. Nincsen rá helyénvalóbb jelző: pótolhatatlan titkárnője volt. S ezt Nyekk nem is titkolta. Karola is akkor ment szabadságra, amikor Nyekk Emil, a főnök külföldi kiküldetése alatt vetette ki Karola a vakbelét, és Karola szülési szabadsága idején utazott Nyekk turista útlevéllel a svájci Alpokba.

Tizennyolc év azonban csaknem két évtized; Nyekk és Karola tökéletes viszonya nem változott, csak Nyekk változott és Karola változott a kérlelhetetlen évek következtében. Karolának gyakran fájt a feje és már korán reggel fáradt volt. Nyekk Emil nehezebben tartotta kézben az ügyeket és epefájdalmak rontották a kedélyét. Ilyenkor nyugtalan volt és akadékoskodó.

— Karolám, mi lesz a havi jelentéssel? Elkésünk vele!

— Tegnap megcsináltuk. Már alá is tetszett írni.

— Én? Hozza be, hadd nézzem.

— Már elküldtem. Hogy el ne késsünk vele.

— Elküldte?! Anélkül, hogy láttam volna?

— Hiszen alá tetszett írni!

Így következett el az a nap, amelyen Karola először volt kénytelen nyugtatócseppeket kérni az orvosától, hogy a munkáját gondosan el tudja látni Nyekk mellett. A véletlenek pedig gyakran sugallanak nagyszerű gondolatokat. Egy véletlen eset sietett Karola segítségére is.

Reggelente Karola kávéval várta Nyekk Emilt, melyet kettesben fogyasztottak el. Egy kávézás után Karola nyugtalankodott egész délelőtt, holott semmi oka nem volt rá, Nyekk kedélyes volt és alig kért Karolától valamit egészen az ebédidőig, csak délutánra fordult a hangulata, hogy Karola nem állt meg a lábán. Karola ekkor döbbent rá, hogy mi is történt: a reggeli kávézásnál a főnökének a maga kávéscsészéjét adta, melyben a nyugtatócseppek voltak. Nyekk pedig nem vette észre.

Karolát két napon át furdalta a lelkiismeret és gyötörte a félelem, nem sejtett-e meg valamit Nyekk Emil. Ám három nappal később, mikor Nyekk már a kávézás előtt idegesen érkezett, Karola — kis habozás után — mindkét kávéba cseppentett a maga nyugtatójából, a következő napon pedig már a maga kávéjából el is hagyta az orvosságot.

Nyekk semmit sem vett észre, Karola pedig boldog volt. Nyekk megint olyan volt, mint régen: szívélyes, derűs és nagyvonalú. Igaz, hogy a cseppeket már az ebéd utáni kávéval is megkapta Karolától, majd a cseppek számát is emelnie kellett Karolának, először tízről húszra, majd negyvenre. És Nyekk nem vette észre, csupán Karola tudta, hogy mi a helyzet.

Nyekk minden reggel idegesen és falfehéren érkezett, kitágult pupillákkal és mohón fogyasztotta el Karola kávéját, majd a méregmennyiséget megkapva, megnyugodott, verejtékezése elmúlt, sőt jókedvűen ment a munka a legközelebbi kávézásig. Ez időben már előfordult, hogy Karolát órákig sem háborgatta Nyekk, mosolyogva ült a széles karosszékében és dudorászott.

A tragikus nap a hivatal életében akkor következett be, midőn egy reggel, a kávézás előtti pillanatokban Karola szörnyű felfedezésre jutott: a takarítónő összetörhette a cseppentős üveget, s már nem volt mód sürgősen hozatni a cseppekből. Nyekk pedig még soha nem volt olyan ingerült, mint ezen a reggelen.

— Micsoda kávét ad nekem — lökte vissza a *tiszta* kávét Karolának — húsz év alatt nem tanult meg egy tisztességes kávét főzni!

Karola még másfél óráig szenvedett Nyekk Emiltől. Akkor benyitott a tisztítószereket tároló kamrába és egy kávéskanál arzénnal távozott onnan, melyet az egérirtásra szereztek be. Erős kávét főzött Nyekknek.

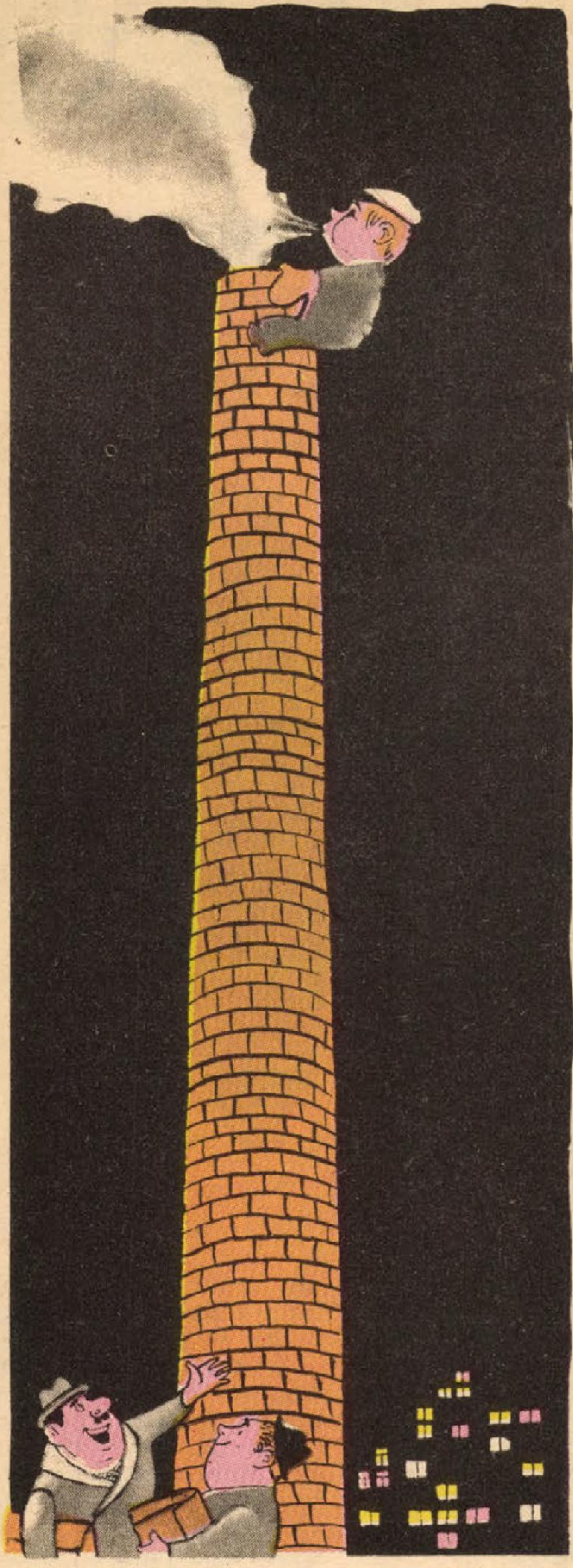
Nyekk az arzént sem vette észre.

Mondtam már, hogy Karola tökéletes titkárnő volt.

Somogyi Pál

IMPORT HUMOR

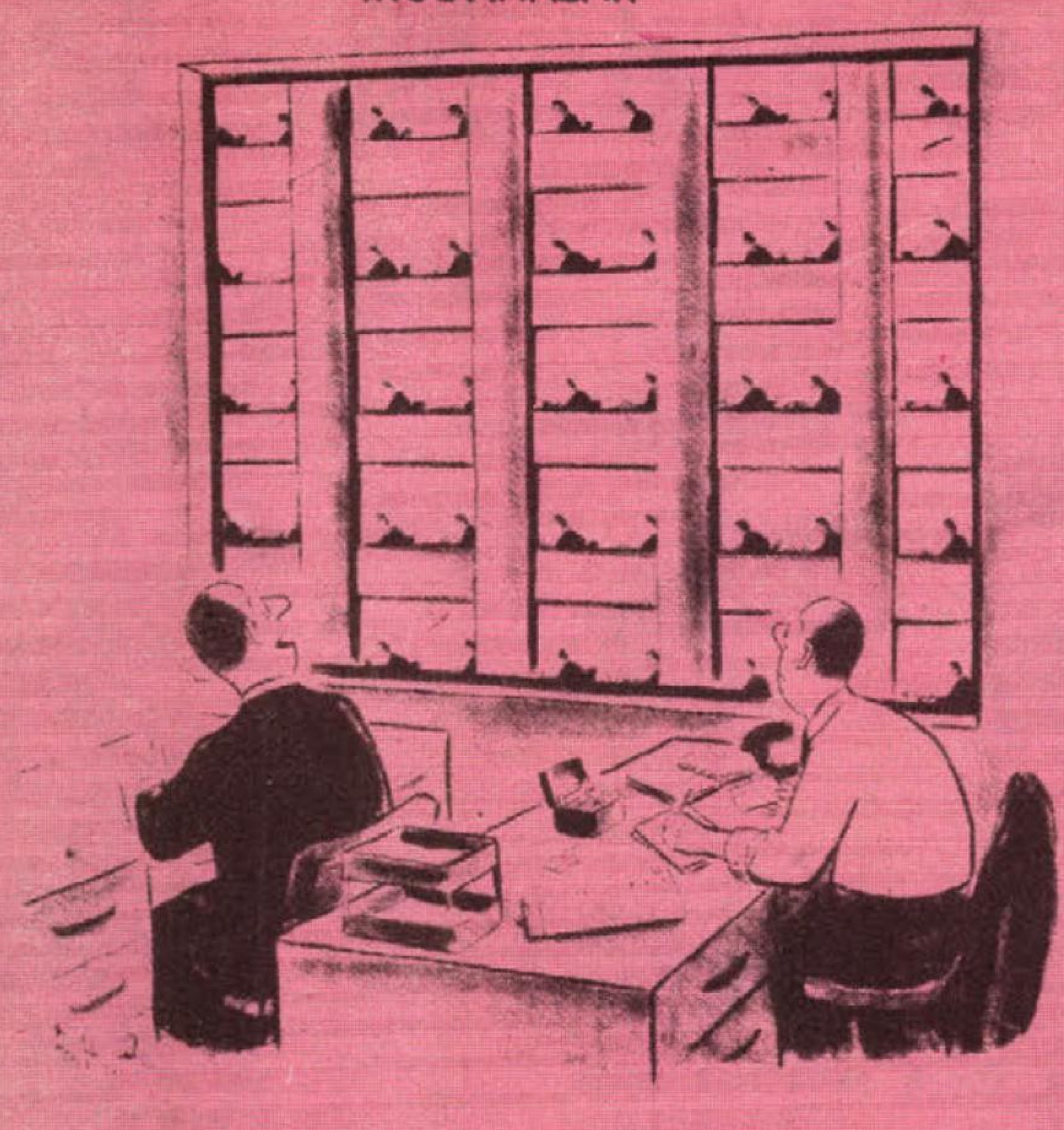
GONDOS GYÁR

– Így egyetlen szem korom sem hull a városra...

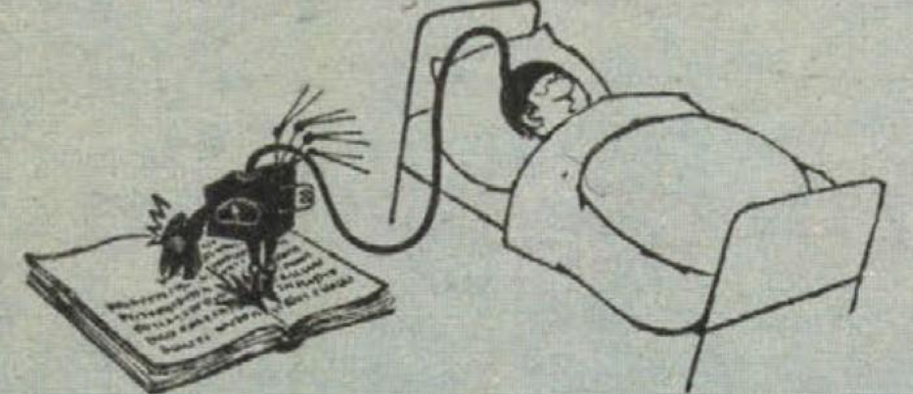
(„Krokodil", Moszkva)

IRODAHÁZAK

– Szörnyű lehet ott dolgozni...

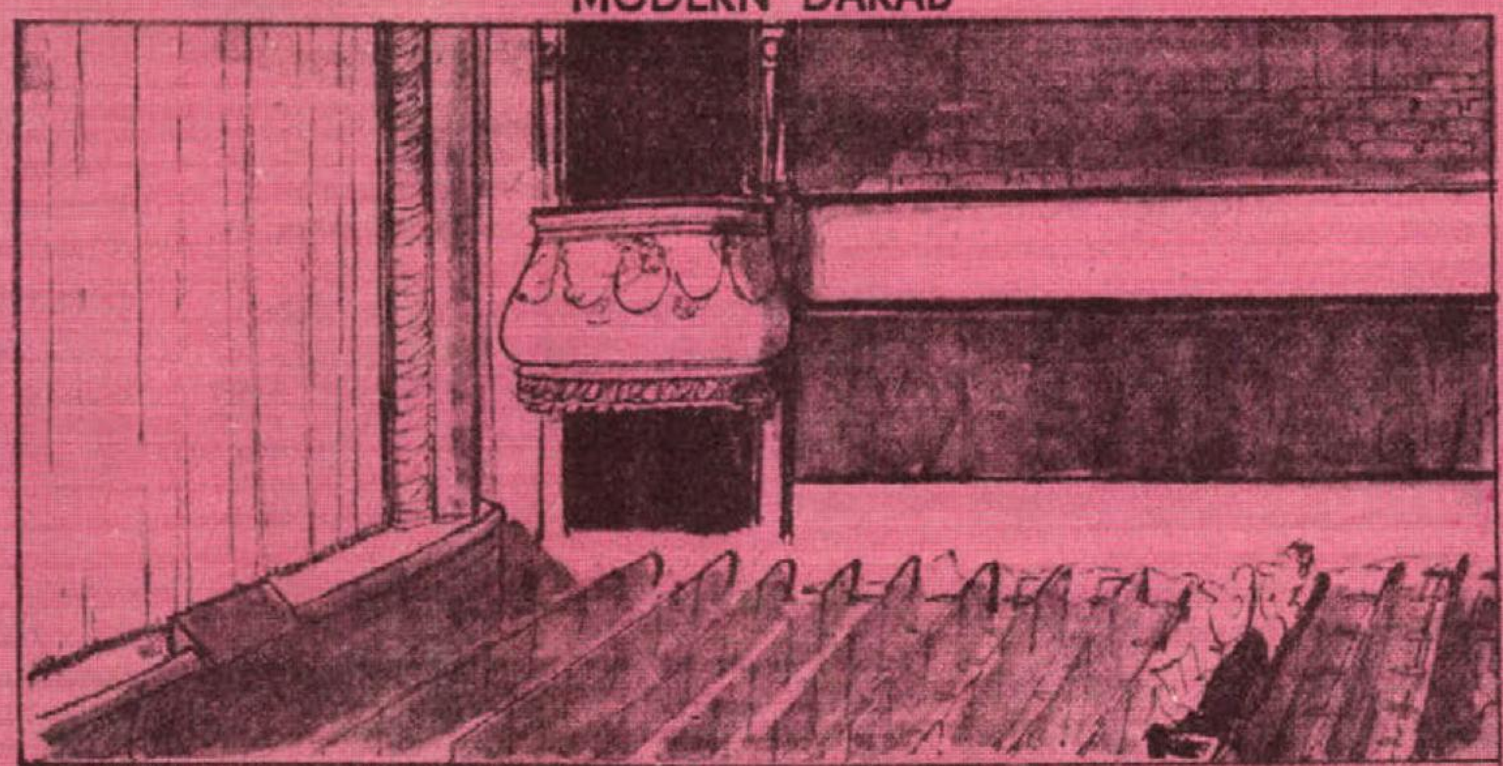
(„Punch", London)

A LEGKORSZERŰBB NYELVTANULÁS

(„Sztrsel", Szófia)

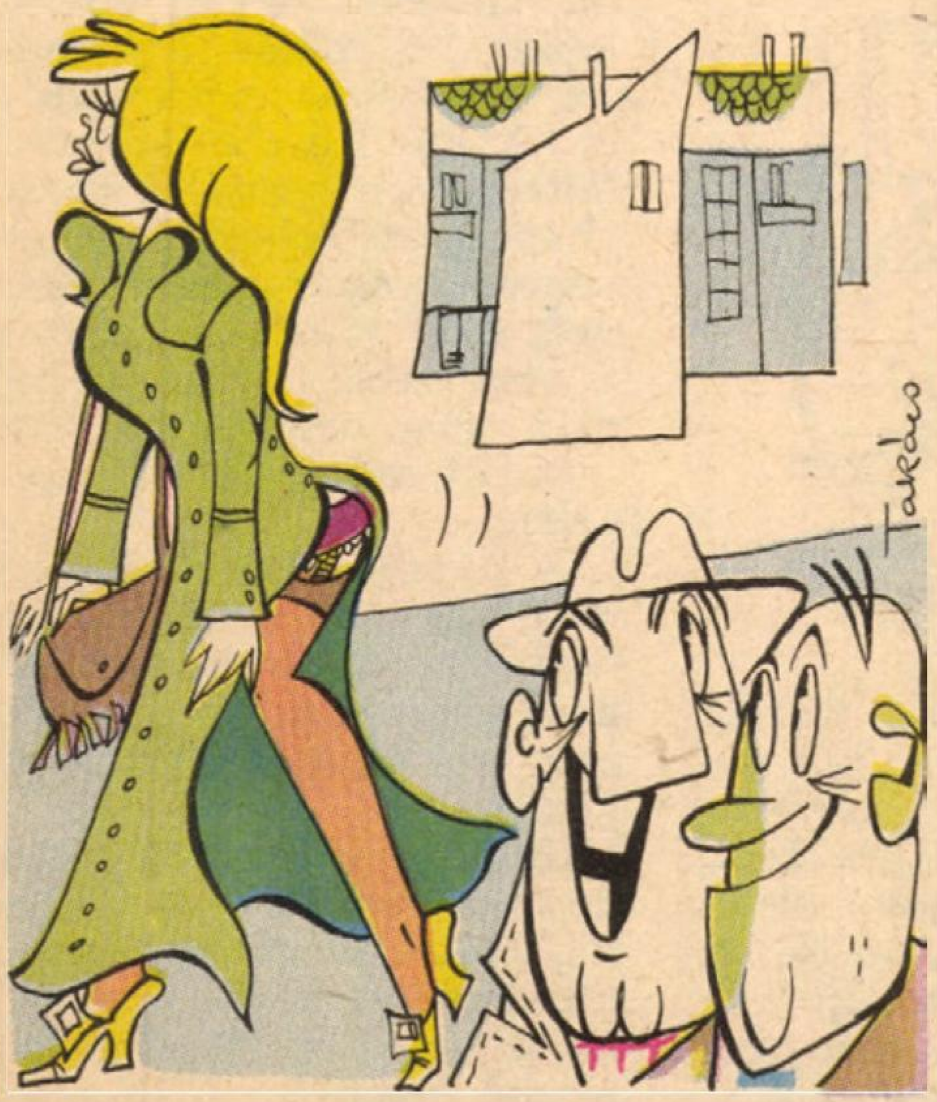
MODERN DARAB

– Ha valamit nem értesz majd, bátran kérdezzed csak meg a színészektől! Egészen magunk között vagyunk!

(„Ici Paris")

VIGASZ

– Még jó, hogy ezt a sliccet kitalálták a maxihoz.

HOGYAN SZÜLETIK AZ ÚJ ESZTENDŐ?

Kicsiny gyerekkorom óta, vagyis jó négy évtizede kérdezem, keresem, kutatom a választ a nagy kérdésre: Hogyan születik az új esztendő?

Mindhiába. Sem tanáraim, sem olvasmányaim, sem a telefon különleges tudakozója nem tudott elfogadható magyarázatot adni.

Most aztán végrevalahára egyik vállalatunk az új évi jókívánsághoz csatolva — mint ez a mellékelt ábrán látható — ötletesen szemlélteti a folyamatot, kielégítő választ ad az én nagy kérdésemre.

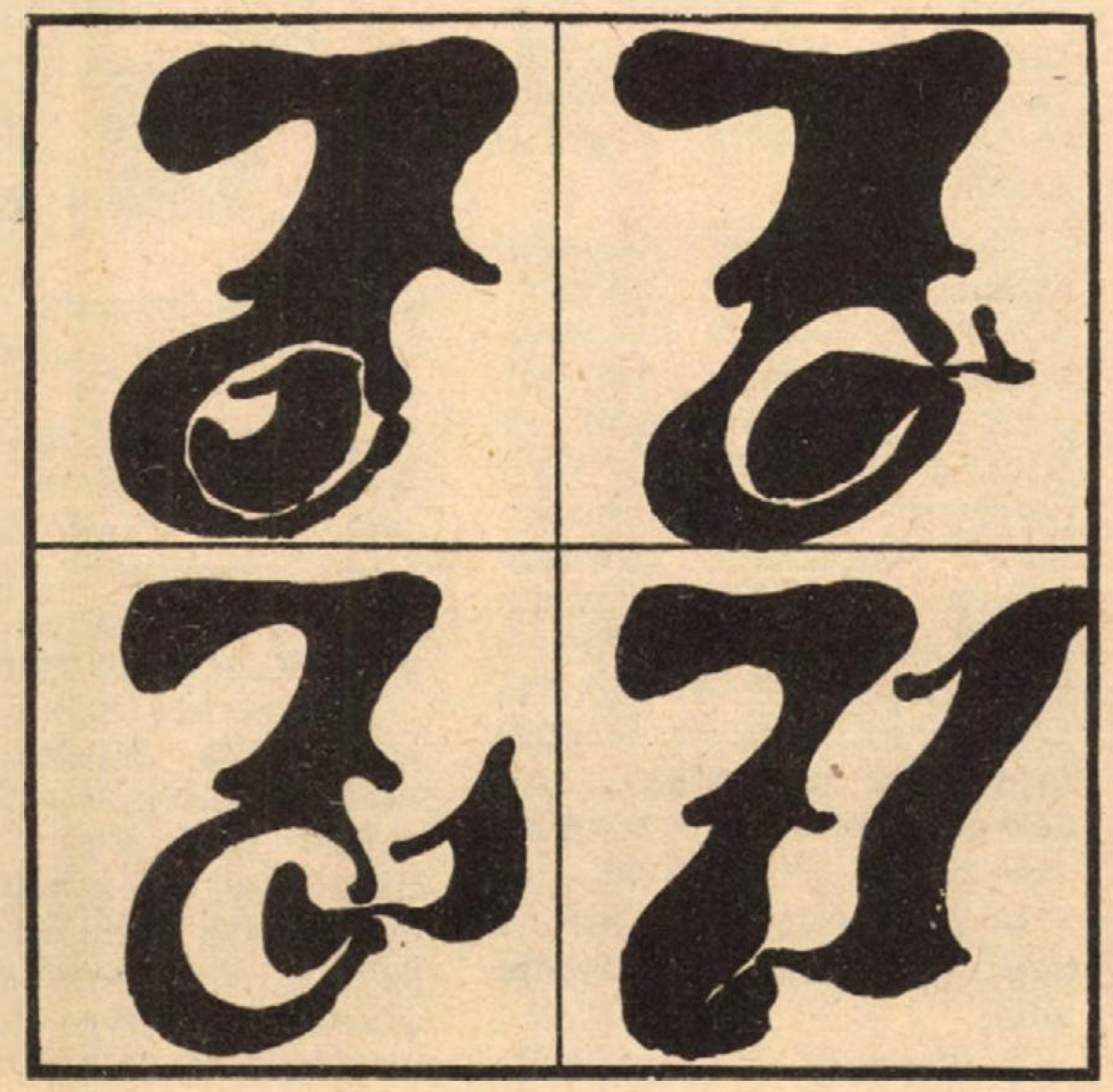
Tehát az új év a régi év méhében fejlődik — csakúgy, miként más emlős állatoknál... Vagyis az esztendő emlős állat!

Hogy én erre nem gondoltam...!

Ó! Milyen jó is a mai újságolvasó gyerekeknek, hogy nem kell évtizedekig várniuk a felvilágosításra!

Most már csak az van hátra, hogy — tán jövőre — azt is megmutassák, hogyan fogamzott meg az óév.

S. L.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

SZILÁNKOK

FEKETEFUVAR

Állok a taxiállomáson. A hideg harapja a fülemet. Egyszer csak megkopogtatja a vállam egy férfi:

— Taxira vár?

— Igen.

— Hova megy?

— A Rottenbiller utcába.

— Jöjjön. Elviszem — mondja barátságosan és karon ragad. A sarkon hatalmas teherautó. — Tessék felszállni, hátra! Elöl már van két fizető utasom. Nagy nehezen felkecmergek, a férfi gázt ad. A fülem mellett süvít a szél, de pár perc után megérkezünk. Fizetek. Négy forinttal többet adok, mint amennyit ezért az útért a taxisnak szoktam fizetni, a borravalóval együtt. A sofőr megvetően legyint:

— Az ilyen piti, smucig alak járjon taxival, és ne akarjon felvágni a lakótársai előtt, hogy tíztonnás teherautóval viszik haza...

●

KERESKEDELEM

Z. eladó kedvetlenül, unottan, gorombán odadobta elém a hiánycikket a pultra. N. eladó barátságosan, kedvesen, udvariasan közölte velem, hogy a kért árut legnagyobb sajnálatára nem tudja a tisztelt vevőnek átnyújtani. Mindig az utóbbi eladóhoz fogok menni, mert egy jó szó többet ér nekem, mint egy hiánycikk.

●

PANASZ

Egy nő panaszkodott a napokban, hogy örökbe fogadott egy gyermeket, s a munkahelyén mégsem kapott szülési szabadságot.

●

LABDARÚGÁS

Brahovácz meséli:

— Tegnap bejelentettem az illetékeseknek, hogy tavasztól hajlandó vagyok a magyar futballválogatottban focizni.

— Mire alapozza a reményét, hogy beteszik a válogatottba?

— Nem iszom, nem dohányzom, nem járok autón, nem kötök nőkkel ismeretséget, este kilenckor lefekszem és alszom. Ilyen labdarúgót keveset találnak Magyarországon.

Galambos Szilveszter

LEHET, HOGY HAMISÍTVÁNY A RIMET KUPA?

– Még szerencse, hogy nem nyertük meg.

RÉBUSZ

158. rejtvényünk megfejtése:

Megyeszékhely

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Dancs László, Szombathely, Vörös hadsereg u. 7.
Kovács Judit, Bp., XI., Vincellér u. 33.
Forgács Tamás, Bp., II., Bem József tér 1.

160. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb január 25-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Most tudtam meg, Lajos, hogy te már egy fél éve szabad szombatos vagy!

– Csakhogy én azt nem fogom kivárni!

– Végem, szimatot kapott a tévé!

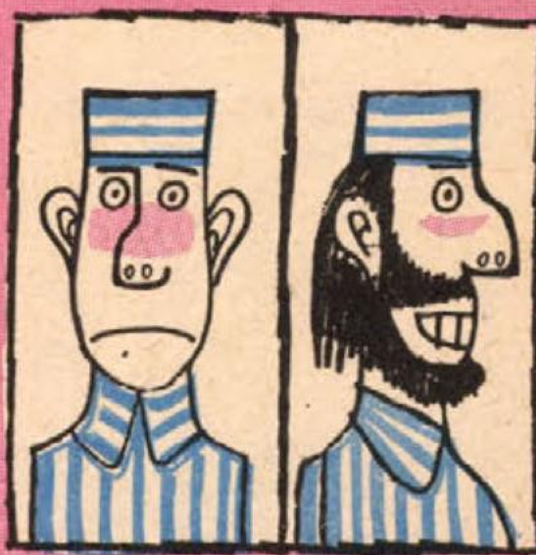
– Engedje meg, hogy bemutassam a tervezőt.

BOROTVÁLT FOGLYOKAT!

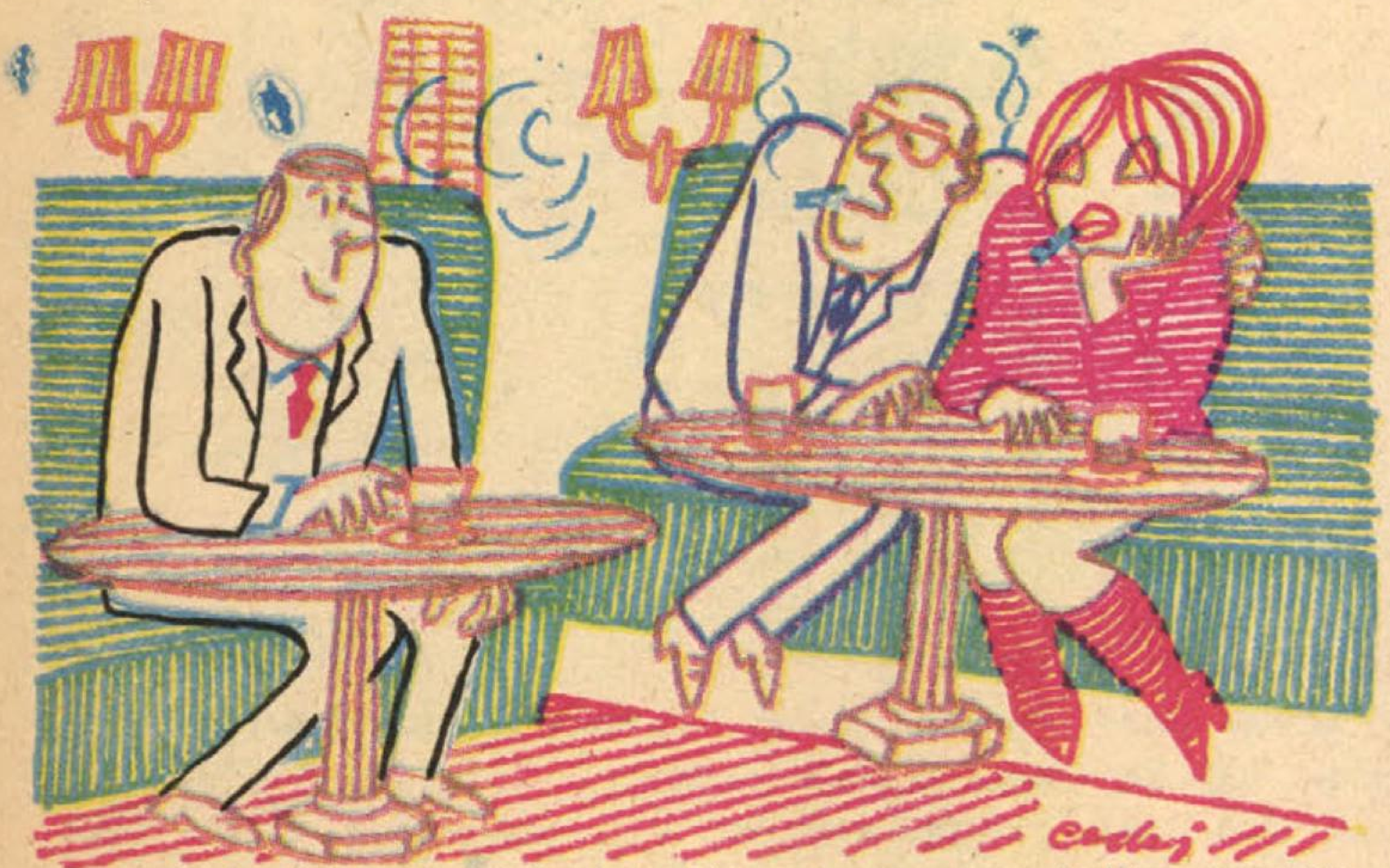
Nemcsak a diákokra és a táncdalénekesekre jár rá a rúd a hosszú haj és szakáll miatt, hanem a fegyencekre is. Mint az UPI-hírügynökség jelenti Washingtonból, a Walla Walla-i fegyházban kötelezővé tették a fegyencek számára a borotválkozást és a hajvágást. – Hosszú hajjal és szakállal – jelentette ki Robert Rhay, a fegyház igazgatója – minden fegyenc egyforma. Nekünk 1389 fegyencet kell első látásra felismernünk.

Félni lehet viszont fegyenclázadástól, mert különösen a fiatal rabok háborodtak fel, s hangoztatták, hogy alkotmányos jogaikat sérti, ha az élet legelemibb örömeitől is eltiltják őket.

Lehet, hogy az ügy a Legfelsőbb Törvényszék elé kerül.

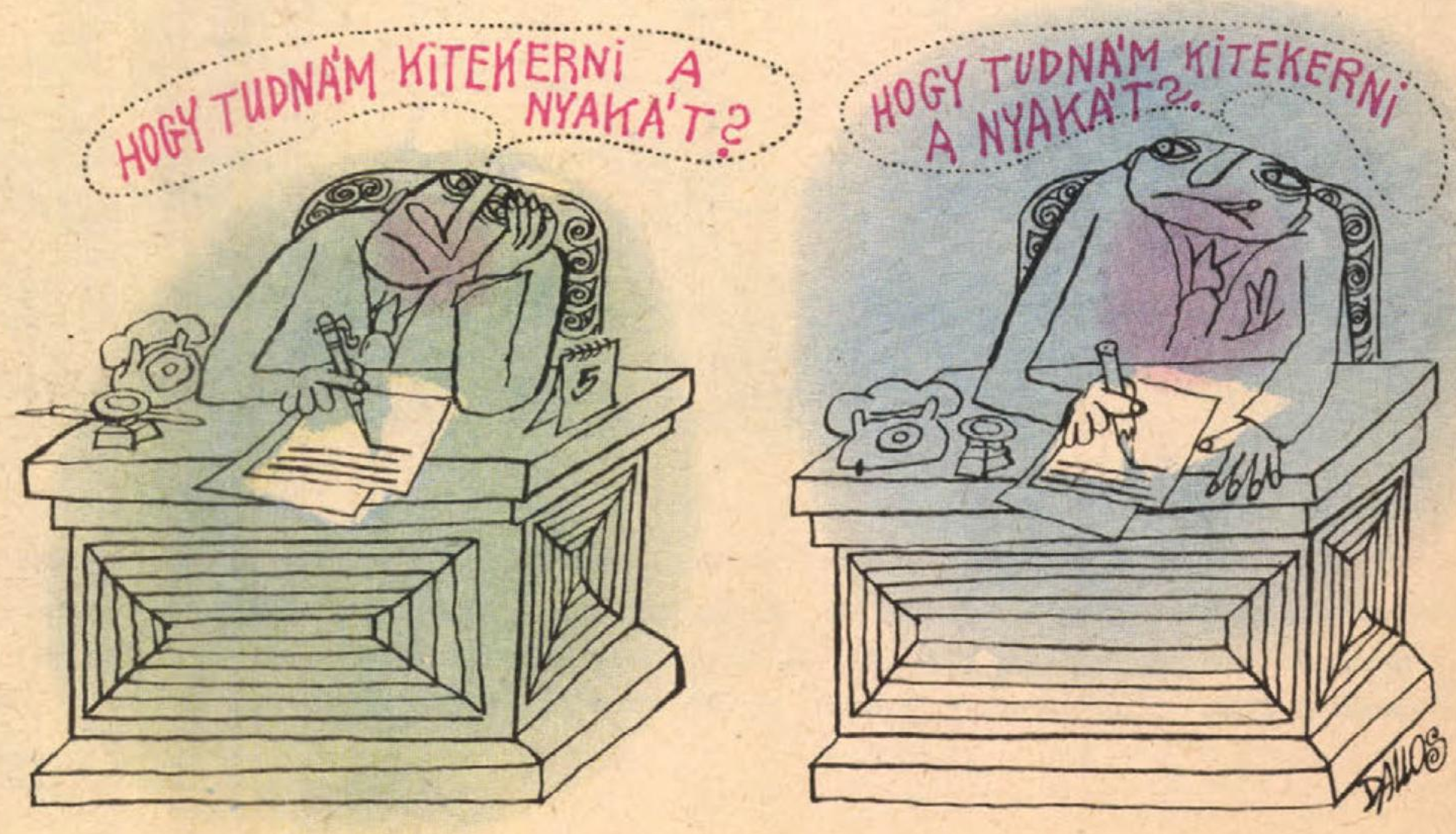

ABSZOLÚT TAKARÉKOS

– Csak füstös helyiségeket látogat, hogy ne kelljen a saját cigarettáját szívni.

MUNKALÁZ

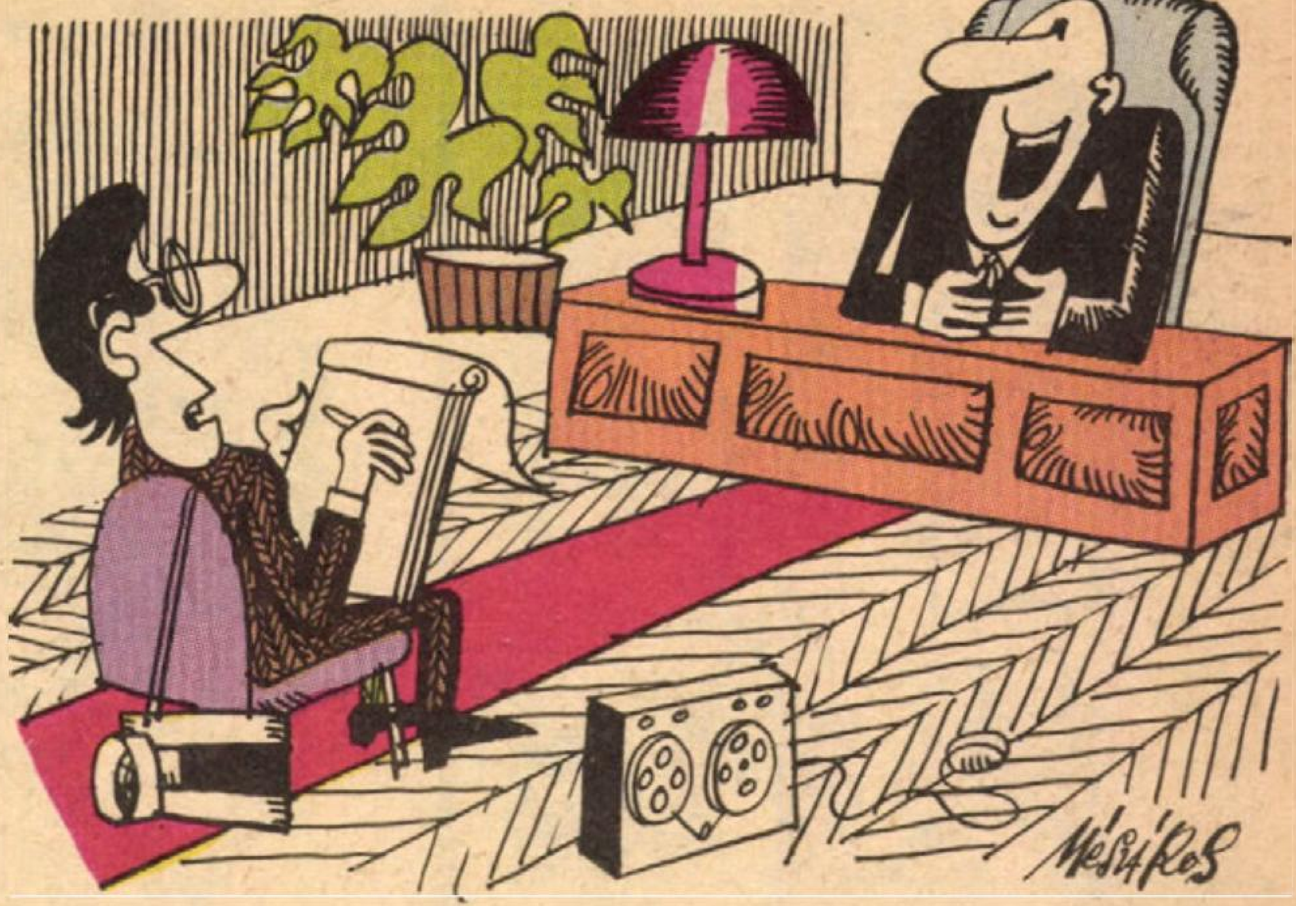

ELFOGLALT FÉRJ

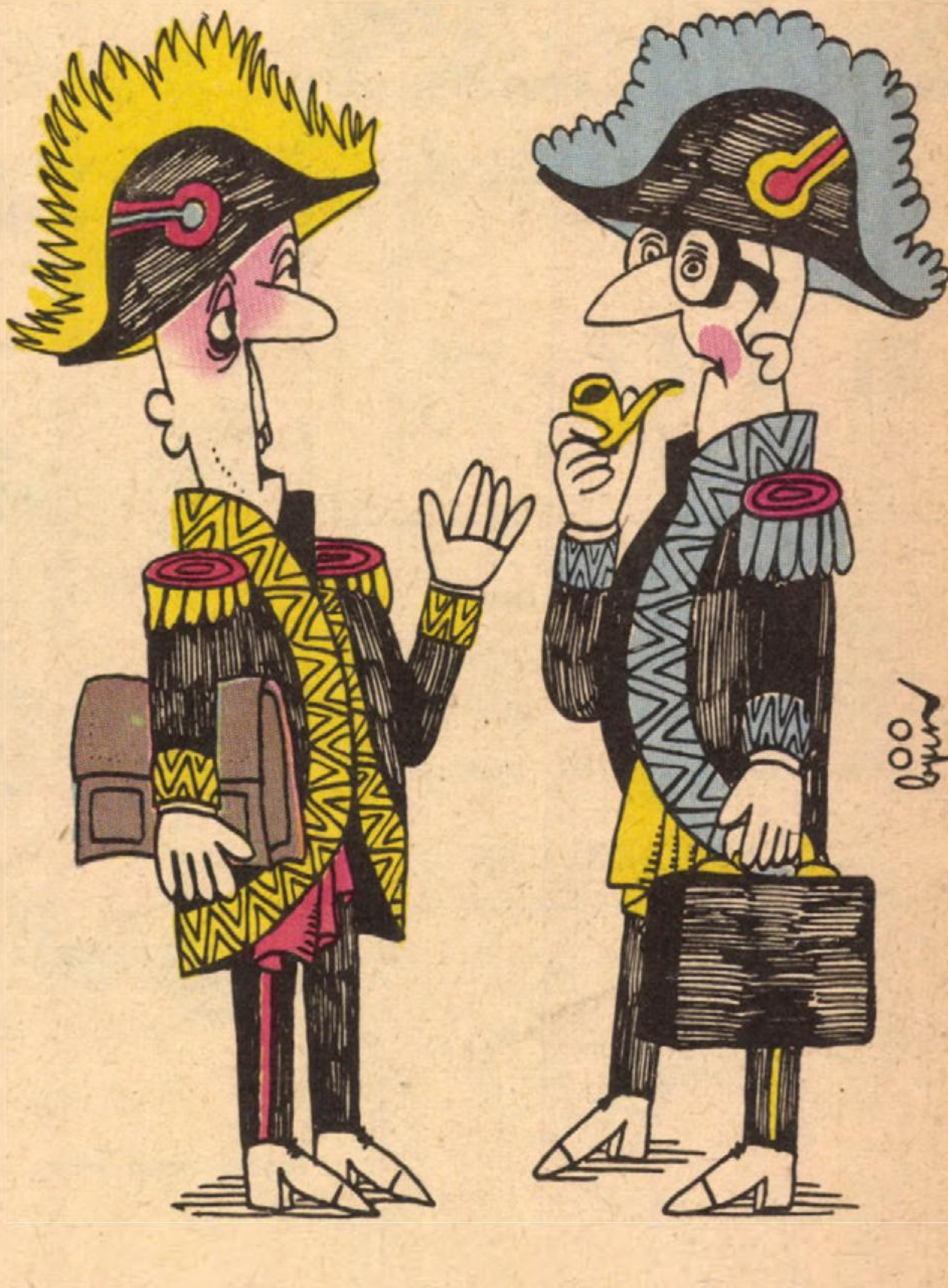
– Asszonyom, a férje üzeni, hogy mindent tud...

BARKOCHBA

– A termelékenység emelkedik?
– Nem jellemző!

NEHÉZ IDŐK

– Te mennyi veszélyességi pótlékot kapsz?...

APRÓSÁGOK

Sokat beszélnek mostanában arról, hogy a pedagógus pálya „elnőiesedett", a nevelők többsége nő.

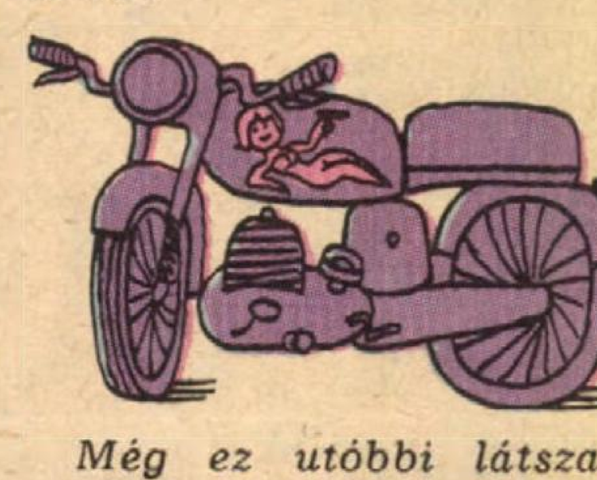
Érdemes viszont egy futó pillantást vetni a pedagógusok jelentős folyóiratának, a Köznevelésnek a belső címlapjára, ahol fel van sorolva a szerkesztő bizottság valamennyi tagja, a szerkesztőség minden munkatársa. Összesen 14 név. Mit tetszenek gondolni, hány nő van közöttük?

Eltalálták. Egy se.

*

Kaptam egy kártyanaptárt. A képes felén egy Jáwa motor látható, rajta egy felületesen öltözködött hölgy, kezében pisztollyal. És mellette ez a kétszavas felirat: „Csináld magad!"

De mit, kérdem tisztelettel? Mire vonatkozik a felszólítás? A pisztolyra? A hölgyre? Netán a motorra?

Még ez utóbbi látszana a legvalószínűbbnek. Ám megfordítom a kártyát, s ott azt olvasom, hogy a naptárt a Székesfehérvári Fémipari Szövetkezet adta ki, melynek nevéből ítélve, bizonyára feladatai közé tartozik a motorok javítása vagy legalábbis egyes alkatrészek gyártása. Miért biztat, hogy csináljak mindent magam? Ő már megunta?

*

Régi vicc, lehet, hogy ismerik. Két férfi beszélget:

— Kár, hogy a mi hivatalunkat nem a Piatnik gyártotta.

— Miért?

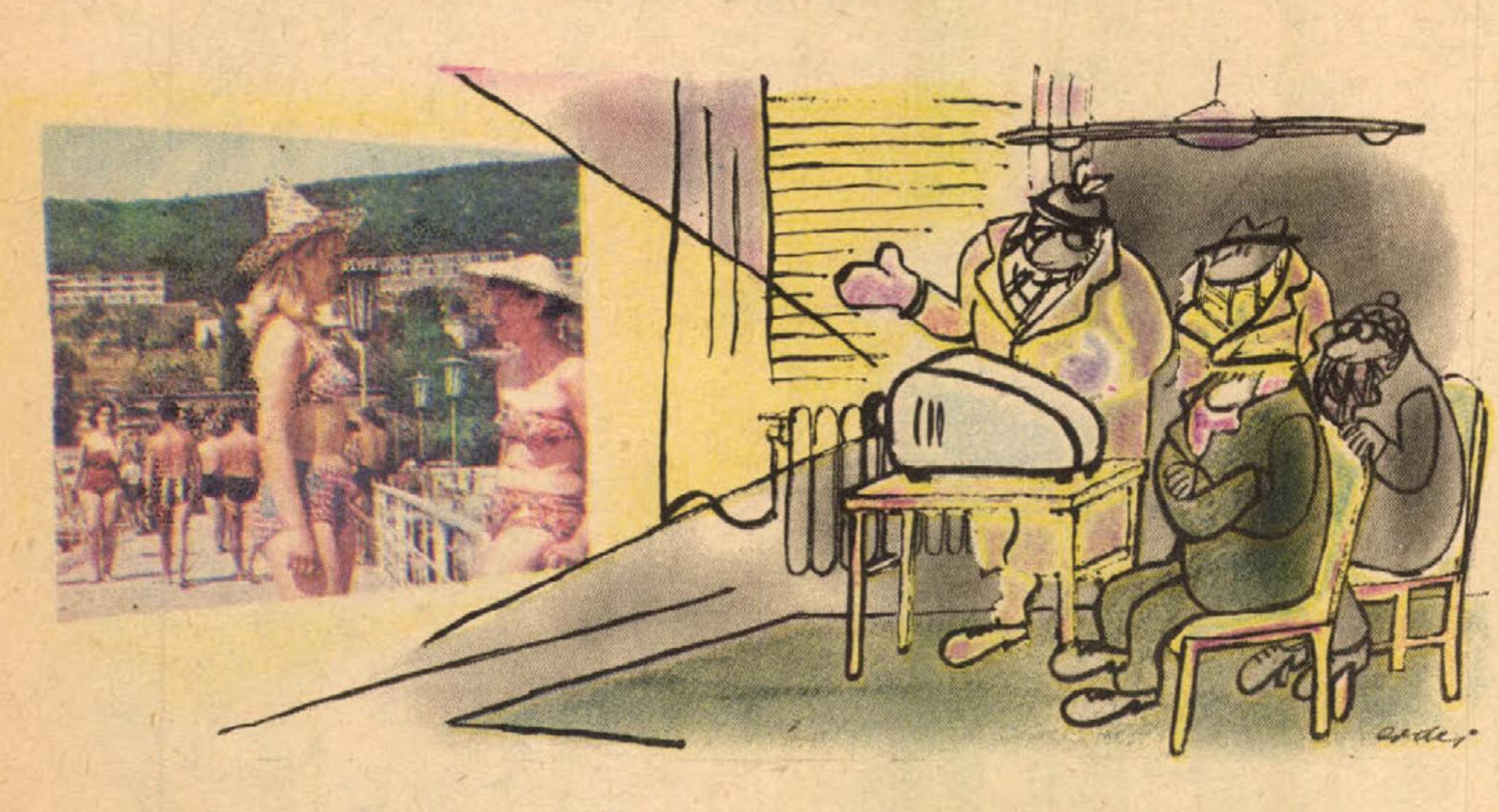
— Mert akkor csak egy tökfilkó volna benne...

Régi vicc, de jó. Ám, sajnos, ma már idejét múlta. Vettem ugyanis a napokban egy csomag magyar kártyát. A Piatnik, azaz a Játékkártyagyár készítette. Kibontottam a csomagot, s rögtön a tetején két piros ászt találtam, lejjebb két piros alsót, aztán két piros hetest. Izgatottan túrtam szét a csomagot, a tököket keresve. És akkor jött a nagy meglepetés:

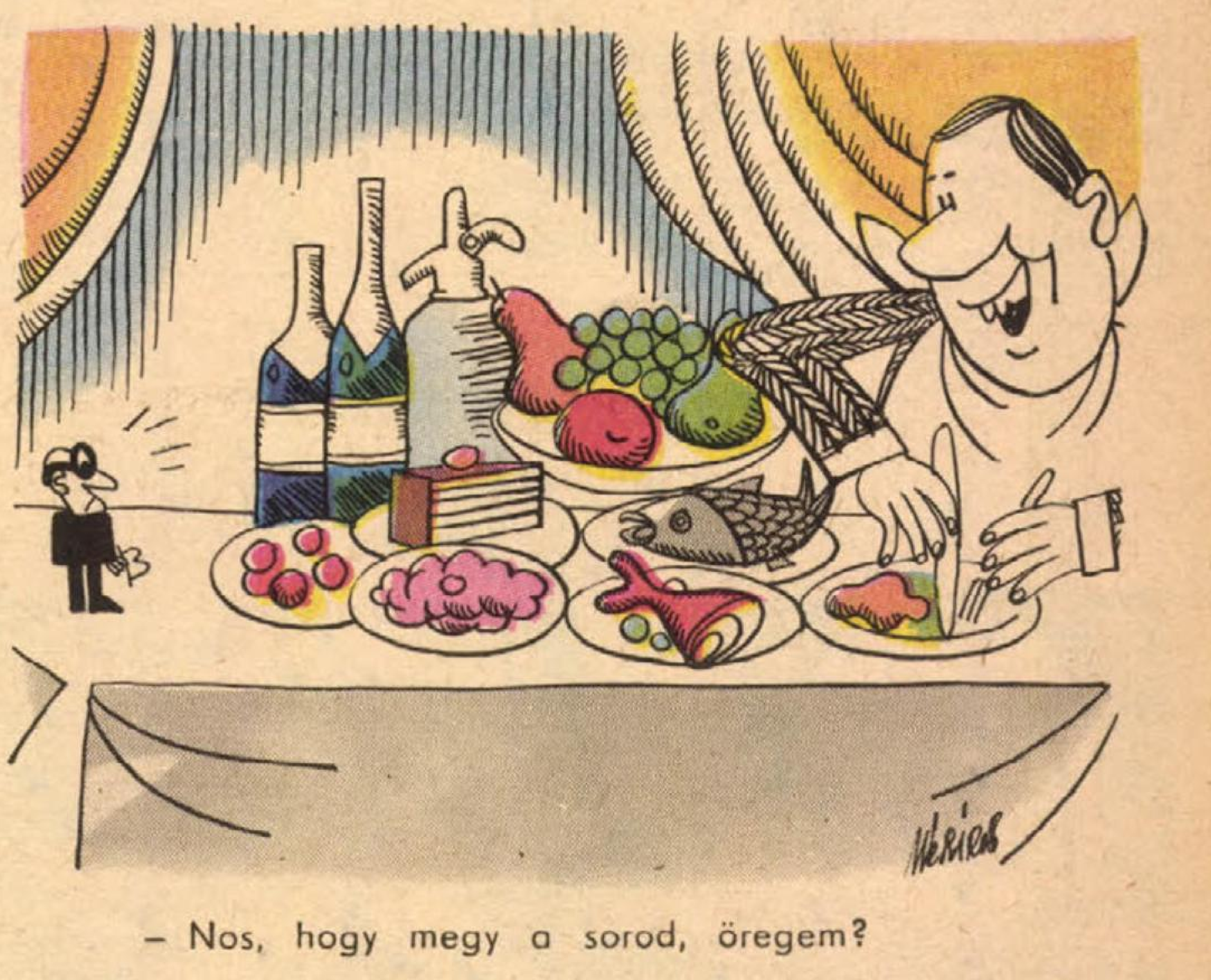
Tökfilkó is kettő volt benne.

R. B.

NOSZTALGIA

BEÉRKEZETT EMBER

– Nos, hogy megy a sorod, öregem?

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25.504
Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.2034/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.